

# ЛИНЕ КОБЕРБЬОЛ ЗНАКЪТ НА ЖРИЦАТА

Част 2 от „Жрицата на срама“

Превод от датски: Неда Димова, 2007

[chitanka.info](http://chitanka.info)

# 1.

## МЪЖЪТ, КОЙТО ПРОДАВАШЕ ДЕЦА

*Дина*

Насред покритите с пирей възвишения лежаха три ниски каменни къщи. Един тесен път, не по-широк от колелото на каруца, се извиваше в дъга покрай тях, но тук почти нямаше какво да те накара да отбиеш, освен ако не си любител на пирея, небето, хвойната и пасящите овце. Въпреки това в малкия двор между къщите беше спрял търговски фургон, а освен овцете, зад каменната ограда се разхождаха две мулета и четири коня. После се появихме ние — мама, аз и Салан Кензи. Харалс Стек от доста време не бе имал толкова гости наведнъж.

Червеното голямо слънце хвърляше палещите си лъчи по върха на хълма. Денят бе топъл, а времето все още приятно. От каруцата бе опънат брезентов навес, а под него седяха трима мъже и играеха карти върху буре за бира. На него имаше още самун хляб, три халби и парче тъмен мазен салам. На пръв поглед всичко напомняше за приятна вечер на площада пред селската кръчма. Едва след като човек се загледаше, виждаше, че единият крак на търговеца бе вързан за колелото на фургона с дълга тънка верига.

Търговецът си отрязва дебело парче салам и побутна остатъка към двамата оставени да го вардят пазачи.

— Ето — рече той. — От една добра игра на карти се огладнява.

— Да загубиш четири сребърника и един отличен нож, от това не просто се огладнява, от това се обеднява — изръмжа един от пазачите, но всичко бе в рамките на добрия тон и той взе салама.

В този момент едно от мулетата на търговеца помръдна няколко пъти с уши и започна да рече оглушително. Пазачите вдигнаха поглед и ни видяха. Бързо скочиха на крака, а единият избута картите от бурето, сякаш ги бяхме спипали да правят нещо срамно. Но аз добре ги разбирах. Не беше лесно да си строг и суров с един човек, когато пиеш от бирата му. Освен това бе трудно да си представиш, че отправените към жизнерадостния, дребен търговец обвинения, бяха основателни.

Той се бе отбивал няколко пъти и при нас и винаги бе пълен с весели, хубави истории. Веждите му бяха гъсти и черни и приличаха на голи охлюви, а едната се повдигаше въпросително при всяка втора дума. Имаше писклив, пресеклив смях, а очите му бяха обгърнати с безброй малки трапчинки, та почти не се виждаха. Не, изобщо не можех да повярвам, че е извършил по-голямо провинение от това да налее на клиентите си по-малко бира, отколкото трябва. Момчетата сигурно просто бяха избягали, както той самият казваше.

— Мадам — рече единият пазач и поздрави мама с поклон. Що се отнася до мен, той изпитваше колебание доколко учтиво трябваше да се държи с едно единайсетгодишно момиче. Но заложи на сигурното и се поклони и на мен. Аз все пак бях дъщерята на Жрицата на срама. „Медамина.“

Третият от нас, Салан Кензи, получи кимване вместо поклон, както се поздравяват мъже, които ги свързва уважение, но не задължително приятелство.

— Кензи, мислех си, че работиш като пазач на кервани в долината.

Салан отвърна на поздрава му също толкова сдържано.

— Добър вечер, Лаклан. Не. Сега имам други неща за вършене.

— Ясно. Виждам, че кланът Кензи се грижи добре за своята Жрица на срама.

Погледът му се спря за миг върху едрото като ела тяло на Салан. Но, както повечето хора, и той избягваше да гледа майка ми. Даже и човек да не знаеше предварително коя е, знакът на Жрицата бе ясно предупреждение. Той висеше на гърдите ѝ и блестеше под лъчите на залязващото слънце — една кръгла метална пластинка, върху която с бял и черен емайл бе изваян рисунък с формата на око. Аз самата имах почти същия знак, но вместо черен емайл имаше син, защото още бях само мамина ученичка.

Търговецът също се бе изправил.

— Добра среща — рече той с насмешка. — Идвате точно навреме. Аз, разбира се, имах приятна компания, но се надявах да стигна до Баур Лаклан преди мръкване.

Поведението му изобщо не издаваше страх, а това само затвърди убеждението ми, че бе невинен. Малцина са престъпниците, които

очакват срещата с Жрицата на срама толкова спокойно. Той се поклони бързо първо на мама, после на мен.

— Добра среща — повтори той. — Но е срамота, че две дами е трябвало да яздят толкова дълго само заради мен и то без причина.

Мама вдигна глава и хвърли един мимолетен поглед на търговеца.

— Да се надяваме, че няма причина — рече тя сравнително тихо, като в гласа ѝ нямаше заплашителни нотки. Въпреки това усмивката слезе от лицето на търговеца за първи път и той несъзнателно се хвана за устата, сякаш искаше да се спре преди да каже още нещо. Но бързо се съвзе.

— Може ли да ви нагостя с малко бира и къшей хляб след дългото пътуване?

Салан Кензи понечи да отвърне, но мама го изпревари.

— Не, благодаря. Имам работа за вършене. Тя е с предимство.

Мама слезе от Фалк, нашия черен жребец, и подаде юздите на Салан. Аз също скочих от малкия жилав планински кон, който бях взела назаем. Салан разхлаби каишите на седлата, така че конете да могат да си отдъхнат, но изглежда нямаше намерение да ги пусне на пасището при останалите. Ясно бе, че не вярваше, че на мама щеше да ѝ отнеме много време да „си свърши работата“.

— Как се казваш, търговец? — попита тя, а гласът ѝ отново прозвуча спокойно, без нотка на заплахата или яд.

— Ханибал Лаклан Кастор, на вашите услуга — рече той и се поклони изцяло. — А може ли и аз да запитам с кого имам честта да разговарям?

— Името ми е Мелусина Тонере и бях повикана, за да те погледна с очите на Жрица на срама и да те разпитам с гласа на Жрица на срама. *Ханибал Лаклан Кастор, погледни ме!*

Търговецът потръпна, сякаш някой току-що го бе ударил със собствения му дълъг камшик. Жилите по тънкия му брадясал врат внезапно изпъкнаха напрегнати като струни на лютня. Той с нежелание вдигна глава и отвърна на погледа ѝ — те двамата се гледаха мълчаливо дълго време. Лицето на търговеца се покри с перлени капки пот, но маминото остана безизразно, сякаш бе от камък. Изведнъж краката на търговеца се подкосиха и той падна на колене пред мама, без да откъсва поглед от очите ѝ. После стисна толкова силно юмруци,

че ноктите му се забиха в дланите и между пръстите на едната му ръка се процеди струйка кръв. Но не сведе глава.

— Пуснете ме, мадам — замоли я той накрая със сподавен глас.  
— Смилете се над мен. Пуснете ме!

— Разкажи им какво си направил — рече тя. — Разкажи им, нека чуят всичко и ще те пусна.

— Мадам... Аз просто си върших работата.

— Разкажи. Кажете ни какво точно означава *да си вършиш работата*, Ханибал Лаклан Кастор!

За първи път в гласа на мама се появи емоция: убийствено презрение, което накара дребния търговец съвсем да се свие и смали.

— Взех двете момчета на работа — промълви той шепнешком.  
— Това бе милосърдна постъпка, те бяха сираци. Никой в селото не ги искаше... Грижех се добре за тях, давах им хубава храна и ги обличах. Никога не бяха имали толкова хубав живот!

Последните му думи прозвучаха високо и уверено, една непоколебима защита. Но мама изобщо не се трогна.

— Разкажи ни какво направи после. Колко *милосърдно* постъпи след това.

— Зимата беше тежка. Изгубих цял керван царевица, защото снегът ни затрупа при Сагислок. Зърната покълнаха преди да стигнем. Царевица за шестдесет сребърника. Всичко отиде на боклука. А момчетата... Едното беше добро, послушно, леко ревливо момче, което правеше каквото му кажех. Но другото! Винаги създаваше неприятности. Открих, че е отмъкнало осем игли за шиене от стоката, от най-хубавите, и ги е продало само. А с парите купило сладкиши и ябълкова ракия! Тогава го ударих. След това то стана съвсем непоносимо и не искаше нищо да върши. Винаги ми правеше напук. Ако го помолех да разпегне конете, ме гледаше изпод вежди и ми отвръщаше сам да го направя. Ако го пратех за дърва, се връщаше след няколко часа, дълго след като бяхме наклали огън и сварили супата. Какво можех да сторя? Рано или късно щеше да избяга и тогава щях да остана с празни ръце, въпреки всичките ми грижи и парите за храна и дрехи, които бях похарчил за този негодяй. Със сигурност щеше да вземе и другия със себе си, защото тези двамата бяха като дупе и гащи.

Потокът от думи секна.

— И какво стана после? — Гласът на майка ми го прониза. — Какво направи след това?

— След това... им намерих друга работа.

— Къде?

— При един добър господин, братовчед на самия Дракан, графа на Ордена на дракона от Дунарк. Да служиш на граф изобщо не е толкова лошо. Ако си изиграят добре картите, може да станат рицари някой ден! Говори се, че потеклото и социалното положение изобщо не интересуват графа, само трябва да му служиш вярно.

— А цената, търговецо... Кажете ни какво спечели ти.

— Но аз имах разходи... — замрънка търговецът. — Съвсем редно бе да си възстановя част от тях...

— *Колко ти платиха, търговецо?* — въпросът се стовари върху му като камшик, той отвори уста и отговори — нямаше друг избор.

— Петнайсет сребърника за малкия и два и три за нехранимайкото. Беше едър и силен за възрастта си.

Пазачите, които само до преди миг бяха седели редом с него и бяха пили от бирата му и яли от храната му, бяха като попарени. Единият от тях се изплю, сякаш за да си прочисти устата. Но мама още не бе свършила.

— И така откри, че това е доходоносно *начинание*, нали? Кажете го, за да чуят свидетелите. Колко пъти още си продавал деца на Дракан?

За първи път извиненията на търговеца се изчерпаха и той не намираще думи, с които да се защити. Набразденото му от малки бръчици лице бе смъртно бяло, а очите му — мрачни като каменни въглища. Едва сега, уловен в безмилостното огледало на Жрицата на срама, той съзря истинския си образ.

— Седемнайсет пъти — промълви той с тънък и издразгавял от срам глас. — Без първите двама...

— Ненужните. Сирачетата. Лудите и чудаците. Тези, от които селяните са искали да се отърват. *Ханибал Лаклан Кастор, наистина ли мислиш, че Дракан ги купува, за да ги направи рицари?*

Между трапчинките му потекоха сълзи.

— Пуснете ме. Мадам, умолявам ви от сърце, пуснете ме... Срамувам се. О, света Магда, как се срамувам само.

— Свидетели. Чухте го. Изпълних ли дълга си?

— Да, Жрице на срама, чухме го. Ти изпълни дълга си — рече единият пазач бавно и тържествено и погледна с отвращение плачещия дребен мъж, който се бе свил на земята в нозете й.

Мама затвори очи.

— Какво ще правите с този подлец? — попита Салан, без да удостои търговеца с поглед.

— Той е от клана Лаклан — отвърна му единият пазач. — Вярно, че само по бащина линия, но все пак... Кланът Лаклан ще го съди. Ще пренощуваме тук и ще го отведем до Баур Лаклан утре рано сутринта.

— Да търгува с хора... да продава деца... — гласът на Салан бе изпълнен с омраза. — Надявам, се че ще го обесите.

— Много е вероятно — рече другият пазач сухо. — Хелена Лаклан е сурова жена, а и самата тя има деца. И внуци.

Салан отново *дръпна юздите* и подаде ръка на мама, която беше седнала на каменната ограда и изглеждаше съвсем отмаляла.

— Мадам Тонере? Ще тръгваме ли? Времето е ясно, пък е и пълнолуние, така че ще можем да виждаме пътя, дори след като се спусне нощта. А и аз нямам ни най-малко желание да нощувам под един покрив с този въшльо.

Мама вдигна глава, като внимаваше да не го погледне право в очите.

— Да. Идвам, Салан.

Хвана подадената й ръка и се изправи. Беше твърде горда, за да му позволи да й помогне да се качи на коня, но забелязах, че цялата трепери от изтощение. Аз обаче изчаках да се отдалечим от стражарите и техните кучета, които не спираха да лаят, преди да продумам.

— Много ли беше ужасно? — попитах аз внимателно. Външният й вид говореше, че точно в този момент едва ли беше добре за нея да язди. Явно и Салан беше на същото мнение.

— Ще издържи ли мадам пътя до вкъщи? — попита той.

Тя кимна.

— Ще се оправя. Но... Разбираш ли, Салан, аз виждам това, което той вижда. Когато погледна в очите му... не виждам цифра. Деветнайсет. Цели 19 деца. Виждам лицата им. На всяко едно от тях. А

сега... Той ги е *купил*. Купил ги е сякаш са животни. За какво са му според вас?

Ние нямахме отговор. Докато яздехме по *пътеката* между покритите с пирей хълмове, а окръжаващият ни мрак се сгъстяваше, чух как Салан измърмори още един път:

— Надявам се да обесят този боклук.

Но те не го обесиха. Един сконфузен ездач от клана на Лаклан ни извести, че дребният търговец освободил веригата от кола с помощта на ножа, който бе спечелил на карти и който пазачите бяха забравили да си приберат след това. Беше изчезнал, а Лаклан го бяха обявили за беглец извън закона в цялата Планинска земя и го бяха лишили от име и родова принадлежност към клана от този ден, докато свят светува. Всеки, който го срещнеше, имаше право да го убие, без да се страхува от гнева на Лаклан. Но никой не го бе виждал оттогава.



## 2. МЕЧЪТ

*Давин*

Внимателно извадих новия си меч от скривалището му в сламения покрив на кошарата. Не можеше да се каже, че блести — все още. Беше сиво-черен на цвят, дебел и тежък, съвсем тъп. Всъщност беше просто едно гладко парче метал. Но Салан ми бе обещал да ми помогне да го наточа и излъскам. Почти можех да го видя пред себе си — тънко, остро, блестящо и смъртоносно оръжие. Оръжие, каквото приляга на един мъж. Струваше ми две хубави ризи — и сега ми беше останала само една — както и всичките седем сребърника, които бях спечелил за работата си при мелничаря през последното лято в Биркене. Според мен си струваше парите. Само мама да не забележеше, че ризите ги няма. Или поне не веднага...

— Давин, ще занесеш ли обелките на козите?

Не знам как го постига, обаче мама бе в състояние да разбере дори от три мили разстояние, че върша нещо интересно или забавно, нещо, което не одобрява, и веднага ми намираще някакво ужасно скучно занимание вместо това. Например да занеса обелките на козите. Дина можеше да го свърши. Дори Мели можеше да го свърши, а тя бе само на пет. По дяволите, това не беше работа за мен. Бях на шестнайсет, или почти на шестнайсет, и бях съвсем сигурен, че скоро ще ми поникне брада. Когато прокарях пръст по горната си устна, усещах лек мъх, не точно косми, но поне зачатък. Занеси обелките на козите! Имах си по-важни занимания.

Аз профучах покрай ъгъла и се втурнах през портичката в обора. Дали можех да се самозалъжа, че не съм я чул? Може би можех да я накарам да повярва, че вече съм ги занесъл. Не беше много вероятно, не и ако майка ти може само с един поглед да накара закоравели престъпници да се огънат, но аз прогоних тази мисъл. И докато бягах по възвишенията на Хьоймаркен, горе, под небето, много, много далеч

от всякакви кози и обелки, и от майки с очи на жрици на срама, усетих една невероятна вътрешна лекота. Чувствах се свободен.

— Ето къде си било, момче. Точно бяхме на път да се откажем.

Салан, Кин и Барутлията ме чакаха пред малката хижа на Салан. Това с къщата беше много странно. Самият Салан беше широк като цяла къща и едър като дъб. Когато го видиш да стои така отпред, изобщо не можеш да повярваш, че би могъл да се събере вътре. Но веднъж му бях на гости и имаше достатъчно място и за него, и за дребната му прегърбена стара майка, която живееше у тях и пазеше къщата, докато той бе навън с мама или работеше като пазач на кервани в Долината.

— *Може би майка му ще му разреши* — каза Кини. Понякога много му се дразнех. Беше обсебен от мен и мама, но бях забелязал, че в нейно присъствие винаги скланяше глава и я наричаше мадам Тонере, както всички останали. Бащата на Кини бе търговец и той плащаше на Салан, за да го научи как да се бие с меч. Затова повече харесвах Барутлията. Да, разбира се, че това не бе истинското му име. Всъщност се казваше Алин, но никой не го наричаше така. Той обожаваше всичко, което можеше да гърми, а веднъж му бяха попаднали малко селитра и гърне дървено масло, и бум! — Деби Уртемутер остана без парцал за чистене. Когато видя Алин да бяга през долината, тя извика след него: „Върни се тук, барутлия, да ти покажа аз!“ След това всички започнаха да му викат така.

От всички тук горе точно Барутлията бих избрал за свой приятел. Ако се бях родил по тези места, със сигурност щяхме да дружим. Но за него, както и за всички други, аз си оставах „момчето на Жрицата на срама от долината“, и макар хората тук горе да бяха мили и учтиви, през цялото време усещаш, че си оставащ чуждоземец. Един планинец никога не се доверява напълно на някого, който не му е роднина или с когото не се познават от люлката. Колкото по-дълго живея тук, толкова повече си давам сметка за това колко тайни всъщност пазят... И макар Барутлията да ме харесваше повече от Кини, точно при него би отишъл, ако изпаднеш в беда. Защото Кини му е братовчед, а аз съм роден в долината. Дори да прекарам тук 15 години, пак ще си остана човек от долината. Така стоят нещата за Барутлията. Понякога толкова се разярявам, че ми идва да пратя всички по дяволите и да се върна обратно в Биркене, където винаги ще бъда синът на Жрицата на срама,

но където хората ме познават от дете. Биркене толкова ми липсва, че ми иде да завия. Ужасно е, че не можем да се върнем там. От Липовата къща, където живеехме, останаха само обгорели отломки, а хората на Дракан продължават да търсят майка ми и сестра ми. И Нико, който, реално погледнато, е виновен за всичко.

Салан намира ново място за тренировки всеки път. Той казва, че един пазач на кервани трябва да умее да се бие по всяко време и на всякакъв терен — в кал, на неравна земя, на планински склон, в гора или в блато. Никога не можеш да знаеш къде разбойниците са ти устроили засада.

Този път ни заведе до една тясна пресъхнала клисура, където преди е течал поток. Беше пълно с по-малки и по-големи заоблени камъни, на които беше много трудно да се задържиш. Само да се разсееш за миг — и се озоваваш на земята. Но ако пък прекалено много внимаваш къде стъпваш, пак те боли, защото Салан атакува, когато не очакваш. Рядко се отървавах без нови синини тук-там след тренировка. Кини се оплака веднъж, но Салан изобщо не му обърна внимание.

— Какво предпочиташ — синини сега или рани от меч после. Ако не се научиш да парираш удара, ще си загубиш ръката при първата истинска битка.

Аз слушах и стисках зъби. Достатъчно лошо беше, че идвах от долината — не исках да се държа и като ревлъ.

Тренирахме, докато не се спушна мрак. Известно време се биехме с прътове, но накрая Салан ни позволи да опитаме с истински мечове, и клисурата се изпълваше с един невероятен напевен звук всеки път, щом желязото се удареше в желязо. Почти като звън на камбани. Аз се потих, падах и отново се изправях, и нито за миг не се сетих за майка ми и нейните засрамващи очи, нито за козите, нито за обелките. Но когато Салан ме потупа по рамото и ми каза; „Браво, момче. Имаш талант“, ми стана приятно и душата ми се стопли.

Най-хубавото беше, че знаех, че е прав, защото бях по-добър и от Кини, и от Барутлията, въпреки че бях тренирал много по-малко от тях. Понякога тялото ми само усещаше кое беше правилно и кое грешно. Сякаш някакъв вътрешен глас ми нашепваше: Хвани меча *така*, за да парираш този удар. Завърти го *онака*, за да не загубиш равновесие.

Изведнъж чух друг глас, от външния свят.

— Давин! Майка ти те търси!

Това съвсем ме разсея и Кини използва момента, за да ми нанесе доста силен удар по рамото, така че ръката ми изтръпна и аз изпуснах меча. Той издрънча върху камъните на дъното на клисурата.

— Мъртъв си — каза Кини триумфално и опря острието на меча си в гърдите ми. И така радостта, топлината и вълнението се изпариха.

— Нико, нямаш ли си по-важна работа от това да изпълняваш заръките й?

Нико стоеше на ръба на клисурата и ме гледаше отгоре. Сините му очи излъчваха студенина.

— Не, Давин, всъщност нямам. Забравяш коя е майка ти. Ако не бяха силата и смелостта й, отдавна да се бях превърнал в храна на гарваните. Щяха да ме екзекутират за три убийства, извършени от друг. Не си и помисляй, че *ще забравя* коя е. Всичко дължа на нея. А ти й дължиш уважение поне дотолкова, че да й разкажеш къде прекарваш времето си. Тя *се притеснява* за теб.

Тогава Кини се изсмя.

— Давинчо, съкровище — прошепна той толкова тихо, че Нико да не може да го чуе. — Мама, Жрицата, *се притеснява* за теб.

Аз ядосано грабнах меча. Искаше ми се да ударя Кини с него, но още повече ми се искаше да го запратя по главата на Нико, право в надменната му физиономия. Какво си въобразяваше той, че да ми говори какво дължа на майка си? Нима беше грешно да дадеш всичко от себе си, за да се научиш да се биеш, за да можеш един ден да я защитиш от Дракан и останалите врагове, които си беше навлякла заради Нико?

— Така или иначе свършихме за днес — каза Салан. — Тръгвай, Давин. Ще се видим утре, ако все още искаш да дойдеш на лов.

Аз кимнах. С голямо нетърпение очаквах този лов. Салан ми беше заел един от своите лъкове и с течение на времето аз станах много добър и винаги улучвах целта. Но какво щеше да стане, ако Нико разкажеше на мама за лова и тя кажеше не?

Вървах толкова бързо, колкото сили имах, като се надявах Нико да не ме закача повече. Но когато излязохме от гората и пред очите ни се изправиха каменният кръг и къщата, която кланът Кензи ни беше помогнал да построим, Нико не можа да се стърпи и ми каза:

— Защо никога не ѝ казваш нищо, Давин? Просто изчезваш, а тя се чуди къде си.

— Ако наистина иска да знае, трябва просто да ме погледне в очите. Тогава всичко ще ѝ кажа, независимо дали искам или не.

Нико ме хвана за ръката и ме принуди да спра. Въздухът беше влажен заради спускащата се привечер мъгла и черната му брада бе осеяна с малки капчици вода.

— Как може да си толкова глупав? Не разбираш ли, че това е последното, което тя би искала да направи.

Не разбирах. Но аз изобщо не се замислих над думите му.

— Нямах право да ме наричаш глупав — изръмжах аз вместо това. — Аз поне правя нещо, а ти си седиш с ръце в джобовете.

Нико сви юмруци, а сините му очи святаха под тъмните вежди. Май му се искаше да ме удари, за да имам извинеше да налетя на бой и да му се нахвърля. Но той, разбира се, не го направи, защото предпочиташе да жегва с думи.

— Ако за миг погледнеш по-далеч от върха на носа си, ще прозреш, че тя всъщност се опитва да те остави да съзрееш. Да не би да те е попитала защо си принуден да переш една и съща риза всяка седмица, след като би трябвало да имаш още две, с които да я сменяш? А и освен това са те измамили, това е чисто и просто парче желязна блатна руда. От него никога няма да излезе хубаво острие.

— Като си толкова умен, защо не ми помогнеш? Ти по-добре от Салан би могъл да ме научиш да се бия.

Нико беше графски син и бе имал най-добрите учители по фехтовка, които баща му бе успял да намери.

Мина известно време преди Нико да ми отговори.

— Ако ти обеща да ти помогна — каза той накрая, — ще кажеш ли всичко на майка си?

— А защо ѝ е изобщо на нея да се забърква в това?

— А защо не? Не те ли е срам?

— Не! — отвърнах аз, макар да знаех, че на мама няма да ѝ хареса. — Не може ли човек да си има една малка тайна. Хайде, Нико, помогни ми.

Нико поклати глава.

— Не обичам мечовете — рече ми той, — а и на майка ти няма да ѝ хареса.

— Ако не беше ти и мекушавата ти душа, никога нямаше да изгубим Липовата къща. Само ако беше нанесъл онзи удар, когато му беше времето, то... — не можах да довърша изречението. Нико стоеше и ме гледаше и беше съвсем пребледнял. Знаеше, че бях прав. Миналата есен му се бе отдал случай да убие Дракан. Същия Дракан, който беше убил баща му, вдовицата на брат му и малкия му племенник. Но вместо с острието, *той замахна с ръба на меча*. А няколко дни по-късно Дракан и хората му изгориха къщата ни и изклаха почти всичките ни животни.

Нико си тръгна, без да каже и дума. Знаех, че съм му причинил също толкова силна болка, колкото ако го бях наръгал с нож. Щеше да го преглътне по-лесно, ако просто го бях фраснал, когато му бях най-ядосан. А си мисля, че и за мен щеше да е така. Хич не ми харесваше, че аз бях причината да пребледнее. А и изобщо не го разбирах. Не можех да проумея защо тогава просто не нанесе удар с меча. Дракан бе убил цялото му семейство, а на всичкото отгоре бе накарал всички, дори самия него, да повярват, че той е извършителят. Ако аз бях на мястото на Нико... Дори само още един косъм да паднеше от главата на мама или момичетата по вина на Дракан... Точно затова се упражнявах толкова усърдно. Защото исках да ги защита. Защото исках да убия Дракан.

Когато се прибрах вкъщи, мама и момичетата вече бяха седнали на масата. Дина ми хвърли изпепеляващ поглед от другия ѝ край. Тя се грижеше много за мама след случилото се през есента. Страшно се ядосваше, когато някой ѝ противоречеше или я безпокоеше. Но и Дина беше в Дунарк, когато стана най-напечено. Имаше и още една причина, поради която исках да се науча да се бия с меч. Следващия път, когато някой дракон се опита да изяде малката ми сестричка, нямаше да си стоя вкъщи и да щракам с пръсти. Тогава аз щях да убия звяра, а не Нико.

Свалих купата си от полицата и се направих, че не съм видял святкащия поглед на Дина. И нейните очи, също като майчините, вече имаха силата да засрамват, и човек не биваше да я гледа, когато бе наистина ядосана, както сега. Този поглед те кара да се чувстваш така, сякаш те е ритнал кон. Роза, приятелката на Дина от Дунарк, която също живееше с нас, ми сипа супа с големия черпак, който сама беше издялкала за вкъщи. Тя умее да борава с ножа. Всъщност тя наръга

Дракан в крака миналата година. Единствените хора, които не се бяха борили с Дракан по един или друг начин, бяхме Мели, която е на пет, и... аз.

— Къде е ходил Давин? — попита Мели високо.

— Навън — отвърнах ѝ аз сърдито.

Мама не каза нито дума. Дина също не каза нито дума. Тишината бе направо оглушителна. Аз духах супата си и се стараех да не погледна нито една от тях двете в очите.

### 3.

## КРАДЕЦ НА ОВЦЕ И ФАЗАНИ

*Дина*

На следващата утрин Давин отново изчезна, точно преди закуска. Аз самата не хапнах почти нищо. Бях толкова бясна на брат си, че не можех да преглъщам от яд. Не *проумявах* как може да се държи по този начин и то точно сега, когато мама не беше на себе си заради историята с търговеца на деца. Нима си нямаше достатъчно грижи?

— Изяж си кашата, Дина — каза мама отнесено, докато аз отделих една купа с каша за Давин и я покрих с кърпа.

— Не съм гладна — измърморих аз със забит в масата поглед.

— Кажи ми, има ли й нещо на кашата?

Аз поклатих глава.

— Не е заради кашата, аз просто...

— Ами изяж я тогава! Или я дай на кокошките, все ми е тая!

Роза вдигна изненадано глава. Мама рядко повишаваше глас заради дреболии. Очите ми се просълзиха, защото очевидно аз бях виновна. Скочих от масата, изтичах навън и направих точно каквото ми каза. Кокошките кудкудякаха и се блъскаха в краката ми, за да докопат своя дял от неочакваното лакомство, а златистите лъчи на утринното слънце си играеха по гърбовете им. Кокошките, които гледахме тук горе, бяха по-големи от онези в Биркене, имаха красива червеникавокафява окраска, почти бакърена. Явно така изглеждаха кокошките на планинците по принцип, а във всеки случай нашите бяха досущ като съседските. Чух, че някой блъсна вратата и си помислих, че е Роза, но се оказа мама. Без да продума, тя ме прегърна изотзад, положи буза на главата ми и ние останахме така за миг, загледани в кокошките, които кълвяха и се бореха за остатъците от каша.

— Е, и това, че те харесват гозбите ми, е нещо... — каза мама на шега. Каза го, за да ме накара да се усмихна.

— Давин е глупак — рекох й аз разпалено. — Защо се превърна в такъв глупак?



— Не е глупак — отвърна ми мама и въздъхна, така че аз усетих дъха ѝ по шията си. — Той само се опитва да се държи като възрастен, макар че все още не е съвсем пораснал. Най-добре ще е да го оставим малко на мира.

Последното, което исках да му осигуря, бе спокойствие — по-скоро ми се щеше да го сритам здравата.

— Той вече почти не ме поглежда — казах аз и внезапно се разридах спонтанно и неутешимо. Когато само четирима човека на света се осмеляват да те погледнат в очите, е много трудно да загубиш един от тях.

— Ех, съкровище — промълви мама и ме прегърна още по-силно. — Съкровище, прости ми, че изобщо не бях забелязала. Бях обсебена от факта, че той не ме поглежда вече.

— Няма право да се държи така — изхлипав аз. — Защо се отдалечава от нас по този начин?

Мина известно време преди мама да отговори.

— Не съм много сигурна какво точно се случва в душата му — отвърна ми тя. — Но Давин... Преди, когато беше момче, знаеше кой е. Мисля си, че сега, когато е на път да се превърне в мъж, не му е съвсем ясно какво означава това. А това е нещо, с което ние двете не можем да му помогнем. Но когато намери отговорите, ще се върне при нас.

— Сигурна ли си? — гласът ми трепереше и звучеше така, сякаш бях на възрастта на Мели. Ами ако не се върнеше? Не познавах много мъже, които можеха да погледнат една Жрица на срама в очите. Нико се опита, но това му причини болка, защото чувстваше вина за толкова много неща. Единственият, който можеше да го направи без проблем, бе Дракан и то защото у него нямаше повече срам, отколкото у едно животно.

— Сигурна съм — рече ми мама. — Защото ако нашият Давин не може да ни погледне в очите, когато стане мъж, то значи съм го възпитала лошо, нали?

И с това целеше да ме накара да се усмихна. Но аз не можех. В този момент се чу едно предупредително излайване „джаф!“ от Пес, нашето голямо сиво куче, което се припичаше на слънце в края на козарника, но сега се бе изправило. Мама ме пусна.

— Прибери се вътре и си избърши очите, съкровище — каза ми тя. — Идват ни гости.

Беше един мъж от клана на Лаклан — слаб, тъмнокос господин с изискани маниери. Беше добре облечен, с вълнено наметало в цветовете на клана Лаклан. На пояса си носеше нещо, което наподобяваше сребърна верига.

— Хванахте ли търговеца на деца? — изстрелях аз само като видях жълто-червената му горна дреха.

Той точно щеше да ме погледне, но се спря навреме.

— Не, медамина — отвърна ми учтиво. — Все още е на свобода. Най-вероятно е избягал долу, в долината. Не, за съжаление идвам по друг повод, имаме отново нужда от Жрицата, ако тя няма нищо против.

Устните на мама побеляха. Последния път й се отрази толкова зле, че трябваше да пие валерианови капки в продължение на две седмици, за да спи спокойно през нощта.

— Много малко време мина — казах аз кисело. — Нима в клана на Лаклан се вършат толкова много престъпления?

— Дина! — срязва ме мама строго и аз веднага съжалих за думите си. Планинците можеха да бъдат ужасни, когато някой наранеше честта на клана им. Но мъжът с лакланското наметало само се усмихна.

— Както казват хората, една беда рядко идва сама. Но този път не е толкова сериозно. Става въпрос само за няколко изчезнали овце.

Не звучеше така сърцераздирателно, както търговия с деца, и раменете на мама малко се поотпуснаха. Но тя все още изглеждаше уморена.

— Мамо — казах й, защото не можех да я гледам толкова бледа, притеснена и изтощена, — искаш ли аз да отида? Ако наистина е само заради няколко овце...

Макар че бях ученичка на мама само от половин година, мисля, че щях да се справя с един евентуален крадец на животни.

Лакланецът понечи да каже нещо, но се отказа. Очевидно не му беше много приятно да се задоволи с единайсетгодишната дъщеря на Жрицата на срама. Мама го забеляза и по устните й пробягна усмивка.

— Можем да идем двете, Дина. За да съм до теб, ако ти потрябва помощта ми. Роза, ще заведеш ли Мели долу при Мауди? Тя ще се зарадва да те види. Толкова се гордее с лъжиците, които наскоро й издялка. Ако й измайсториш още две, сигурно ще ти даде едно от кутретата, на които отдавна си хвърлила око.

По устните на Роза пробяга бърза, стеснителна усмивка. Тя не беше свикнала да я хвалят, не беше свикнала хората да мислят, че е способна и че става за нещо.

— Как ли ще се почувства Пес, ако се върна вкъщи с едно от тях? — попита тя.

— Пес е едно разумно старо куче — рече мама. — Наясно е, че трябва да си снизходителен към невръстните кутрета.

Тези думи на мама ме накараха да се замисля дали тя нямаше предвид и невръстните деца.

Сега имяхме само един кон, нашия черен *жребец* Фалк, който ни подари Мауди Кензи, след като загубихме Блис в Дунарк миналата година. Мама попита Деби Уртемутер дали ще ни заеме своето малко сиво косматото пони. Тя се съгласи, но тогава се появи следващата пречка. Салан, който винаги придружаваше мама, за да я пази, го нямаше никъде, а и старата му майка не знаеше къде да го намерим.

— Аз мога достатъчно добре да опазя мадам! — каза лакланецът. — С удоволствие ще изпратя мадам и дъщеря ѝ обратно до вкъщи.

Мама се замисли. После кимна.

— Роза, кажи на Мауди, че сме тръгнали с Ивайн Лаклан към Хебракс Мьоле и при един мъж, който може би е откраднал три овце от съседа си.

През цялата нощ беше валило, но сега слънцето грееше и сгряваше почти като през лятото. Когато стигнахме до малката брезова горичка в подножието на Овчия хълм, Ивайн внимателно отмести настрана влажните клони, за да можем с мама да минем без да се намокрим. Той по принцип беше по-учтив и маниерите му бяха по-различни от тези, с които бях свикнала. Салан, например, щеше да сметне, че и сами можехме да се сетим да се наведем, докато минавахме под една мокра от дъжда ела. Той всъщност щеше да се изкачи преди нас по следващия хълм, за да се увери, че там не ни чакаха врагове.

— Той изглежда толкова... как да кажа, *изискан* — прошепнах на мама. Аз например за първи път срещях планинец, който бръснеше по-

голямата част от брадата си и оставяше само един изящен триъгълник, какъвто би се получил, ако прокараше по брадичката си почернял от сажди пръст. — А и начинът, по който се изразява.

Мама се усмихна.

— Постепенно ще откриеш, че има много планинци, които не се разхождат наоколо облечени в овчи кожи и не се изразяват с нечленоразделни едносрични измучавания.

— Салан май го прави — измърморих аз.

— Разбира се, че не го прави — отрече тя, но после отново се усмихна, защото Салан можеше да се държи съвсем по планински, когато го прихванеха дяволите.

— Мадам — извика Ивайн, който постепенно се беше отдалечил на десет конски дължини от нас. — Ще издържи ли вашето пони на по-бързо темпо? Дамите сигурно биха искали да се приберат преди да се стъмни...

— Със сигурност ще издържи — извиках му аз в отговор. Но съвсем друг въпрос е дали ще поиска. Защото Сивушкото на Деби можеше да върви цял ден със своето темпо, без изобщо да се запъва, но ако човек го пришпореше, понякога се заинатяваше. Аз обаче го подканих с крака и макар че замърда уши от яд и замаха с опашка, то продължи напред в бавен спокоен тръс, докато застигнахме Ивайн и неговия голям тъмнокафяв жребец.

Яздехме на изток, а слънцето се издигаше все по-високо на небесния свод. Най-накрая ден без дъжд, мъгла или брулещ вятър, помислих си аз, и постепенно забравих за Давин и лошото си настроение. Макар че Сивушкото на Деби не бе никакъв прекрасен приказен кон, все пак беше доста приятно да го яздиш в хубавото време, отивайки да свършиш една съвсем безобидна работа, особено като си помислиш, че днес беше денят на Голямото пране.

Никога преди не бях ходила в Хебракс Мьоле, но явно мама беше, защото когато Ивайн понечи да продължи на изток при един каменист хълм, тя спря Фалк:

— Няма ли да минем на запад покрай Гребеновия връх?

— Гребеновата река е доста буйна сега заради дъжда и топящия се в последно време сняг — отвърна Ивайн. — Не ми се иска да поставям безопасността на Жрицата на срама на карта. Този път е по-дълъг, но за сметка на това има по-хубав брод.

Отново ни нарече „дами“. Човек би могъл сигурно и да се удави? Мама само му кимна и го остави да постъпи, както бе решил.

Мястото беше много красиво. Пътят минаваше покрай брега на едно тясно кристално езеро, от двете страни на което се издигаха два стръмни, покрити с брези скалисти склона. Повърхността му беше толкова спокойна, че сивите скали, светлозелените листа и черно-белите стебла се отразяваха като в огледало в тъмната вода. Една белочела водна кокошка се плъзна по езерото, оставайки диря след себе си. Огледалното отражение се залюля и пречупи, но само след миг бе отново цяло и съвършено, така че на човек му беше трудно да намери разлика между истинския природен пейзаж и водния. Както се бях загледала в отражението, изведнъж ми се стори, че зърнах нещо — човек или едро животно. Вдигнах глава и погледнах към върха на хълма, който се извисяваше над нас. Не видях нищо, но все пак спрях Сивушкото.

— Там има нещо — казах аз. — Горе на върха на хълма има нещо.

— Да, видях го — отвърна ми Ивайн. — Беше само един фазан.

Точно тогава осъзнах, че нещо не бе наред. Каквото и да се спотайваше там горе, определено не беше фазан. И изведнъж ми се стори, че допускахме голяма грешка, като яздехме без Салан по непривичен за нас път, с мъж, когото не познавахме.

— Хайде, мили дами — подкани ни Ивайн. — Слънцето се издига все по-високо, а крадецът на овце чака.

Но аз не пришпорих Сивушкото, а мама и Фалк не можеха да минат покрай мен, защото пътеката беше доста тясна.

— Дина, тръгвай.

— По-добре да обърнем — прошепнах аз на мама. — Не беше фазан.

Преди една година тя сигурно би казала „Глупости!“ и би продължила напред. Сега обаче нещата стояха другояче. Сега бяхме предпазливи. Без да каже и дума, мама обърна коня и запрепуска в галоп към пътя, откъдето бяхме дошли. Сивушкото не се нуждаеше от много подкани, за да тръгне след нея, все пак отивахме в посока към вкъщи.

Аз хвърлих един бърз поглед през рамо точно когато Ивайн се обърна и откри, че двете послушни „дами“ не го следваха вече. Но той

не извика нито „Спрете!“, нито „Почакайте!“, нито каквато и да било друга реплика, която човек би очаквал в подобен момент. За миг изглеждаше разярен. След това пхна два пръста в устата си и извири оглушително.

Храстите по хълма се размърдаха и разлюляха и се чуха викове, които в никакъв случай не бяха на фазани.

— *Препускай!* — извика ми мама. — Колкото се може по-бързо.

Фалк охотно се стрелна напред, и Сивушкото се разбърза, но крачетата му бяха значително по-къси от тези на тъмнокафявия жребец на Ивайн. Чувах тропота от копитата му съвсем близо зад мен и изведнъж той избута понито, така че то се препъна и аз за малко да падна. Ивайн се протегна към юздите на понито и ги хвана точно под мундщука. Накара двата коня да се извърнат така, че да застанат напречно на пътеката, като муцуните им едва ли не опираха в хълма, а опашките им сочеха към езерото.

— Спри, Жрице на срама — извика той след мама. — Държим дъщеря ти!

Мама дръпна толкова рязко юздите на Фалк, че той почти коленичи. После се обърна, погледна Ивайн, а погледът и бе помътнял от гняв.

— *Що за човек си ти* — изрече тя с онзи глас, с гласа на Жрица на срама, който достига до хорската съвест.

— *Стреляй, по дяволите!* — извика някой в храсталака и изведнъж нещо проряза въздуха със свистящ напевен звук и мама се строполи върху шията на Фалк. Видях нещо дълго и черно, което стърчеше от рамото ѝ.

Бяха улучили мама.

В първия момент не можех да мисля за нищо друго. Фалк направи няколко плахи крачки в тръс напред и спря. Един от устроилите ни засада изскочи от храстите, изтърколи се последните няколко метра до пътеката и се насочи към черния ни жребец.

Тогава се обърнах към Ивайн. Очите на мама вече бяха срещнали погледа му и той стоеше неподвижно и бе напълно разтърсен. Аз само трябваше да довърша започнатото.

— *Що за човек си ти, след като посягаш на жени и деца* — изсъсках аз и макар че бях ядосана и в същото време ужасно изплашена, успях да накарам гласа си да прозвучи по онзи особен

начин, а Ивайн се сви, пусна юздите на Сивушкото и скри лицето си в ръце, сякаш го бях наплюла с киселина. Аз грабнах малкия си нож, който носех на колана, замахнах бързо два пъти и срязах юздите на жребеца. След това го ударих по муцуната колкото сила имах. Той се дръпна уплашено, единият му заден крак попадна извън пътеката и конят едва се задържа, за да не цопне в езерото. Ивайн посегна към юздите, но от това нямаше никакъв смисъл. Веднага щом тъмнокафявият жребец отново стъпи здраво на крака, аз го наръгах с ножа в хълбока и това му дойде в повече. Той се втурна надолу по пътеката в панически галоп, по-далеч от мен и от мама, а Ивайн нямаше как да го спре. Тогава аз обърнах малкия Сивушко и се устремих към мъжа, който се бе запътил към мама. Той чу тропота на копита и се обърна. Зяпна с уста от удивление, хълбокът на Сивушко го удари и за един съвсем кратък миг мъжът застана неподвижно във въздуха между езерото и пътеката, а ръцете му се въртяха като колело на вятърна мелница в опит да възвърнат равновесието му. Не го видях да пада. Чух само как цопна във водата.

— Мамо... Мамо, ти можеш ли да яздиш?

Тя се бе задържала по някакъв начин на коня.

— Тръгвай — рече ми тя през зъби. — Фалк ще те последва.

Аз се промуших с понито покрай нашия черен жребец.

Пътеката беше прекалено тясна, за да яздим една до друга, затова можех само да се надявам, че Фалк ще последва своя приятел. Последните двама от участниците в засадата бяха слезли на пътеката, но те нямаха коне, та дори и Сивушко щеше да им избяга без проблем. Аз препуснах напред. Фалк ме последва.

## 4. РАНАТА ОТ СТРЕЛА

*Дина*

Единственото, за което мислех в началото, бе как да се измъкнем. Освен това обаче си давах сметка, че мама не може да язди дълго. Ако обаче продължахме по пътя, докато тя съвсем отпаднаше, щяха да ни заловят. Бяхме набрали известна преднина, но те вероятно също разполагаха с коне, които ги чакаха някъде и когато ги вземеха, със сигурност щяха да тръгнат след нас. Оставаше ни само едно. Трябваше да се скрием, за предпочитане някъде, където бихме могли да намерим подслон срещу нощната влага и студ. Да можехме сега да сме у дома в Биркене или по-близо до Баур Кензи, чието поле вече донякъде познавах. Защо трябваше да се случи точно тук, където не бях стъпвала преди. А и бе доста трудно да скриеш цял кон. Конете са големи и трудно можеш да ги накараш да стоят мирно. Може би щеше да е най-добре да намерим отделно място за тях, и отделно място за нас с мама? Но мисълта да се разделим не ми хареса особено. Без конете нямаше как да отведа мама до вкъщи.

Едно малко поточе пресичаше пътеката и продължаваше надолу към езерото. Успях да убедя Сивушкото да върви нагоре по потока вместо да го пресече. Дъното му беше каменисто и трудно проходимо, но точно тук беше силата на Сивушкото. Той не можеше да бяга бързо, но много внимаваше къде стъпва и се оглеждаше.

— Мамо?

— Да — само прошепна тя. — Продължавай! — Тя беше пъхнала дясната си ръка под колана и се държеше с лявата. Дръжката на стрелата стърчеше от задната страна на дясното ѝ рамо като игла на таралеж.

— Не трябва ли да измъкнем стрелата? — запитах аз плахо, защото ние всъщност означаваше аз, а аз не бях сигурна дали ще мога и дали ще се осмеля да го направя. Но мама поклати глава.

— Не. Раната ще започне да кърви по-силно. По-късно.



Ние продължихме нагоре по потока. Бреговете ставаха все по-високи и по-високи, а дърветата се надвесваха над водата и създаваха усещането, че се движим в тунел. Но в следващия момент се оказа, че не можем да продължим, защото една бреза бе паднала в коритото на потока, и макар човек да можеше да се промуши отдолу, или поне човек, на който не му стърчеше еднометрова стрела от рамото, то за коня беше невъзможно да мине нито под дървото, нито над него. Аз седях на гърба на Сивушкото, гледах гадното дърво и ми се искаше да ревна и да се откажа. Бяхме в капан. Не можехме да се изкачим по брега, бе прекалено стръмно и за конете, и за мама. Не можехме да продължим. А ако се върнехме назад, щяхме да паднем в ръцете на Ивайн и неговите хора.

— Премести я — каза мама. — Махни я от пътя.

Да я махна? В първия момент не разбрах за какво говори. Не бях толкова силна, че да преместя цяла бреза. После обаче се сетих, че Сивушкото на Деби всъщност не беше ездитен кон, а работен, който бе влачил множество стволоче на дървета в младостта си. Аз за щастие бях внимавала, когато Салан ни обясняваше как да оцеляваме в планината. „Трябват ви въже, нож и огниво — наставляваше ни той. — Не тръгвайте *никога* без въже, нож и огниво“.

Скочих от Сивушкото на земята, свалих въжето от седлото и го увих около единия край на дънера. Другия край на въжето завързах за седлото. Но как подканяха планинците конете си, за да започнат да теглят?

— Хала-хала — прошепна мама. Аз кимнах и сведох глава. Дали Сивушкото щеше да ми се подчини, след като *никога* преди не го бях правила?

— Хала-хала-хала — изрекох аз сравнително силно, като за сигурно цъках с език. Сивушкото можеше и да е едно обикновено, дребно и не особено красиво пони, но се оказа златна мина на четири крака. То стъпи здраво с крачета на дъното и затегли, както знаеше най-добре. Бавно и полека, с доста пукот, прашене и трещене, единият край на дървото се отмести от склона и дънерът застана надлъжно на потока вместо напречно.

— Добро конче! Добро конче — говорех му аз и го тупах по сивата шия. — А сега спри!

Сивушкото спря и остана така, спокоен и силен, без изобщо да осъзнава, че може би ни бе спасил живота. Аз преведох Фалк внимателно покрай дървото и също му наредих да спре. И тогава ми хрумна брилянтна идея. Отново вързах въжето за седлото и накарах Сивушкото да го върне обратно, така че то отново застана напречно на потока. Беше като да затвориш врата. Ако се бяха досетили, че сме тръгнали нагоре по потока, ако стигнеха до дървото... то може би щяха да помислят, че са на грешна следа. А и да откриеха как сме минали, едва ли щяха да успеят да направят същото, защото никой от тях не яздеше едно дребно здраво планинско пони, за което местенето на дънери беше направо детска игра.

— Добро хрумване — промълви мама с шепнещия си, немощен глас. Но виждах, че трябва в най-скоро време да намерим скривалище и да я свалим от коня. Аз прибрах въжето и отново яхнах Сивушкото, и ние продължихме бавно напред, така че мама да не падне от седлото.

Бреговете станаха отново полегати — сякаш се бяхме изкачвали по една висока, превисока стълба и бяхме стигнали до върха. Тук, покрай потока, вървеше пътека. Съвсем мъничка, навярно утъпкана от диви коне и други животни. Аз се покатерих със Сивушко на брега, скочих на земята и придържах мама, докато и Фалк се изкатери. Известно време яздихме по пътеката.

Тогава забелязах върбата.

Беше огромна. Зелен водопад от листа. Някога е растяла на края на брега, но сега се бе наклонила наполовина — все още се виждаше дупката, останала след като старите ѝ корени се бяха изкорубили. Но дървото бе оцеляло и бе продължило да расте, почти полегато, и бе образувало свой собствен полуостров в леглото на потока.

Аз отново скочих на земята и наредих на Сивушко и Фалк да спрат. След това внимателно запълзах надолу под върбата. Беше като да минеш през завеса — дебел килим от мънички, жълтозелени листа. А когато преминеш през завесата, се озоваваш на едно малко пясъчно островче, точно наред с короната, напълно скрит от света. Като в дупка или по-скоро хралупа. Не можеше да има по-добро скривалище.

— Ще трябва да се върнем в потока — казах аз, като се върнах при мама и конете. — Така ще можем да скрием и конете там.

Мама само кимна лекичко. Лицето ѝ бе мъртвешки бледо, а устните ѝ бяха посинели, също като на дете, което е стояло дълго

време във вода. Кръвта от раната бе образувала петно на гърба, но наистина бе по-малко, отколкото очаквах, явно мама бе постъпила правилно, като остави стрелата. Опитах се да загърбя притеснението. Щях да мога да ѝ помогна едва след като стигнем скривалището във върбовата дупка. Не по-рано.

Струваше ми се плашещо и погрешно да се връщаме обратно — все пак щяхме да вървим в посока към Ивайн и хората му. За щастие разстоянието не бе голямо. И така ние яздехме през потока, докато стигнахме до върбата. Аз скочих от коня и преведох Сивушко зад завесата от листа, а ботушите ми постепенно подгизнаха и краката ми започнаха да шляпат в тях. Той премина охотно и умилително спокойно и през това препятствие. Завързах го за един голям клон там вътре и отидох да взема Фалк. Той в началото се дърпаше и мятеше грива, виждах каква болка причинява на мама всяко негово непредвидено движение и бих започнала да викам и да ругая, ако не бях сигурна, че няма смисъл. Само успокояващи думи и потупване вършеха работа, ако искаш да прикоткаш един кон да направи нещо подобно. И накрая той се предаде, може би защото можеше да надуши Сивушко, и разбра, че приятелят му го чака там, зад странното зелено нещо, през което го карах да мине.

Помогнах на мама да слезе от коня и я сложих да седне на една набързо събрана купчина от стари върбови клонки, но знаех, че трябва да набавя по-суха постеля за нас. Свалих оловната чаша от колана си, напълних я с вода и я подадох на мама. Доста неща трябваше да се направят, за да може върбовата дупка да се превърне в подходящо за ранен човек място, но сега имаше нещо по-важно.

— Трябва да се върна и да залича следите — казах ѝ аз. — Ако открият отпечатъци от копита горе на пътеката и видят, че свършват при върбата, ще им е лесно да се досетят за останалото.

Мама отпи една глътка от чистата, студена изворна вода.

— Отивай — рече ми тя. — Аз ще чакам тук...

Последното беше замислено като шега, защото какво друго можеше да направи всъщност? Но усмивката ѝ се изкриви в болезнена гримаса и на мен ми се приплака. Отново.

Когато следите бяха заличени и с мама се бяхме сдобили с нещо като легло от борови клонки, дойде ред на стрелата. Тя не се бе забила изцяло, но аз виждах върха ѝ, който образуваше твърда бучка под кожата до мишницата ѝ, точно под ключицата.

— Какво трябва да направя? — попитах аз. — Да я изтръгна ли?

Мама поклати глава.

— Не трябва да се изтегля... — рече ми тя. — Трябва да се натисне, за да излезе отпред. Ти нямаш толкова сила.

— Да, но не можем да я оставим просто да стои така и да стърчи. Ти дори не можеш да легнеш.

— Вземи ножа и отрежи дръжката.

Аз сторих каквото ми каза, но не беше лесно. Виждах колко я боли всеки път, когато докоснех дръжката. Щом свърших, забелязах, че по бузите ѝ се стичат сълзи. Беше ужасно. Ужасно е да гледаш майка си да плаче. А после се отпусна на леглото толкова бледа и неподвижна, че се уплаших да не умре.

Макар че беше опасно, аз запалих малък огън — колкото да стопля чаша вода. Наоколо се намираха достатъчно върбови листа и клони. Скривалището ни притежаваше още едно преимущество. Имаше колкото си искаш върбова кора, а върбовата кора бе добро средство срещу болка, треска и възпалителни процеси. Когато мама изпи чая, аз ѝ помогнах да легне и я завих с палтото си. Тя хапна съвсем мъничко хляб. Аз хапнах малко повече и парче сирене от това, което носехме в дисагите на конете. Колкото и странно да беше, аз всъщност бях огладняла наред цялата тази ужасия.

След пладне чух гласове, изправих се и се приближих до конете, за да мога да запуша с ръка ноздрите им, ако някой от тях понечеше да изпръхти. Мама спеше и не исках да я будя. Не можехме да продължим да бягаме. Или щяха да ни открият, или нямаше да ни открият. Можеше само да чакаме.

Гласовете се приближиха, а горе по брега се чу тропот от копита. Ноздрите на Фалк потръпнаха, но аз го предупредих да мълчи, като поставих ръка на муцуната му. Сивушко вдигна глава и изсумтя, но иначе не се развълнува особено. Тропотът от копита не секна, а гласовете постепенно се отдалечиха и съвсем заглъхнаха.

Прекарахме цял ден и цяла нощ под върбата. Аз не смеех да се покажа навън, докато Ивайн и хората му все още бяха наблизко. Беше

влажно, мокро и студено и аз се притиснах до мама и внимателно я прегърнах с надеждата, че може взаимно да се постолим. Чаят от върбова кора бе поуспокоил дишането ѝ, но лицето ѝ продължаваше да бъде ужасно бледо. А пък и аз знаех, че ако стрелата остане в раната твърде дълго, тя щеше да се възпали.

Нощта бе дълга. Аз варих върбов чай за мама на три пъти, веднъж ме събудиха гласове, които за щастие така и не се приближиха. Когато лъчите на утринното слънце най-накрая се процедиха през листната завеса, трепкащи в зелено, разбрах, че щеше да се наложи да оставя мама и да потърся помощ. Не можехме просто да стоим тук и да чакаме добрите да ни намерят. Но нямаше как да взема Сивушко, а да оставя Фалк. Той щеше да стане неспокоен и да започне да цвили. Нито един кон не обича да остава сам, но Фалк изпитваше болезнена нетърпимост към самотата. Щеше да е най-добре да взема и двата коня, въпреки че щеше да ми е трудно. Можех да яздя Фалк и да държа Сивушко за юздите.

— Мамо?

Тя не бе продумала от доста време и се страхувах да не е загубила съзнание. Но когато чу гласа ми, отвори очи.

— Трябва да отида да потърся помощ — казах ѝ аз. — Сварила съм ти две чаши чай от върбова кора. Изпий сега едната, докато е топъл.

Струваше ми се съвсем абсурдно да говоря така — сякаш аз бях майката. Но тя само кимна.

— Внимавай, съкровище — рече ми мама.

Останах, докато се уверих, че бе в състояние сама да изпие чая. След това сложих хляба и сиренето до другата чаша чай, оседлах Фалк и Сивушко и отново ги преведох през листната завеса. Позволих им да пийнат малко от потока, като внимавах да не се нагълтат с много вода. След това яхнах единия от тях и се отправих към брода.

## 5.

# ДВАМА ДУШИ В ЦЕЛИЯ СВЯТ

*Давин*

Бях убил първата си кошута, една красива вилорога антилопа, и бузите ми пламтяха от гордост и радост. Барутлията и Салан ме изпратиха до вкъщи, наложи се, защото не можех да нося антилопата сам. Но в мига, в който влязохме в кухнята, веднага разбрах, че у дома нямаше никого. На масата стоеше, покрита с кърпа купа — мама ми беше оставила от закуската. И както изпитвах чувство на гордост, изведнъж ми стана гузно.

На масата лежеше бележка, написана с грозния почерк на Дина.

— Мама и Дина са тръгнали с Ивайн Лаклан към Хебралс Мьоле — казах аз след като бях разгадал написаното. Четеното не беше най-силната ми страна. Дина е по-добра в това, макар че е с четири години по-малка. Тя подхожда с повече търпение към тези неща. — Заради някакви овце.

— Без мен? — рече Салан с недоволен вид. Той приема пазенето на мама много на сериозно.

— Те не знаеха къде сме. Но Лаклан е обещал да ги изпрати до вкъщи.

Салан се размърмори. Виждаше се, че това изобщо не му харесва, но точно в този момент нямаше какво да направи.

— По-добре да ида да прибера Роза и Мели от къщата на Мауди — рекох аз. — Ако, разбира се, поискат да се върнат с мен.

А те не искаха. Роза се бе заловила да дялка лъжица за Мауди, а Мели си играеше с кученцата.

— Днес убих едно животно — споменах аз колебливо на Роза само за да чуя как звучи. — Вилорога антилопа.

— Браво — отвърна ми тя отнесено и продължи да дялка.

Щеше да каже същото, ако се бях прибрал с пъдпъдък или див заек. Роза не знае какво означава да ловуваш. Аз постоях малко и я наблюдавах как дялка. За миг светлите й плитки се усмириха и тя

сбърчи замислено вежди. По някакъв начин лъжицата се бе превърнала в куче — ловно куче с остра муцуна и виснали уши.

— Ще ида да проверя дали Нико си е вкъщи — казах й аз.

— Ммм — измърмори тя и издълба малки тънки косми, така че кучето се сдоби с козина. Все още използваше стария, наполовина ръждясал малък нож, който имаше още от Дунарк. Ако някога имах пари, щях да й подаря нов, наистина добър нож. Но от друга страна, нож, който бе ранил Дракан в крака, в никакъв случай не бе обикновен...

Нико и учителят Маунус се настаниха в едното крило на стопанството на Мауди Кензи миналата есен, когато се заселихме тук горе. В началото и ние живеехме там, докато си построим своя къща. Нико и учителя Маунус също можеха да разчитат на помощ, за да си изградят свой дом, но макар че учителят непрекъснато мрънкаше, че му се налага да живее под един покрив с майка си, не правеше нищо по въпроса. А може би защото все още кроеше планове и мечтаеше един ден да се върне в Дунарк?

С Нико точно се караха. В това нямаше нищо необичайно, дори започвах да мисля, че това бе нормалният им начин на общуване. Дина обясняваше, че те се обичат като баща и син, но не бе лесно да доловиш тази обич в думите им.

— Защо винаги се правиш на по-глупав отколкото си в действителност? — крещеше учителят Маунус. — Много добре *знаеш*, че съм прав.

— Изобщо не знам — отвърна му Нико по-тихо, но също толкова гневно.

— Прекрасно! Чудесно! Тогава си играй на обикновен пастир, докато Дракан ти го позволява.

— Нищо лошо няма в това да си пастир.

— Няма. Ако човек е роден пастир и му харесва да е такъв и ако не е отговорен за цяла крепост и град.

— Град и крепост, които не ме искат! Щом като си искат Дракан, нека си го задържат, а мен ме остави да си живея на спокойствие.

Аз стоях на вратата и не знаех дали да се изкашлям, да кажа „добър ден“ или съвсем тихо да си тръгна. Точно бях решил да направя второто, когато и двамата ме забелязаха едновременно.

— Добър ден, Давин — поздрави ме учителят Маунус. — Как си?

— Благодаря, добре. Точно убих една вилорога антилопа.

Но на фона на разговора за Дракан, Дунарк и крепостта това сякаш прозвуча съвсем по детски.

— Браво, браво... — промърмори учителят Маунус, почти толкова отнесено, колкото и Роза. Но Нико зададе правилния въпрос.

— С един точен изстрел?

— В сърцето. На Салан дори не му се наложи да използва ловджийския си нож. Антилопата бе мъртва, когато стигнахме до нея.

Нико не каза нищо повече. Само кимна. И това бе по-хубаво от цял куп гръмки слова. Нико ме озадачават в много отношения. Понякога мислех че се бърка, където не му е работа. Но друг път се държеше съвсем уместно. В тези моменти ми се искаше да сме добри приятели.

— Върна ли се майка ти? — попита той.

Аз поклатих глава.

— Все още не.

Ще ми се да бях отишъл с тях, но... Но щеше да е безразсъдно. Ако имаше нещо, което прогонваше съня на Дракан нощем, то това бе мисълта, че Нико все още е жив и че може би един ден щеше да се върне в Дунарк. Графът бе обявил награда от хиляда златни монети, едно огромно имане, за този, който му донесеше главата на Нико, независимо дали тя щеше да стои на раменете му или не. Да пратим Нико да пази мама, бе все едно да си търсим белята, вместо да се опитваме да я избегнем.

— Защо е тръгнала без Салан? — попита учителят Маунус.

— Защото бяхме на лов — отвърнах аз, като почувствах леко чувство на вина, макар че не аз бях виновен — Салан бе планирал лова на елени, а на мен ми позволиха да ги придружа.

— Не ми харесва, че е тръгнала без Салан — каза Нико. — Дракан едва ли я е забравил.

— Ивайн Лаклан има репутация на порядъчен човек — каза учителят Маунус. — Салан едва ли би я опазил по-добре, особено в земите на клана Лаклан.

— Ще ви кажа, като се прибере.



Цял следобед работих над оградата на мамината билкова градина, така че козите да не могат да влизат вътре. Беше намерила възможно най-закътаното и слънчево местенце, но даже аз виждах, че растенията ѝ не се чувстваха толкова добре, колкото долу, в Биркене. Вложих доста време и къртовски труд, за да вдигна оградата отново от основи. Много добре си давах сметка, че трябва да помагам повече, отколкото го правех, но си мислех, че и тренировките с меча бяха важни. Защото какъв смисъл имаше да се мъчим да правим градини и да строим козарник, кокошарник и нова къща, ако Дракан отново дойдеше и изгореше всичко до основи? И ние трябваше да започнем отначало, ако изобщо останем живи.

Мръкна се, а мама и Дина още ги нямаше. Слязох долу до къщата на Мауди и вечерях заедно с нея и момичетата.

— Кога ще си дойде мама? — попита Мели, която държеше едно кученце в скута си. — Тя обеща да си дойде преди са се стъмни, а вече е тъмно!

— Сигурно са окъснели и са решили да пренощуват в Хебракс Мьоле — отвърнах ѝ аз, като се стараех да не обръщам внимание на чувството на безпокойство, което започна да ме гризе отвътре като малка змия. Мели изобщо не обичаше мама да я няма нощем, а след приключението в Дунарк нещата се влошиха още повече. Мама правеше всичко възможно, за да не отсъства по-дълго отколкото бе необходимо.

Мели стискаше кученцето толкова здраво, че то започна да скимти и да се бори, за да се освободи.

— Мели, внимавай да не го смачкаш.

Тя сякаш изобщо не ме чу. По пухкавите ѝ мургави бузи започнаха да се стичат сълзи.

Аз я успокоих доколкото можах и ѝ разказах три от любимите ѝ истории преди да заспи. Разбира се, че мама ще се върне, казах си аз. Разбира се, че ще го направи.

Малко преди пладне на следния ден Дина се появи на хълма на гърба на Фалк, а в ръцете си държеше юздите на сивото пони на Деби Уртемутер. Бе пребледняла от страх и умора, и бе болезнено да я гледаш в очите.

— Пронизаха мама със стрела — рече ми тя, а гласът ѝ бе съвсем отслабнал и издрезгавял от изтощение. — Побързайте. Толкова ме е страх, че ще умре.

Минаха девет дни преди да се уверим, че мама ще оцелее. Нямам думи да опиша колко ужасно беше да седиш до леглото ѝ и да чакаш. Но докато седях там, осъзнах, че на света има двама човека, които искам да убия. Дракан и Ивайн Лаклан.

## 6. БЯЛАТА КОШУТА

*Давин*

— Ивайн Лаклан — казах аз.

Салан дори не вдигна поглед. Той стовари умело брадвата върху цепеницата на дръвника, така че тя се сцепи на две. Салан се наведе. Взе още една цепеница и я постави на дръвника.

— Какво за него? — попита той.

— Той е устроил засада на мама. Опитва се да я убие.

Следобедното слънце проблесна за миг върху острието на брадвата. „Тряс!“ Още две парчета дърво се озоваха на земята. Аз гледах гневно превития му гръб. Не можеше ли да остави брадвата за миг и да поговори с мен? Все пак беше важно, всъщност бе въпрос на живот и смърт.

— Салан, трябва да направим нещо!

Тряс! Брадвата блесна още веднъж.

— Изпратихме вест на Хелена Лаклан.

— И какво? Тя му е баба — да не мислиш, че ще го накаже, както подобава? Този... този предател трябва да умре, Салан!

Най-накрая Салан се изправи и ме погледна.

— Каквото и да е сторил Ивайн Лаклан и каквото и наказание да заслужава, това засяга клана Лаклан. — Очите му бяха сиви като гранит под плътните червени вежди. — Разбираш ли, момче?

Той искаше да каже, че законите на клана бяха свещени. Само кланът Лаклан можеше да осъди човек, който носеше името му. Но мама лежеше вкъщи, в новия ни дом, и все още бе толкова слаба, че Дина трябваше да ѝ държи чашата, докато пие. И вината за това бе на Ивайн Лаклан.

Аз поклатих бавно глава.

— Не, Салан, не разбирам.

Врътнах се и си тръгнах. Усещах погледа на Салан върху гърба си, докато стигнах хребета на хълма. Тогавата отдолу долетя едно звучно

„Тряс!“ Аз прехапах устни. Нека да не му пука. Нека си стои и сече дърва. Щом ще е така, ще се оправям сам.

Бе толкова рано, че слънцето едва се бе показало на небето. Колоните на каменния кръг приличаха на спящи черни великани със съвсем, съвсем мъничко злато в косите, сякаш зората бе положила корони на главите им. На излизане заключих вратата колкото се може по-тихо. Другите все още спяха — мама и Мели, Дина и Роза. Пес се бе надигнал от кошницата в ъгъла, докато минавах през кухнята, но аз го накарах отново да си легне. Щеше да ми е приятно да дойде с мен, но беше най-добре да остане да пази мама и момичетата.

Прекоших двора. Тревата бе натежала от роса и глезените ми подгизнаха за миг. Тук нямаше чакъл и калдъръм, както край Липовата къща. Дворът всъщност не бе нищо повече от парчето земя и тревата, които по някаква случайност попадаха между къщата и конюшната.

Фалк подаде глава над дървената стена и леко и сънливо изпръхтя. Гривата му бе пълна с клечки, явно си бе лежал тихо и спокойно в сламата преди да дойда и да го обезпокоя. Дадох му няколко шепи овес, които той лакомо изгълта. Изчетках тъмната му козина от праха и мръсотията и почистих копитата му. За щастие той бе свикнал да го оседлават по никое време и не протестираше. Оставих го да ме чака в конюшната и отидох да си взема меча.

Щом усетиха, че се приближавам, овцете започнаха да бляят и искаха да ги пусна да излязат, но аз се престорих, че не ги чувам. Мечът лежеше в обичайното си скривалище, напъхан дълбоко под сламата, на една ръка разстояние от южната стена. Аз го издърпах. За миг се колебах. Сякаш отново чувах гласа на Нико. *Това е чисто и просто парче желязна блатна руда. От него никога няма да излезе хубаво острие.* Но аз го точих цялата минала седмица и сега острието му бе толкова остро, че човек можеше да се пореже, ако не внимаваше докато го чисти. Може би не бе най-прекрасният меч на света, но беше достатъчно хубав. Щеше да свърши работа. Не разполагах с друг.

Копитата на Фалк оставяха дълбоки следи в мократа от росата трева, докато се изкачвахме по хълма. Но когато се обърнах назад, видях, че къщата продължаваше да спи там долу, със спуснати кепенци на прозорците и заключени врати.

Отне ми почти два дни да стигна до Баур Лаклан, най-вече защото на три пъти сбърках пътя. Пренощувах под един навес, заобиколен от плашливи овце, които се разбягваха блеейки всеки път, щом Фалк размахаше опашка. Не успях да поспя много. На сутринта изядох последното парче питка от запасите си. Фалк трябваше да се задоволи с трева.

Стигнах до върха на последния хълм едва следобед на втория ден и пред погледа ми се простря долината и ширналото се в нея село — една смесица от гранит, шисти, бели и червени греди. И двамата с Фалк бяхме изтощени. Аз седях донякъде обезкуражен върху гърба на нашия черен жребец и се вирах в селото, което се оказа много по-голямо, отколкото бях очаквал. Много по-голямо от Баур Кензи, например, и приличаше повече на селата от долината — с улици и площади, някои от които покрити само с калдъръм. По-голямата част от къщите бяха планински хижи, ниски и широки, с трева по покрива, но тук-там някой местен или пришълец бе построил дома си, както го правеха в долината, на два етажа и с веранда. И докато къщата на Мауди Кензи бе съвсем обикновена, тази на Хелена Лаклан бе доста по-впечатляваща: от неканени гости я пазеха високи зидове от сив гранит и кули с тесни бойници.

Мислех си, че щеше да бъде, как да кажа, не точно лесно, но не кой знае колко сложна работа. Бях си въобразявал, че ще трябва само да вляза в селото и да хвърля ръкавицата си в лицето на Ивайн Лаклан. После щяхме да се бием и ако бях толкова добър, колкото Салан мислеше, сигурно щях да победя. Може би щяха да ме ранят, това не ме плашеше, стига да не бе толкова сериозно, че да не можех да ходя, да стоя изправен или да използвам ръцете и краката си, след като раната заздравееше. Беше ми минало през главата, че и аз рискувам да загубя живота си, но не се замислих особено върху това. Смятах, че си струваше риска. Във всеки случай хората щяха да разберат, че никой не може да рани мама и да се отърве безнаказано. Така си бях представял нещата. Изобщо не ми беше хрумнало, че бе съмнително дали изобщо щях да успея да открия Ивайн.

Фалк заслужаваше почивка в конюшния и хубав овес, но аз нямах никакви пари. Не можех и просто да го завържа за някое дърво и да го прибера по-късно, защото в планината имаше вълци, въпреки че те рядко слизаха близо до хорските къщи, а и защото някой можеше да го

убие. Върху хълбока на Фалк беше жигосан знакът на клана Кензи и никой член на друг клан нямаше да му навреди, но Баур Лаклан се намираще близо до пътя, откъдето минаваха керваните, а не всички пътници бяха толкова честни, колкото планинските кланове. Коремът ми къркореше от глад и бях толкова уморен, че очите ме боляха. Май не беше много добра идея да се отправя към първия си сериозен бой с меч в това състояние.

Фалк въздъхна дълбоко и разтърси толкова силно глава, че пияната по устата му се разлетя. Трябваше да реша. Защо всичко изведнъж се оказа толкова трудно? В приказките героят просто се качваше на коня, отрязваше главата на дракона и край. Не пишеше нищо за това как той намира фураж за коня си.

Фалк се умори да чака. Без да съм му дал сигнал, той решително се устреми в тръс надолу по хълма в посока към града. Изведнъж ми хрумна, че конят се ориентираше по-добре от мен. Все пак бе идвал тук и преди. Може би не беше кой знае колко лоша идея да го оставя да ме води.

Фалк мина покрай първите къщи. Няколко кокошки се разбягаха настрана, кудкудякайки. От един малък двор между две хижи долетя яростен лай на куче — дребен сиво-черен рошав пес промуши глава между две летви на оградата и се опита да ухапе крака на Фалк. На него обаче му бе все едно. Той сви в една по-тясна уличка, мина през една порта и зарови муцуна в пълно с вода корито, което се намираще точно по средата на покрития с калдъръм площад. Бяхме заобиколени от четири двуетажни къщи от червен кирпич. Над вратата на една от тях висеше желязна табела с нарисуван на нея бял елен на син фон и надпис „Бялата кошута“. Фалк беше намерил кръчма, но какво можех да направя, като нямах пари? Появи се един дребен плешив мъж с големи рошави черни вежди, но той не излезе от кръчмата, а от конюшната до нея. По гърба на протрития му вълнен пуловер имаше сламки. Явно го бях изтръгнал от обедната му дрямка.

— Мога ли да ви помогна е нещо? — започна той с угоднически глас.

Но когато видя, че отвън стои само едно момче със своя уморен и омърлян с кал кон, веднага запя друга песен.

— Какво искаш? — попита той.

— Аз, ъ-ъ-ъ, има ли някаква работа, която бих могъл да свърша? Колкото да припечеля за фураж за коня и за една нощувка в конюшната.

Той задържа известно време погледа си върху мен. После погледна Фалк. След това отново извърна очи към мен.

— Какво търсиш върху един от конете на Мауди Кензи? — попита ме мъжът.

Усетих как бузите ми почервеняват, сякаш наистина бях крадец на кон, за какъвто ме вземаше.

— Сега е на мама — отвърнах му аз.

— Аха — изръмжа той. — Значи ти си момчето на Жрицата на срама. Защо не каза веднага? Слез и заведи коня в ъгловия бокс — ето там — и ще измислим нещо.

Момчето на Жрицата на срама. Бях яздил в продължение на два дни с меч на гърба, поставях на карта собствения си живот, възнамерявах да се бия като мъж... А в очите на този човек аз бях само малкото момченце на мама. Може би бе по-добре да ме мислят за крадец на коне, но не би.

— Не искам милостиня — казах аз ядосано. — Мога да си изработя парите.

— Да, да — рече ми конярят. — По-полека, петльо. Щом толкова искаш да работиш, ще ти изпълня желанието.

Два часа по-късно вече съжалявах за думите си.

— Можеш да изчистиш курника — подхвърли кръчмарят.

Това, което пропусна да спомене, бе, че курникът беше голям колкото собствената ни къща и имаше три отделения, като във всяко от тях по един войнствен мъжкар бранеше двайсетина дебели оранжево-червени кокошки квачки... А освен това сигурно бяха изминали най-малко пет лета от последния път, когато някой се бе опитвал да почисти тук. Курешки, трупани пет години — от изсъхнали, наполовина втвърдени, до по-пресни, течни петънца... Ау, как вонеше само. И как цапаше. Стара слама, пух и кокоши пера, кокоши бълхи... Трябваше да си сваля ризата и да я завържа около носа и устата си, за да мога да издържа. А когато стигнах до третото „семејство“ и исках да мина покрай него, за да изляза на двора, петелът ме нападна, така че получих три кървящи драскотини на гърдите.

— Да станеш на супа дано! — проклех го аз и най-накрая успях да го изгоня през отвора с помощта на метлата, която ми бяха заели за почистването.

Доста време ми отне преди да изнеса и последната количка мръсотия и да сложа прясна слама в почистените положзи. Беше започнало да се свечерява и кокошките се трупаха неспокойно около отвора и искаха да се приберат вътре. Конярят с гъстите вежди надникна вътре, за да ме провери.

— Хмм — измърмори той. — Добре си се справил. Свалям ти шапка.

— Има ли къде да се измия? — попитах аз. — И къде да си изпера ризата?

— Измий най-голямата мръсотия на помпата в двора — рече ми конярят. — Ако някой от гостите си е поръчал баня, можеш да влезеш в коритото след него, но се съмнявам, че кръчмарят ще стопли вода само заради теб.

Аз пъхнах глава под помпата и търках ли търках. Имах чувството, че цялото тяло ме сърби. Много добре знаех, че си въобразявам, но бях видял как паразитите подскочат в старата слама и ми се струваше, че всичките се бяха прехвърлили върху мен.

— Ето — рече ми конярят и ми подаде едно тънко сиво парче сапун. — Баните са там горе. Ако побързаш, водата може да е все още топла.

Аз се разбързах. Водата в каменното корито бе по-скоро хладка, отколкото топла, но бе по-добре от студената от помпата. Когато приключих със себе си, започнах да търкам ризата, докато тя отново не стана горе-долу бяла или във всеки случай поне не замириса по-добре.

Аз излязох от коритото и изцедих водата от косата си. Бях успял да убедя мама да не я подстригва последната година и вече бе достатъчно дълга, че да мога да я хващам на конска опашка, като тази на Салан. Точно щях отново да я вържа с кожената връзка, когато чух странно хихикане.

Обърнах се. До вратата стояха две момичета, навярно към шестнайсет-седемнайсетгодишни, с бели забрадки и престилки, с които бяха закрили устните си. Аз грабнах ризата си и застанах така, че да покрия тялото си от кръста надолу. На какво се смееха? Аз ли не виждах добре или бе само заради голотата ми?



— Господарката каза, че ти е оставила храна в кухнята — рече едната от тях и пусна престилката, така че лицето ѝ се откри. Предните ѝ зъби леко стърчаха напред, но иначе беше много хубава. Аз обаче виждах, че смехът продължаваше да напирва в нея.

— Благодаря — казах аз. — Веднага идвам.

— Ела, щом си готов... — отвърна ми тя. Двете момичета се спогледаха и се разтресоха от смях. Олекна ми, когато те най-накрая се прибраха вътре и затвориха вратата след себе си. Не можех да не сведа поглед надолу и да не се огледам. Наистина ли бях толкова смешен? Според мен изглеждах съвсем нормално. Бях все още леко кльощав, но раменете ми се бяха разширили през последните години. А що се отнася до останалото... Когато с Барутлията и Кини се къпехме заедно, никой не се смееше. Глупави момичета. Опитах се да ги забравя, но изведнъж осъзнах, че ми беше неудобно да вляза в кухнята на кръчмата само по вълнена жилетка без ръкави, както правех обикновено, когато ризата ми съхнеше. Изстисках ризата си колкото се може по-добре, но тя все още бе много мокра. Изведнъж осъзнах колко глупаво беше да обръщам внимание на две кокошки, след като бях дошъл в града, за да се бия с един мъж на живот и смърт. Оставих ризата да съхне и само по жилетка тръгнах да търся кухнята.

Кръчмарката ми даде купа месна супа и колкото хляб можех да погълна.

— Като свършиш с това, те чака халба бира — рече ми тя. — Но само една. После можеш да продължиш с вода.

— Благодаря, господарке — казах аз и започнах да духам супата. Тя беше толкова топла, че от нея се издигаше пара, имаше много месо и билки, а стомахът ми така къркорееше, че не можех да я чакам да произстине.

По-късно, докато се наслаждавах на халбата бира, попитах съвсем невинно:

— Дали господарката не знае как мога да намеря Ивайн Лаклан?

— Ивайн? Той живее горе, в крепостта, когато е в Баур Лаклан. Доста пътува. Защо питаш? За какво ти е?

Аз пийнах глътка бира и изтрих пияната от устата си.

— За нищо особено — отвърнах аз, без да вдигам поглед. — Нося му само вест от мама.

## 7.

### ЖЕЛЕЗНИЯТ КРЪГ

*Давин*

Оставиха ме да пренощувам в бараката и аз се настанех доста удобно в остатъка от миналогодишната слама, като постлах одеялото си отдолу и се завих с палтото си. Все пак ми бе трудно да заспя. Мислех си, че бе по-лесно да свършиш нещо опасно, ако го направиш веднага, без много-много да разсъждаваш. Съветите и подвикванията на Салан звучаха в главата ми: „Гледай меча, момче, а не глупавата му физиономия!“. За първи път наистина се замислих какво ли бе чувството да пронижеш някого с меч и да го видиш как се свлича на земята, как изстива и животът го напуска, сякаш си заколил прасе. Ами ако аз бях прасето?

Когато най-сетне заспах, ми се присъни, че мечът ми изведнъж бе станал толкова тежък, че не можех да го вдигна, а около мен подскачаше мъж в риза с дълги ръкави и с престилка на месар. Той ме пробощаше ту тук, ту там и кръвта ми се стичаше по ръцете, краката и корема. Аз се опитах да се защитя, но мечът ми сякаш се бе сраснал със земята, а противникът ми не спираше да ми се присмива. Накрая ме прободеше в гърлото и в мига преди да загубя съзнание видях как цял рояк слугинчета от кръчмата се втурнаха, хихикайки, към нас, всяко с месарски нож в ръка. Те крещяха: „Бягайте, бягайте! Каква хубава шунка ще излезе от вас само!“.

Събудих се внезапно призори, защото един петел се разкукурига силно и пронизително на двора. Сигурно бе същият, който ме кълва вчера, помислих си аз сърдито. Опитах да се обърна на другата страна и да поспя още малко, защото изобщо не се чувствах отпочинал. Но, разбира се, и другите два започнаха да кукуригат и аз се замислих защо всъщност се въргалях в сламата в един непознат град. Желанието ми за сън съвсем се изпари — като роса под лъчите на слънцето, а в корема ми се появи странно усещане за студ. Но тогава си спомних за мама и за онова, което ѝ се случи, и гневът ме стопли.

Измих се набързо на помпата в двора, облякох си ризата — тя беше все още влажна, но това поне не си личеше, изтупах сламата от палтото си и тръгнах. Минах през портата, отправих се надолу по калдъръмената улица и продължих напред през града към крепостта, където живееше Ивайн Лаклан.

— Какво искаш? — попита ме пазачът троснато. — Много рано си дошъл. Търсиш си белята.

— Искам да говоря с Ивайн Лаклан. Тук ли е?

— Може би. Но едва ли ще му хареса да го будя за едното нищо.

Бях се уморил да чакам. Искях всичко да приключи.

— Кажи ми къде да го намеря и сам ще го събудя.

Пазачът ме изгледа продължително. След това поклати глава.

— Щом като толкова настояваш — рече ми той. — Но после да не кажеш, че не съм те предупредил. Ивайн много бързо се пали, когато нещо не му харесва.

Пазачът обаче се дръпна настрани и ми посочи врата в една от кулите.

— Качи се по стълбите до втория етаж и после свий надясно. Той винаги спи в стаята на стражите, когато си е вкъщи.

Аз кимнах, благодарих и преминах през двора с бързи стъпки, или поне така се надявах.

Стаята на стражите представляваше дълго помещение с висок таван, а едната ѝ стена бе цялата с алкови. Откъм завесите долиташе гръмко хъркане в различни тоналности, а всевъзможни дрехи — панталони, ризи и наметала, повечето с гарнитура в жълто и червено — цветовете на Лаклан, лежаха разхвърляни върху столовете, масите и пода. Аз дръпнах завесата на най-близкия алков. Вътре имаше един широкоплещест мъж с космати гърди и широко отворена уста, която издаваше хъркащи звуци. Той се бе проснал върху леглото с разперени ръце и изглеждаше така, сякаш току-що бе видял призрак и се бе вцепенил от изумление. Внезапно нахлулата в алкова слънчева светлина не го обезпокои и мъжът продължи да си спи спокойно. Обзе ме несигурност. Нямах никаква идея това Ивайн Лаклан ли беше или не. Изведнъж осъзнах, че аз всъщност не знаех как изглежда той. А не смятах, че ей така изведнъж можех да опра ножа си в гърдите на напълно непознат човек и да го предизвикам на двубой.

— Ивайн — изрекох аз с полуприглушен и несигурен глас. Той отново не реагира. — Ивайн Лаклан!

Беше безнадеждно. Или не беше той, или трябваше да пристъпя към по-сурови мерки. А и беше започнало да ми писва от дребните глупави пречки. Ако можеше да се вярва на думите на пазача, Ивайн Лаклан беше някъде в тази стая и аз щях да направя всичко възможно, за да го събудя.

Взех едно празно нощно гърне, скочих на масата и започнах да удрям по него с меча си. Вдигна се страшна гюрултия.

— Ивайн Лаклан! Ивайн Лаклан! — извиках аз с цяло гърло.

В алковите настъпи суетня. Сънливи, ругаещи мъже се изтъркаляха от сламените легла и грабнаха оръжията си.

— Веднага прекрати това адско изпълнение — изрева един от тях. — Какво се е случило? И кой по дяволите си ти?

Аз престанах да удрям по нощното гърне.

— Ти ли си Ивайн Лаклан? — попитах аз.

— Да, по дяволите. А ти кой си?

Аз го огледах от глава до пети. За щастие, беше по-дребен от Салан, но бе по-висок от мен, а голият му торс бе мускулест и здрав. Но Салан ме беше научил, че желанието и уменията са по-важни от мускулите.

— Казвам се Давин Тонере — рекох аз и издекламирах кратката реч, върху която бях мислил по целия път от Баур Кензи. — Тъй като ти си злодей и жалък предател и тъй като причини на майка ми ужасна болка, те предизвиквам на дуел.

Настъпи мъртвешка тишина.

Ивайн Лаклан ми хвърли студен поглед.

— Вземи си думите обратно, момче — рече ми той.

Аз поклатих глава.

— Всяка дума е вярна — отвърнах му аз. — А човек не може да забие стрела в гърба на майка ми и да се измъкне безнаказано.

— Чувал съм тези лъжи и преди — рече ми той бавно. — От пратеника на клана Кензи. Не знам защо Кензи започнаха изведнъж да се заяждат с нас, но всичко това е лъжа, чиста лъжа. Никога не съм удрял жена, камо ли пък да я понижа със стрела! Вземи си думите обратно, пикльо, защото иначе ще трябва да се срещнем в железния кръг.

Изобщо не бях очаквал да си признае, но нещо в хладнокръвието, с което стоеше насреща ми и отричаше, ме разгневи още повече.

— Железният кръг е единственото място, където искам да се срещнем, предателю — изсъсках аз. — И само един ще излезе жив от там!

Железният кръг често е само очертана в пясъка линия. Ако има достатъчно мъже и оръжия, това е кръг от забити в земята мечове, между които е завързано въже. Баур Лаклан обаче разполагаше с един изискан железен кръг от изляти във формата на мечове колони. Между тях висеше тежка ръждясала верига. Нямаше значение дали кръгът бе очертан от нарисувана линия или от кована верига — щом двама мъже влезеха в него, за да се бият, попадаха в друг свят. Никой нямаше право да се намесва, никой нямаше право да им пречи или да им помага. А когато двамата са влезли в кръга по собствено желание и съгласно правилата, никой нямаше право да търси отмъщение за случилото се вътре. По този начин мъже от различни кланове можеха да разрешат спора си, дори да отнемат живота на съперника си, без това да предизвика война между клановете. И нещо, заради което иначе биха били пожертвани множество животи, ставаше причина да бъде отнет само един или максимум два живота.

Студените стоманеносиви очи на Ивайн Лаклан се впиха в мен в мига, в който влязохме в кръга, макар и да не бе прозвучал сигнал за начало. Коремът ми се бе свил на топка, но щом се сетих за мама и за това как животът ѝ бе висял на косъм, яростта ми отново се върна и ме стопли приятно.

Все още бе много рано сутринта и толкова студено, че от устите ни излизаше пара. Въпреки това Ивайн бе гол от кръста нагоре, а и аз си бях свалил ризата. Явно така се правеше. Аз започнах да размахвам меч си, за да се стопля малко, както ме бе учил Салан. Ивайн просто стоеше и ме гледаше. Може би си мислеше, че няма нужда да загрява, за да убие един „пикльо“. Извън кръга около нас се бяха наредили трийсетина мълчаливи зрители, всички до един от клана Лаклан. Тогава разбрах колко полезна всъщност бе веригата — не ми се вярваше някой от тях да изгаряше от желание да ми помогне, но благодарение на ръждивия синджир не можеха да помогнат и на Ивайн.

Съвсем близо до кръга бе застанала Хелена Лаклан, която се подпираше на дълъг, черен прът. Косата ѝ бе съвсем бяла, а тялото ѝ бе прегърбено от старост, но гласът ѝ решително прорязва тишината.

— Питам ви за последен път, може ли да разрешите спора си по друг начин?

— Само ако си вземе лъжливите думи обратно — изръмжа Ивайн.

Аз просто поклатих глава.

— Ти, Ивайн Лаклан, по собствена воля ли си застанал днес тук?

— Да.

— И не искаш да отстъпиш?

— Не.

— Ти, Давин Тонере, по собствена воля ли си застанал днес тук?

— Да.

— И не искаш да отстъпиш?

— Не.

— Тогава кръгът се затваря. Всичко, което се случва вътре, приключва вътре. И няма никой, който да пречи, да помага или да отмищава.

Тя направи една кратка пауза, сякаш за да ни даде последна възможност да се откажем. Струваше ми се, че целият Баур Лаклан е притаил дъх. Нито Ивайн, нито аз продумахме.

— Нека тогава битката да започне — каза Хелена Лаклан и удари с пръта си в земята.

Ивайн вдигна меча си и веднага забелязах, че бе умел боец. Не бях и очаквал друго. Краката ми сами застанаха в правилната поза — ненапразно Салан ни беше тренирал, докато изгубвахме способността да ходим от умора. „Десния крак напред, момче! Вдигни ръка!“ Чувах гласа му в съзнанието си. Мислех, че съм готов. Но когато Ивайн атакува за първи път, аз едва смогнах да вдигна меча и да парирам удара, така че да не ми посече рамото. Остриетата се удариха и звъннаха, а пръстите ме заболяха — ударът му бе силен, много по-силен от ударите на Кини и Барутлията, почти равен по сила на ударите на Салан. А това беше само първият. Кога ли щеше да нанесе втория?

„Никога не си мисли, че даден удар е последният“ — наставляваше ме Салан в съзнанието ми. — „Мисли за следващия. И за

по-следващия, и за по-по-следващия.“

Не че имаше време да мисля с главата си. Бях принуден да оставя тялото си да мисли вместо мен, защото Ивайн отвръщаше на париранията ми с истински дъжд от удари — срещу раменете, главата, гърдите; ако имах време, щях да се уплаша, защото това изобщо не приличаше на тренировките. Наложих се да хвана меча с две ръце, за да не го изпусна, и трябваше да забравя, че ще мога и аз да атакувам, освен ако не исках да изгубя ръка или да ми се случи нещо още по-лошо. Как можеше да е толкова бързо? Как можеше да удря толкова силно? Използваше техника, каквато не бях виждал преди, и дори не знам как изобщо успях да си вдигна меча, така че да не ми отсече главата.

Обзе ме мрачно тежко чувство на безнадеждност, точно както в съня — ръцете ме боляха толкова силно, че ми идеше да крещя, а мечът тежеше един тон. Леденостудените очи на Ивайн не ме изпускаха от поглед нито за секунда и посланието им беше ясно — аз бях просто животно, което трябваше да заколи колкото се може по-бързо. А пък аз, с всичките ми мечти за това как ще отмъстя за мама и ще убия предателя, аз можех единствено да се отбранявам и да отстъпвам назад, докато не усетих тежката студена верига зад гърба си и нямаше накъде да мърдам повече.

Видях го, че се усмихва и знаех, че си мисли, че вече ме е хванал натясно. Следващият удар щеше да е последният. Освен всичко друго знаех и как щеше да постъпи — нямаше да ми нанесе удар, който да можех да парирам, а щеше да се цели направо в гърдите. Беше го пробвал на три пъти вече, и аз на три пъти бях отстъпвал назад, но сега нямаше как да го направя.

Острието на меча полетя към мен като копие. Аз клекнах, така че стоманеният връх изсвистя над мен. И докато Ивайн осъзнае, че все още не ме беше убил, аз се изправих и го ударих с глава в голия корем, колкото сила имах.

— Ох — изпъшка той, бях му изкарал въздуха. Олюля се назад, седна на земята и изпусна меча.

Сега беше мой ред. Сега той беше животно за заколение. Аз вдигнах меча, за да му разрежа гърлото.

Но не можах. Сивите му очи продължаваха да се взират в мен, но вече не бяха толкова студени, и аз знаех, че го беше страх. В този миг

той беше човек, жив човек, а ако вдигнех меча, с него щеше да е свършено. Щеше да е мъртъв. Едно безжизнено тяло.

Аз свалих меча. Щях да се разплача. Майка ми за малко да умре заради него, бях дошъл, за да го убия и сега, когато ми се удаваше шансът да го сторя... И аз ли бях като Нико, слабак, който не можеше да нанесе удар, когато му е времето? Така Ивайн щеше да продължи да живее, също като Дракан, и да причинява зло на още хора? Той заслужаваше да умре. Аз отново вдигнах меча и замахнах — той полетя в дъга към гърлото на Ивайн.

Желязото се удари в стомана. Мечът на Ивайн бе отново в ръката му. Твърде дълго се бях забавил. Но той продължаваше да седи на земята и аз бях в по-изгодна позиция. Ударих още веднъж, с всичка сила.

Дзъън. Чу се странен трясък, който съвсем не приличаше на чистия звън, който издаваха две остриета при удар. Изведнъж мечът олекна в ръцете ми. И когато понечих да го вдигна, за да замахна още веднъж, разбрах защо: острието беше счупено, на две длани над дръжката. Бях останал без оръжие.

Ивайн бавно се изправи на крака. На гърдите му имаше голямо червено петно, там, където му бях нанесъл удар с глава. Той дишаше странно тежко. Но имаше меч, а аз не. Изгледа ме.

— Е, момче — рече ми той. — Май е крайно време да се извиниш.

Аз просто го гледах.

— Ти ме нарече предател. Обвини ме, че съм наранил жена. Вземи си думите назад.

Не можех.

— Вземи ги. — Той вдигна меча.

Аз само поклатих глава. Искаше ми се да затворя очи, но не го направих. И така той замахна с меча.

Острието му ме удари по рамото с такава сила, че аз изпуснах счупеното си оръжие и паднах на едното си коляно. Гледах надолу. Салан казва, че ако нечий меч е много остър, разбираш, че са ти отрязали ръката едва като я видиш да лежи на земята. Нямахте ръка. Дори капка кръв.

Постепенно осъзнах, че Ивайн ме бе ударил с ръба на меча. Аз вдигнах глава и го погледнах. Сивите му очи не бяха толкова



леденостудени, колкото в началото на двубоя.

— Вземи си думите назад — повтори ми той.

Аз го погледнах мълчаливо и отново поклатих глава.

Този път ме удари по другото рамо. Ръката ми изтръпна и не можех да я вдигна. Той продължаваше да ме удря с ръба.

— Признай, че лъжеш.

— Не съм излъгал! — отвърнах му аз ядосано. Мечът отново изсвистя и този път ме уцели в гърба, така че паднах на колене.

И така продължи. Не разбирах защо толкова настояваше да си взема лъжите обратно. Сигурно, за да не може никой друг по-късно да го обвини за това, което бе сторил. Но аз не можех да произнеса тези думи. Не можех просто да се извиня на това чудовище. Можеше да ме убие, ако поискаше, но нямаше да ме накара да си взема думите назад, за да може той да си обикаля наоколо като свободен и „невинен“ човек благодарение на мен. И ударите продължаваха да се синят върху ми. Целеше се най-вече в раменете ми, но и краката, и гърбът отнесоха своя дял. Веднъж ме уцели в главата и аз видях звезди посред бял ден, а по бузата ми започна да се стича кръв. Падах след всеки нов удар. Той ме изчакваше да се изправя или да се понадигна преди да нанесе следващия. Това продължи, докато накрая застанах на четири крака и не можах повече да стана.

Той стъпи на рамото ми и ме ритна така, че се обърнах по гръб. После застана разкрячен над мен, а краката му бяха от двете ми страни. На лицето му се изписа странно изражение на отчаяние, когато опря върха на меч до гърлото ми.

— Наистина ли искаш да те убия, момче? Инат като твоя може да те довърши!

Устата ми беше пълна с кръв и не виждах добре. Болеше ме, не просто на едно-две места, цялото ми тяло пулсираше от болка.

— За последен път — изхриптя той. — Вземи си лъжливите думи обратно.

— Да гориш в ада дано! — промълвих аз и затворих очи. Усещах натиска на студеното острие в гърлото си и знаех, че този път възнамеряваше да ме посече. За миг си помислих за мама, Мели и Дина и в мен се породило странното желание да се извиня. Но най-вече си мислех колко ме болеше и как поне това щеше да свърши.

— *Спри! Пусни го, огромен звяр такъв!*

Аз веднага отворих очи, защото познавах двама човека на света, които можеха да говорят по този начин. За миг си помислих, че Ивайн ме бе ударил твърде силно по главата, защото бях убеден, че виждам по-малката си сестра Дина да стои и да го дърпа за ръката, докато му крещи с такава сила, че можеше да свали кожата на муле. По средата на железния кръг. Ивайн отстъпи няколко крачки назад и се хвана за главата, сякаш го бяха ударили с чук. Такова въздействие имаше сестра ми над околните.

— Дина...

Тя се обърна и погледът ѝ ме шибна като с камшик.

— А пък ти! Ти, *пълен идиот такъв...*

— Дина. Вън. Излез от кръга!

— За да оставиш този глупак да те убие ли? И дума да не става! Какво, *по дяволите*, си мислиш, че правиш!

Това прозвуча доста странно, тъй като Дина никога не псуваше.

— Да не си мислиш, че ще го оставя да му се размине, след като е ранил майка ми?

— Кой?

Кой? Какво искаше да каже?

— Той — не можех да вдигна ръка и да го посоча. — Ивайн Лаклан.

— Този ли? — тя погледна противника ми и после отново мен:  
— Това не е Ивайн Лаклан.

## 8.

# КРЪВНА ВРАЖДА

*Дина*

Давин изглеждаше ужасно. Един от лакланските едри дървници го беше пребил, така че той не можеше да помръдне. По едната му буза се стичаше кръв, устната му беше цепната, а носът му приличаше на картоф. Целият му торс бе покрит с червени подутини като следи от камшик, но малко по-широки, а повечето от тях кървяха, защото острието на меча бе пробило кожата му. Не знаех на кого ме беше повече яд — на Давин или на дървника.

— А ти коя си тогава, по дяволите? — попита ме дървникът.

— Дина Тонере — отвърнах му аз. — Сестрата на идиота.

Не че не ми беше мъчно за Давин. Искам да кажа, че беше очевидно колко зле го бяха подредили. Но преди всичко бях бясна. На какво приличаше това — да се измъкнеш през нощта от къщи като крадец, без да кажеш нито дума, да тръгнеш да въртиш меча, да се правиш на герой и да рискуваш *да те убият*. А на всичкото отгоре — да се биеш с грешния човек, това вече беше капката, която препълва чашата.

Давин се опита да се надигне и да седне, но не можеше да си помръдне ръцете. Аз коленичих до него и му помогнах, така че той застана полуизправен, а кръвта му се стичаше по полата ми.

— Дина, излез от кръга — повтори той. Щеше да ме избута, ако можеше. Явно това с кръга го тревожеше много. Не можех да разбера защо. Това беше просто една глупава желязна верига, под която всеки можеше да се наведе и да мине, и се чудех защо никой не се беше намесил досега. Как можеше всички да стоят там и да наблюдават как един възрастен мъж пребива едно момче почти до смърт? Аз избърсах бузата му с края на престилката си, за да махна поне малко от кръвта. Виждаше се, че раната беше лоша.

— Медамина Тонере — каза една беловласа стара жена, най-вероятно Хелена Лаклан. — Кажете ми защо смятате, че това не е моят

внук Ивайн?

Аз вдигнах очи. Погледнах първо нея, после дръвника. Тази груба купчина мускули изобщо не приличаше на изискания господин, който ни бе вкарал в капан.

— Не си приличат — отсякох аз и продължих да попивам кръвта на брат си.

— Медамина, това е Ивайн.

Бях толкова изненадана, че я погледнах в очите. Точно преди тя да сведе поглед видях, че казва истината. Дръвникът, който беше пребил Давин, наистина *беше* Ивайн Лаклан.

Но кой тогава бе предателят?

Сега беше мой ред да се почувствам глупаво. Осъзнах, че той беше излъгал за всичко, беше ни завел до мястото на обсадата с помощта на лъжа. Защо да не можеше да излъже и за името си?

— Мадам Лаклан — започнах аз бавно. — Преди две седмици един мъж дойде в нашата къща и каза, че името му е Ивайн Лаклан и че кланът Лаклан се нуждае от помощта на Жрицата на срама. С мама го последвахме и попаднахме в засада, в която мама за малко не изгуби живота си.

— И не е бил онзи там? — попита Давин с дрезгав глас. — Дина, идиотка такава, разбираш ли, че за малко да го убия, а това дори не е същият човек!

— Аз? *Мен* ли наричаш идиотка? Да не би аз да ти казах да дойдеш тук с ужасното парче метал, което наричаш меч? И ако някой беше на път да умира, то това бе по-скоро ти.

— По-спокойно — каза дръвникът. — Или искате да ви отстъпим Железния кръг за малко? Слушай, момче, това означава ли, че най-накрая ще те принудя да си вземеш думите обратно?

— Да — рече Давин. — Извинявай — каза той, като думите му присядаха.

— Слава Богу — отвърна му мъжът. — Вече си мислех, че ще се наложи да се бия и със сестра ти. А от нея ужасно ме е страх! — той се засмя гръмко и зарази и останалите зрители.

Виждах как Давин се свива, като кон, който го е страх от камшика. Това му е чудното на Давин. Той би предпочел да се бие, да го натупат, да, понякога си мисля, че би предпочел да го убият пред това да му се смеят.

— Боли ли те? — попитах го аз.

— Дина — думите му прозвучаха бавно и отчетливо, въпреки подутите му устни. — Върви си. — После затвори очи и не ме погледна повече.

Хелена Лаклан ни обеща да ни предостави една свободна слугинска стая и макар по-големият ми брат да протестираше и да обясняваше, че може да ходи и сам, Салан го носеше през по-голямата част от пътя до там.

— Имаме една знахарка, но тя отиде да бабува — каза Хелена Лаклан извинително. Тя всъщност беше доста услужлива, като се вземе предвид, че семейство Тонере почти не бе убило внука ѝ по погрешка.

— Нищо — отвърнах ѝ аз. — И сама мога да се погрижа за него — мама ме е научила. Но може ли да ми дадете малко студена вода и няколко парцала?

Водата и парцалите дойдоха, но глупавият ми по-голям брат не ми даваше да се доближа.

— Салан — помоли той, — изведи я. Накарай я да си отиде.

— Аз съм тук, Давин — сопнах му се аз. — Няма нужда да говориш за мен в трето лице, сякаш съм овца или крава.

Салан ме хвана внимателно, но твърдо за лакътя и ако не исках да го погледна направо с очите на Жрица на срама, нямаше какво друго да направя, освен да го последвам навън в коридора.

— Медамина — започна той, след което остави любезностите настрана. — Дина, мисля, че ще е най-добре сега да оставиш момчето на спокойствие.

— Да, но той е ранен!

Салан кимна.

— Да. Здравата го натупаха. Но, Дина... За него по-лошото е, че загуби. А още по-лошо е, че неговата по-малка сестра нахлу в Железния кръг, за да го спаси, сякаш е малко дете.

Защо поведението ми спрямо Давин винаги се оказваше погрешно? Миналата година той бе просто мой брат. Сега се бе превърнал повече или по-малко в непознат човек, продължавахме да

говорим един и същи език, но той непрекъснато ми показваше, че нищо не разбирам.

— Да не би да трябваше да стоя отстрани и да гледам как Ивайн го бие? Още малко и щеше да го убие. Салан! Да не мислиш, че трябваше да го оставя да го довърши? — Очите ми започнаха да хвърлят искри само като си го помислих.

Салан бавно поклати глава.

— Не съм казал такова нещо. Казвам само, че ще е най-добре да го оставиш на мира сега. Аз ще се погрижа за него.

Както по-голямата част от хората, Салан избягваше да ме гледа в очите. Този път бе за мой късмет, така ми бе по-лесно да скрия сълзите си. И се постарях да успокоя гласа си преди да продължа да говоря.

— Студени компреси на ръцете и раменете. — Подадох му купчината парцали. — Сменяй ги веднага, щом се стоплят. Иначе тялото му трябва да е загрято и не го оставяй да заспи. Ударил си е главата, а това — трябваше да намеря по-меки думи — това може да е опасно, ако той съвсем спокойно...

Салан ми кимна.

— Не за първи път се грижа за момчета, които са изяли повече бой, отколкото им се полага — промърмори той. — Просто го остави на мен.

Повече бой отколкото им се полага. Кой изобщо заслужаваше бой? — помислих си аз. Но не го изрекох на глас.

— Ще отида да потърся живовляк. Помага при болка.

Салан не изглеждаше особено възторжен.

— Вземи един от хората на Хелена Лаклан да те придружи — рече ми той. — Не ми харесва да се разхождаш наоколо сама.

Аз не тръгнах веднага за живовляк. Хелена Лаклан искаше да си поговори с мен.

— Седни, медамина — покани ме тя и ми посочи с ръка един дървен стол с висока облегалка. — След такова богато на събития начало на деня мисля, че двете с теб имаме нужда от закуска, нали?

— Да, благодаря — отвърнах й аз.

Със Салан бяхме дошли в Баур Лаклан малко преди да падне мрак, след цял ден уморителна езда. Бяхме разпитали наоколо и Салан дори обеща един меден шилинг на първия хулиган, който ни кажеше къде е Давин, но никой от тези, с които говорихме, не го бяха виждали,

и накрая бяхме принудени да се откажем и да си отдъхнем. Един от приятелите на Салан, пазач на кервани, с когото бяха работили заедно, ни даде подслон за през нощта. Рано на следващата утрин бяхме събудени от тропане по вратата. Отпред стоеше едно мърляво, сополиво момче, което със сигурност нямаше повече от шест години.

— Дайте ми шилинга — рече то.

— Що да ти давам шилинга, бре момче? — попита го Салан намръщено и сънливо.

— Защото онзи, Давин, върви към железния кръг с Ивайн Лаклан — отвърна сополивкото. — Сега ми дайте шилинга.

Той получи шилинга си, а ние се разбързахме. Закуската бе последното нещо, за което си мислех в този момент. Пресният пшеничен хляб на Хелена Лаклан изглеждаше много апетитно.

— Искаш ли мед? — попита ме тя. — Или сирене?

— Мед, благодаря.

О, да, мед, благодаря... Когато ми се е случило нещо ужасно или просто съм в лошо настроение, медът ми се услажда още повече от обикновено. Аз не обичам толкова много сладко, колкото сестра ми Мели, но точно в този момент благоуханният, златист мед бе точно това, от което се нуждаех. Захапах с признателност филията си, а Хелена Лаклан ме остави да ям на спокойствие известно време.

— Вкусно ли е, медамина? — попита ме тя с лека усмивка.

— Мммм — промълвих аз с пълна уста. — Мадам, наричайте ме Дина. Не съм свикнала на такива учтивости.

— Значи Дина. Със сигурност ще свикнеш. Когато си с очи като твоите... хората имат нужда да покажат уважение. По този начин създават подobaваща дистанция и се страхуват по-малко.

Аз вдигнах глава, но внимавах да не погледна жената в очите. Дали тя се страхуваше? Хелена Лаклан — глава на могъщия клан Лаклан, жена, която бе прехвърлила осемдесетте — дали тя можеше да се страхува от мен?

— Мадам...

— Щом аз ще те наричам Дина, ти можеш да се обръщаш към мен с Хелена.

Беше ми трудно. Както седеше с бялата си коса, сплетена в изящна плетка, която обгръщаше главата ѝ като корона, с хубава сива вълнена пола с жълточервени кантове... изобщо не приличаше на

човек, с когото можеш да си говориш на „ти“. Аз млъкнах и забравих какво исках да кажа.

— Как е майка ти? — попита Хелена Лаклан, може би за да ми помогне да се отпусна.

— По-добре. Но все още е много слаба.

Роза трябваше да си остане вкъщи, за да помага на Мауди Кензи в грижите за мама. Иначе тя щеше да тръгне със Салан, когато открихме, че Давин внезапно бе изчезнал и бе взел проклетата желязна пръчка със себе си. Но Давин беше *мой* брат. А понякога очите на Жрица на срама бяха много нужни.

— Едно нещо не ми излиза от ума — каза Хелена Лаклан, докато духаше чая си от мащерка. — Как мислиш, защо предателят е избрал точно името на Ивайн? Защо точно клана Лаклан?

— Сигурно, защото си е мислел, че ще имаме повече вяра на един лакланец.

— Може би — тя отпи малка глътка от чая. — А може би причините са далеч по-опасни. Може би го е направил, за да предизвика кръвна вражда между клановете.

Това не ми беше хрумнало.

— Как мислиш, че щеше да постъпи кланът Кензи, ако вярвах, че сме убили тяхната Жрица на срама? — Хелена Лаклан гладеше ръба на чашата с единия си показалец и караше парата да се завихря.

— Но Салан... Давин каза, че Салан нямало да направи нищо, защото Ивайн е лакланец и той не искал да се меси в делата на Лаклан. Затова Давин е тръгнал сам. Аз, разбира се, смятах, че брат ми бе постъпил много глупаво, но въпреки това много добре разбирах колко раздразнително бе подействал на Давин сблъсъкът със стената, изградена от разбиранията на Салан за законите и честта на клана.

— Ние имаме дълга и кървава история, Дина — каза ми главата на клана Лаклан. — В отминалите времена на вражда малцина млади мъже доживяваха средна възраст. Затова главата на клана е жена. Но пролятата тогава кръв все пак ни научи на нещо. Сега имаме желязния кръг. Сега имаме закони на клана. Не се избиваме едни други със стотици, задето един мъж е откраднал съпругата на друг. Но всеки от нас се страхува, че това може да се случи отново.

Погледът ѝ се зарея и аз осъзнах, че тя бе доста стара и сигурно като дете бе преживяла последните големи вражди.



— Как изглеждаше мнимият Ивайн? — попита ме тя.

— Тъмнокос, с малка триъгълна брадичка. В него имаше нещо... много изискано. Той дори не говори като планинец. Но носеше наметало на клана Лаклан, затова не се усъмнихме.

— На колко години беше?

— Не знам. На около трийсетина.

— Хм. Не прилича на нормалните ни врагове. Но кой друг би имал полза от това да предизвика вражда между Кензи и Лаклан?

Тя не очакваше да ѝ отговоря. Мисля си, че по-скоро питаше сама себе си. Но аз все пак отвърнах.

— Може би Дракан...

Тя изсумтя.

— Не храня топли чувства към човек, който купува деца от търговец, сякаш са мулета или тенджери. Но иначе нямаме проблеми с графа на Ордена на дракона, така че не ми се вярва той да иска да враждува с нас. Едва ли би посмял.

Кланът Лаклан бе голям и силен, много по-голям от клана Кензи. Но аз си мислех, че тъкмо това би било едно добро основание за някого да се опита да ги скара. Да подмами планинците да се избиват един друг, без дори да си мръдне пръста... Беше точно в стила на Дракан. Макар да ме бе нарекла „медамина Тонере“ и да ме бе нагостила на собствената си трапеза, не ми се вярваше, че Хелена Лаклан възнамеряваше да приеме съвет от мен, затова отхапах още един залък от филията си с мед и млъкнах.

Преди да ми позволят да изляза и да потърся живовляк, трябваше да разкажа всичко, което си спомнях за мнимия Ивайн на писаря на Хелена, който старателно записа всичко. Аз постъпих, както ми бе наредил Салан, и попитах дали някой лакланец щеше да има време да ме придружи, а Хелена възложи това на най-малкия си внук.

— Тавис, отиди с медамина Тонере и ѝ покажи пътя. Дръж се прилично и прави каквото ти каже.

Салан по-скоро бе имал предвид пазач, а не водач, но аз нямаше как да ѝ го кажа.

А Тавис беше живо червенокосо момче с ослепителна дяволита усмивка и цяло съзвездие от лунички. Предпочитах той да ме придружи вместо някой възрастен като Ивайн например, който със

сигурност бързо щеше да изгуби търпение, тъй като щеше да има по-важни дела за вършене.

— На колко си години? — попитах аз, когато се отдалечихме на достатъчно разстояние, та Хелена Лаклан да не може да ни чуе.

— На девет — отвърна ми той. — А ти на колко си?

— На единайсет.

Той ме изгледа от глава до пети. Бях само с една длан по-висока от него.

— Ммм — рече той. — Но ти си момиче.

— Какво искаш да кажеш? — запитах го аз, макар да беше ясно какво имаше предвид.

— Нищо особено — отвърна ми той и се засмя с най-сияйната си, извинителна усмивка. — Накъде, медамина?

— Заведи ме до някоя поляна или до някой изкоп. Знаеш ли как изглежда живовлякът?

— Хм. За какво ти е?

— За раните на брат ми. Трябва ми само разновидността със заострени листа. *Plantago Lanceolata*.

— Кво е тва?

— Латинското му название.

Исках само да му покажа, че познавам едно-друго, въпреки че бях момиче.

Трябваше да излезем извън града, за да намерим поляна, чиято трева не беше утъпкана и кална, а първата, която открихме, бе осеяна с лютичета, които бяха задушили всички останали растения.

— Ако тръгнем по пътя, със сигурност ще намерим — успокои ме Травис.

— Само да не се наложи да изминем половината път до долината — отвърнах му аз. Думите ми прозвучаха леко сопнато, най-вече защото се тревожех за Давин.

— Сигурно не си свикнала да ходиш толкова много пеша.

— Разбира се, че съм.

В гласа му отново прозвуча онази нотка на презрение към момичета, които не стават за нищо. Това започваше да ме дразни. Може би един възрастен пазач все пак би бил по-добър вариант от този деветгодишен луничав пикльо с лоши обноски.

Ние вървахме по пътя — две бразди от колела на каруца, които прорязваха хълмовете и на места бяха толкова дълбоки, че не се виждаше нищо отвъд тях. Над главите ни кръжеше чучулига и песента ѝ безпогрешно повдигаше настроението ни. Слънцето стоеше високо на небето и времето все повече се стопляше.

— Жадна ли си? — попита ме Тавис и имах чувството, че той самият е.

— Малко.

Тавис се отби от пътя и се изкачи по хълма. Там имаше тясна пътечка, явно утъпкана от овце, защото цялата бе покрита с малки черни барабонки. Бях с новите си велурени ботуши и се опитвах да не настъпвам барабонките, но това беше трудна работа, защото те бяха навсякъде. Тавис беше с нальми и не му пукаше особено. Пътечката се спускаше, криволичейки, от другата страна на пътя и свършваше в дъното на едно дере. Върбите и леските растяха нагъсто, но между листата им проблясваше вода, а скоро чух и ромоленето ѝ. До мястото за водопой на овцете оставаше малко разстояние и ние се претърколихме дотам. Тавис междувременно свали нальмите си, седна на брега и заклати крака във водата. Аз клекнах и загребах малко вода с шепи. Тя беше хладна и бистра и аз пих, докато не утолих жаждата си.

— Какво е това бучене? — попитах аз, защото до нас долиташе много по-силен шум, отколкото водата в малкото поточе можеше да издаде.

Тавис посочи края на потока.

— Това е мелничарският водопад. Там долу се намира старата воденица. Тя вече не работи и никой не живее там.

Той леко ме побутна.

— Може да слезем дотам. Но това не е място за момичета. Обитавано е от духове.

Той и неговите предразсъдъци към момичетата.

— Какви духове? — попитах аз. — Мисля, че го казваш само за да ме уплашиш.

Той поклати глава.

— Не, истина ти казвам. Сам съм ги чувал. Ако застанеш на ръба на стената до воденичарския вир, можеш да чуеш как някой плаче. А нощем можеш да я видиш.

— Кого?

— Старата Аня. Аня Лаклан. Прапрабаба ми. Тя търси удавеното си дете.

Аз го погледнах набързо, само за миг, колкото да вида дали казва истината. Не лъжеше. Или във всеки случай сам си вярваше.

— Намерили тялото на Аня във вира няколко седмици след като малкото ѝ момиченце се удавило. Никой не знае дали се е самоубила или е паднала, докато го е търсила.

Тавис ме погледна, за да види дали ме е изплашил. Наистина ме побиха тръпки, въпреки пладнешката жегга.

— Трябва да намерим живовляк — каза ми той. — Нямаме време да разглеждаме воденици.

И всъщност беше точно така. Но виждах, че той продължаваше да смята, че ме е страх.

— Виж — рекох му аз. — Търговци.

Тавис проследи с поглед ръката ми. По-нагоре, при същинския брод, където поточето се разширяваше почти колкото река, се бе събрала малка група хора и животни, които пиеха вода, също като нас. Бяха седем-осем човека с два фургона, натоварени с медни изделия и други стоки.

— Ехо — извика Тавис с цяло гърло и им махна. Един от търговците вдигна глава, загледа се за миг, но после вдигна ръка и отвърна на поздрава.

— Да идем там! — рече ми Тавис. — Да видим какво предлагат.

— Живовляк! — измърморих аз отново. — *Plantago Lanceolata*.

— О, ела! Ще отнеме само миг. После ще потърсим твоя *Plantago* или каквото там беше.

Аз кимнах с нежелание.

— Но само за малко!

Нали това казах и аз... Тавис вече бе нахлузил налъмите върху мокрите си крака и се бе запътил надолу по тясната пътечка край поточето. Последвах го. Когато живееш високо в планината като нас, не се случва често да срещаш търговци и макар да се тревожеш за Давин, не можах да устоя на заглождилото ме любопитство. Какво ли караха във фургоните? Бартол Кръпкочайников, който идваше в Баур Кензи един-два пъти в месеца, винаги носеше със себе си захарни бонбони — бели, жълти и червени, и даваше на нас, децата, по един.

Ако искахме още, трябваше да си купим, а имаше толкова други неща, за които бяхме принудени да пестим — гвоздеи, въжета и още куп ужасно необходими вещи. Но едно бонбонче, ако го смучеш внимателно, можеше да стигне за час. Устата ми се напълни със слюнка само при мисълта за това и ме обзе надежда, че търговците край поточето щяха да са също толкова щедри, като Бартол. Изглеждаха като хора, които можеха да си го позволят — никога преди не бях виждала толкова красиви коне, впрегнати в търговски фургон. Козината на единия — риж дългокрак кон, блестеше като мед на слънцето.

— Добра среща и добре дошли в земите на Лаклан — рече Тавис и се поклони толкова изящно, че човек можеше да си помисли, че е камердинер с дантелени ръкави, а не малко луничаво момче с мокри крака и галоши. — Бих искал да попитам какво карат господа търговците във фургоните си?

— Най-различни неща — отвърна един от тях малко троснато и кратко, или поне така ми се стори. Беше широкоплещест мъж с черна брада, който приличаше повече на войник, отколкото на търговец. В него имаше нещо... Дали не го бях виждала и преди? Стомахът ми се сви от странно безпокойство.

— Тавис — прошепнах аз. — Стига! Хайде да си вървим.

— Веднага ли? Та ние нищо не сме видели! — Той отиде до фургоните и потупа приятелски единия кон по шията. — Красиви животни — рече Тавис одобрително. — Господа търговците разбират от коне.

— Изчезвай, момче — изръмжа чернобрадият. — И дръж лапите си далеч от фургона. Не искаме да ни окрадеш.

Колко сърдит беше само! И неучтив! Днес нямаше да има бонбони.

— Хайде, Тавис.

Но Тавис, който стигаше до пъпа на чернобрадия, се бе изпъчил и бе застинал от възмущение.

— Ние не сме крадци, драги ми господине. Настоявам да се обръщате почтително към нас. Аз се казвам Тавис Лаклан. Сигурно господинът е чувал за баба ми — Хелена Лаклан, старейшина на клана. А това... — рече той и махна в посока към мен, като изписа широка дъга с ръка, сякаш бе панаирен шут, а аз — змия, която той

показваше на хората. — Това е Дина Тонере — дъщерята на Жрицата на срама.

„Мълчи, Тавис“, помислих си аз ядосано. Само беди ни сполетяваха, когато някой кажеше на висок глас, че майка ми е Жрица на срама. Особено пък сега, когато искаха да я убият. Чернобрадият мъж застина за миг, хвърли ми бърз поглед и сведе глава.

— Ясно — рече той, — Тавис Лаклан. И дъщерята на Жрицата на срама. Значи са ни дошли добри гости. Ще ви помоля да простите недоверието ми, но човек среща толкова много негодни по пътищата. Влезте вътре и разгледайте стоките.

Той посочи с ръка единия фургон. И изведнъж се сетих къде го бях виждала преди. Бях зърнала лицето му само за миг, преди да го съборя и да оставя Сивушко да го бутне в езерото. Това беше един от мъжете от засадата — може би именно той бе прострелял мама.

— За жалост нямаме време — казах аз и изстинах, а кръвта ми се стече в петите. — Хайде, Тавис, трябва да вървим...

— Дина, може да погледнем за миг — започна Тавис ядосано. Но аз поклатих глава.

— Не, благодаря. Искам да се върна в Баур Лаклан. Веднага.

Аз тръгнах.

— Но ти каза... Ей, пусни ме!

Чернобрадият бе хванал Тавис за колана и го бе вдигнал, така че той висеше във въздуха и се мятеше като риба на въдица. От фургона се бе показал още един мъж.

Макар и той да бе предрешен като търговец подобно на останалите, аз го познах веднага. Това беше мнимият Ивайн Лаклан.

Хукнах надолу по пътеката. Към воденицата.

## 9.

# ВОДЕНИЧАРСКИЯТ ВИР

*Давин*

— Няма ги? Какво искаш да кажеш с това? — бях се втренчил в Салан доколкото можех. Дясното ми око бе толкова подуто, че почти нищо не можех да видя.

— Дина и лакланското момче, което изпратиха с нея. Тръгнаха да търсят живовляк и не се върнаха.

Много добре си спомнях последното, което ѝ бях казал. Дина, махай се. Бях помолил Салан да я отпрати. За един кратък миг на объркване си помислих, че бе направила точно това. Може би просто си бе тръгнала — към вкъщи при мама и Баур Кензи. Но не. Не и Дина. Тя бе твърде голям инат, за да го направи.

Аз отметнах одеялата, обърнах се настрана и се опитах да стана. Наложих се Салан да ми помогне.

— Колко е часът?

Бях прекарал по-голямата част от деня в дрямка и полуунес, но сега изведнъж забелязах, че дневната светлина всъщност не проникваше през дебелиите орнаментни стъкла на прозорците в стаята.

— Слънцето залезе доста отдавна — каза Салан. — Легни си, момче, тъй или инак нищо не мойш да направиш.

Дойдох само да ти кажа, че ще тръгна с лакланците да ги търся.

Беше мръкнало преди час. Дина никога нямаше да окъснее толкова навън по собствена воля. В стаята нямаше огнище и студеният нощен въздух хапеше голия ми торс, но душата ми бе скована от още по-голям студ.

— И аз искам да дойда.

— Значи искаш, а? Ти дори не мойш да си стоиш на краката без чужда помощ.

— Дина ми е сестра! Ако ѝ се е случило нещо...

— Сигурно просто са се загубили. — Салан ми подаде една желязна чаша. — Ето. Пийни малко вода и си легни. Има ли нещо,

което мойш да свършиш по-добре от клана Лаклан? Мнозина са здрави и силни и познават околността като петте си пръста. Със сигурност ще ги намерим.

— А ако не ги намерите?

Салан се изправи.

— Ще ги намерим. Ако ще да обърнем всеки камък. Легни си, момче, и се опитай да поспиш. Ще се върна колкото се може по-бързо.

Изчаках, докато стъпките на Салан заглъхнаха в коридора. Къде ми бяха ботушите? Оказа се, че са до края на леглото. Аз се хванах за перваза на прозореца и се изправих на крака. За малко да падна по очи, когато се наведох да ги взема. Салан беше прав като каза, че едва си стоя на краката, но вече не ме болеше толкова. Тялото ми стана някак безчувствено в мига, в който осъзнах какво означаваше това, че ги няма. Аз нахлузих ботушите с подпухналите си вдървени пръсти и се пресегнах за ризата. Почти не можех да вдигна ръце, но накрая успях да я промуша през главата си. Отново се изправих. Наложил се известно време да се подпирам на стената, докато спря да ми се върти свят. Но въпреки това не можех да стоя прав. Нито да вървя. Бях сигурен, че веднъж да успея да намеря Фалк и да го яхна, нямаше да имам проблем да яздя. Или поне да се задържа върху него. Това беше достатъчно. Лакланците можеше и да познават полето като петте си пръста, но аз познавах Дина. И не можех просто да си лежа тук и да ги оставя да търсят сами, ако имаше някаква съвсем мъничка следа, някакъв знак, който аз щях да разчета, защото търсехме моята сестра. Имаше само един проблем. Салан беше заключил вратата.

Той се върна на сутринта, подгизнал от дъжда и окалян, а раменете му бяха някак безпомощно отпуснати. Веднага разбрах, че не са намерили Дина.

— Съжалявам, момче — каза той, а гласът му бе пресипнал от викане. — Още не сме ги намерили.

— Никакви следи ли няма?

— Кучетата ги изгубиха долу при водопада на воденицата. Те... те ще хвърлят мрежи във вира, като се съмне.

*Ще хвърлят мрежи.*



— Дина никога не би влязла да се къпе във воденичарски вир. Не е толкова глупава. Дори не би го приближила. Не каза ли, че са тръгнали за живовляк? Той не расте край вода.

Гласът ми бе някак дрезгав и задъхан, макар че не бях правил друго, освен да се опитвам да спя.

— Да се надяваме, че си прав — каза ми Салан. — По-добре ли си? Днес можеш ли да ходиш? Масата долу в слугинското помещение е сложена за закуска, но мога да ти донеса и тук.

Той се вгледа в мен за миг.

— Май ще е най-добре да останеш тук горе, момче. Боли ли те главата?

— Не. Да тръгваме.

Излъгах го, *болеше ме*. Но сестра ми бе изчезнала — да не би да си мислеше, че ще си лежа и ще се безпокоя заради някаква болка в главата?

Трябваше да ми помогне със слизането по стълбите. Гърбът и ръцете ми бяха изяли най-много бой, но е особено трудно да си движиш краката, ако те боли гърбът. Но когато видях, че Ивайн седи сред останалите на дългата маса, се изпъчих доколкото можах и се постарях да не куцам. Ивайн ме проследи с поглед по целия път от вратата до масата, но нищо не каза. Поне никой не се смееше. Те само се посместиха на пейката и направиха място за мен и Салан.

Нахранихме се бързо и мълчаливо. Повечето от мъжете бяха участвали в търсенето през по-голямата част от нощта и ядяха лакомо. Но никой не се смееше и не се шегуваше, и почти не се водеха разговори. Сетих се, че не само Дина бе изчезнала. Беше я придружавало едно лакланско момче, но и то не се бе върнало.

— Ще започнем от воденицата — рече Ивайн, изправи се и излезе без повече обяснения. Чу се стържене на пейки по каменния под и повечето мъже станаха, за да го последват.

— И аз ще дойда — рекох сърдито на Салан. — Днес не искам повече да лежа и да зяпам в тавана на проклетата слугинска стая.

Той ме погледна. После кимна бавно.

— Както кажеш. Но шъ си тръгнеш, ако ти стане лошо. Няма нищо срамно в това да се щадиш след бой като този, който отнесе.

Някой се бе погрижил да прибере Фалк от „Бялата кошута“ и Салан ми помогна да го приготвя. Не можех да си вдигна ръцете толкова, че да му изчеткам гърба, а когато се опитах да му изчистя копитата, за малко да падна по очи. Беше много изнервящо. Наложих се Салан буквално да ме качи на коня.

— Сигурен ли си, че не искаш да останеш тук, момче? — попита той и ми хвърли колеблив поглед. Поклатих глава и хванах юздите.

— Хайде да тръгваме — рекох му аз и притиснах крака към топлите хълбоци на Фалк.

Времето беше навъсено и ветровито. Преди години воденицата сигурно е била нужна и е гъмжала от народ, но сега бе полуразрушена. Овехтелият механизъм скърцаше и просвирваше всеки път щом вятърът минеше през празните дупки за прозорци. Покривът бе наполовина паднал и сега тук живееха само сови и врани. И водни плъхове. Зърнах едно кафяво космато тяло, което се шмугна във водата, когато пристигнахме.

— Какво мрачно място — казах аз и потреперих леко. — Дина никога не би влязла тук.

— Обаче кучетата мислят обратното — измърмори Салан. Но дори и той не изглеждаше много сигурен.

— Кучетата бъркат — отвърнах му аз. — Дина би заобиколила подобно място от километри.

Имаше два вира, горен и долен. Горният бе ограден с широка стена, а водата му бе тъмна и застинала като огледало. Тази в долния бе бурна и пенлива. Тя се стичаше в него не само от воденичния улей, чрез който някога бе задвижвала колелото, но и от една голяма дупка в стената.

— Нормално ли е оттам да излиза вода? — попитах аз и посочих. Ивайн ме чу. После поклати глава.

— Не — рече ми той. — Водата сама си проби път и колкото и да се мъчеха да запушат дупката, тя избликуваше. Казват, че призракът е виновен. Точно затова воденицата не работи вече.

— Призракът?

Той кимна.

— Старата Аня. Ако застанеш на стената ето там, можеш да я чуеш как плаче.

Не му повярвах и явно недоверието се изписа на лицето ми.

— Ела с мен — каза ми той. — Салан мой да подържи коня ти за малко. Или... още не те държат много-много краката? Мойш да паднеш във водата.

Сивите му очи проблеснаха предизвикателно и аз усетих как в сърцето ми забушува гняв.

— Добре съм — отвърнах му аз и колкото се може по-бързо слязох от Фалк.

Стената бе широка, почти колкото мост. По изтърканите камъни си личеше, че в миналото хората десетилетия наред я бяха използвали като брод през водата, за да стигнат до воденицата. Беше съвсем вдлъбната, като купа.

— Тук — рече ми Ивайн и спря някъде по средата на пътя. — Слушай.

В началото не можех да чуя нищо освен бученето. Но после долетя.

— Аааааааааа... Аааааааааааааа... — един протяжен жалостив звук, една дълга тежка въздишка, изпълнена с болка.

— Аня оплаква удавеното си дете — промълви Ивайн съвсем тихо, сякаш не искаше да я безпокои. — Казват още, че нощем можеш и да я видиш.

Сега в очите му нямаше блясък, а от цялата тази история ме побиха студени тръпки, защото звукът наистина приличаше на плача на жена. А и не беше особено приятно да си мислиш за удавени деца точно в този момент, когато няколко лакланеца бяха хвърлили тежките си мрежи във воденичарския вир, за да проверят дали имаше нещо на дъното.

Изведнъж до нас долетяха кучешки лай и викове, но не от хората с мрежите в долната част на стената, а зад нас, откъм горния вир. Едно от кучетата беше намерило нещо. Забравих за призраците и се втурнах обратно към брега.

— Какво има? — попитах аз Салан, макар че той едва ли можеше да знае нещо повече от мен. Той само изръмжа и накара едно върлинещо момче да хване юздите на конете ни. После ми рече:

— Хайде да идем да видим.

В началото се виждаше, че нещо зелено и безформено проблясва долу във водата между корените на една огромна върба. Ивайн се спусна по стръмния бряг с въже около кръста и го взе.

— Палто е — извика той и ни го подаде.

Висеше в ръката му, подгизнало, с цвят на зелен лишей и някак празно, защото човекът, който обикновено го носеше, го нямаше. Като тяло без душа. Два пъти понечвах да си отворя устата преди да успея да кажа нещо.

— На Дина е — промълвих аз накрая.

## 10.

### ПРИЗРАЧНАТА ЗЕМЯ

*Дина*

Главата ми бе пълна с тъмна вода.

Не че това звучеше особено смислено, но така се чувствах. Всеки път щом се мръднех, тя се люшкаше така, че ме налягаше морска болест и започваше да ми се повдига. А мислите ми се лутаха безцелно, като изсъхнало листо във водовъртеж.

По едно време някой ме изправи наполовина и се опита да ми даде нещо за пиене, но течността просто се стече от устата ми надолу по бузата. Не че исках да стане така — бях жадна и ми се щеше да отпия от това, което ми подаваха, но не си спомнях как да преглътна.

— Сигурно си й дал прекалено много — каза някой.

— Ако искаме да стои мирно, не е достатъчно само да я вържем като другия.

— Така мислиш, значи. Но Дракан няма да е доволен, ако децата издъхнат. Нито пък Валдрако.

— Знам с какво си имам работа. Мини оттук.

Гласовете изчезнаха и известно време аз лежах и сякаш плавах ли плавах в кръг. Ако лежах съвсем неподвижно, ми се гадеше по-малко. Но беше трудно, защото се намирах върху нещо твърдо и неравно, което от време на време подскачаше и танцуваше и ме подхвърляше наляво и надясно. Беше толкова неприятно, че единственото, което исках, бе да съм другаде.

Тогава се случи нещо много странно.

В един миг лежах и бях раздрусвана, подхвърляна и подмятана и ми се гадеше все повече и повече. В следващия сякаш се бях озовала на съвсем друго място. Аз се издигнах и се понесох нагоре, сякаш бях съвсем безтегловна, едно малко прозрачно облаче, а не момиче с реално и топло тяло, което стоеше долу, където му беше мястото, „стъпило с двата крака на земята“, както мама обичаше да казва.

С двата крака на земята — това във всеки случай не можеше да се каже за мен в този момент. Долу, под мен, толкова далеч, че приличаха на кукли, неколцина мъже яздеха отстрани на два фургона. Бяха се запътили към един планински проход и следваха тясна пътечка, която като охрено-жълта ивица прорязваше тъмните каменисти, покрити с пирей, сивеещи планински склонове. Мъжете бяха толкова малки, че ми беше смешно, но аз бързо се изморих да ги гледам. Усещането да летиш беше прекрасно. Или по-скоро да се рееш във въздуха, защото да летиш не означаваше просто да висиш неподвижно сред облаците.

Фиююююю. Два гарвана прелетяха толкова близо до мен, че единият ме докосна с черните си крила... Не, не ме докосна. Нямаше какво да докосне. Гарвановото крило мина през ръката ми, сякаш тя не съществуваше. Какво се бе случило с мен? Загледах се в ръката си. Изглеждаше съвсем нормално, имаше си пет пръста, пет нокътя и така нататък. И все пак нещо не беше наред. Очертанията й... блестяха.

Започна да ме обзема страх. Мъжете и фургоните долу на земята се смалиха още повече. Аз се издигах ли издигах, бавно наистина, но непрекъснато, а това със сигурност не беше добре. Аз не трябваше да се рея между облаците, сякаш бях ястреб или орел, замисълът не беше такъв. Замахах с ръце като с крила, но това изобщо не ми помогна. Сетне опитах с някои движения от плуването, макар че въздухът, разбира се, се различаваше много от водата. Каквото и да правех, продължавах да се изкачвам — бавно, но неумолимо.

Вече не беше нито приятно, нито забавно. Не исках да съм тук. Исках вкъщи. Вкъщи, при мама.

Имах усещането, че нещо ме тегли. Сякаш бях закачена на връв, която някой дърпаше нагоре. Фургоните и планинският проход изчезнаха. Синьото небе изчезна. Всичко изчезна в един миг, който ми се стори цяла вечност, всички цветове и всички звуци се разтвориха в една странна сива сияеща мъгла. Тогава се появиха един прозорец, едно легло и един глас, които познавах.

— Благодаря, Роза.

Точно от това имах нужда.

Мама.

Бях се озовала точно там, където си бях пожелала, и почувствах такава лекота и щастие, че почти забравих по какъв начин се бях

прибрала. Стоях между леглото и прозореца и гледах мама. Тя все още бе много бледа, но се бе поизправила в леглото и сама държеше купата със супа, която Роза ѝ бе донесла.

— Мамо... — промълвих аз тихо, за да не я изплаша.

Тя не ме чу. Отпи от купата и дори не погледна към мен.

— Мамо! — опитах аз отново, този път по-силно.

— Да открях ли прозореца? — попита Роза. — Времето е много приятно днес.

— Да, благодаря — каза мама, без да дава какъвто и да било признак, че ме е чула. Роза тръгна към прозореца и към мен. Мина *през* мен. Сякаш изобщо не бях там. Това беше по-страшно отколкото случката с гарвановото крило. Много по-страшно.

— *Мамо!* — изкрещях аз, като несъзнателно използвах интонацията на Жрица на срама, защото именно тя караше хората да слушат.

Мама изпусна купата и топлата супа се разля по одеялото.

— Дина... — прошепна тя и хвърли един несигурен поглед към прозореца, но не точно към мен. Роза нададе ужасен писък, падна на колене до леглото и започна да бърше петното супа с края на престилката си, докато мълвеше някакви извинения и задаваше уплашени въпроси.

— Не трябваше... Съжалявам, трябваше да ти придържам чашата... Втриса ли те?

Мама обаче изобщо не ѝ обърна внимание. Тя продължаваше да се взира по посока на мен и прозореца.

— Дина — каза ми тя строго. — Връщай се обратно. Това, което правиш, е опасно. Може да умреш.

— *Мамо...*

— *Не! Връщай се. Веднага!*

И тя прибягна до интонацията на Жрица на срама, а беше по-добра от мен. Мама и Роза, спалнята и залялото със супа одеяло, всичко изчезна и вихърът отново ме отнесе в сивата сияйна мъгла. Мама ми бе казала да се връщам обратно, но аз няхах ни най-малка идея откъде бях тръгнала. Мъглата ме обгръщаше отвсякъде и дори имах чувството, че част от нея се бе просмукала в мен. Тя се стелеше през мен, плътна и студена, и ми бе още по-трудно да мисля. Нищо не виждах, но поне не цареше пълна тишина. Чувах гласове, слаби като

далечно ехо, и тръгнах след тях. Те бяха единственият ми ориентир. Гласовете зовяха, диреха и търсеха. Един от тях търсеше мен.

— Дина...

Беше толкова далечен, че почти не го чувах, но той ме теглеше към себе си също както носталгията по дома преди мама да ме накара да си тръгна.

— Дина!

Беше Давин. И не шепнеше. Викаше колкото сила имаше. Яздеше Фалк, макар че за всички беше ясно, че трябваше да си стои вкъщи в леглото. Бедното му посинено лице бе отчаяно и мокро от сълзи. Той пришпори Фалк в бесен галоп към водопада на воденицата и изобщо не обърна внимание на недоволното пръхтене на коня и на опитите му да се отдалечи от бучащата, лееща се вода.

— Дина! — продължаваше да вика той.

— Давин! — изкрещя Салан зад него. — Спри! Престани.

Мъжът притисна черния си як жребец до Фалк и хвана юздите.

— Спри, момче!

— Пусни ме! — сопна му се Давин, който не бе на себе си и се опита да издърпа юздите от Салан.

— Момче... Безсмислено е. Няма я вече. Много е тежко, но нищо не можеш да направиш. Какво ще ти помогне да препускаш, докато сам не паднеш от коня и не си счупиш врата? Не е ли достатъчно ужасно, че ще ти се наложи да кажеш на майка си, че... че Дина се е удавила? Хайде, да се прибираме, момче. Поне ти да си при нея.

„Удавила?“, помислих си аз объркано. Наистина ли се бях удавила? Затова ли главата ми бе пълна с тъмна вода? Затова ли хората можеха да преминат през мен, сякаш бях призрак?

— Прибирай се — вресна му Давин ядосано и грубо. — Аз няма да се върна.

— Ти полудя ли, момче? Да не мислиш, че мой да се прибера без теб?

— Да не мислиш, че мога да се прибера и да погледна мама в очите? Не мога, Салан.

Салан пусна с неохота юздите.

— Тогава какво смяташ да правиш? — попита ме той.

— Да търся, да се надявам. Салан, аз трябва да вярвам, че е жива, докато не открият... докато не открият тялото ѝ. Но макар да се



стараеше да звучи обнадеждено, в гласа му се долавяше нотка на безверие и изтощение. Изглеждаше толкова ужасно нещастен, че ми идваше да се разплача и да го прегърна.

— *Давин*. — Не бях сигурна, че ще ме чуе. Вероятно само Жрица на срама можеше да го направи, а той за разлика от мен не бе наследил дарбата на мама. Но той потръпна и започна да се оглежда объркано наоколо.

— Дина?

Исках да му кажа, че изобщо не ми се вярваше да се бях удавила. Че не трябваше да се отчайва. Но някой ме хвана за ръката и ме дръпна обратно в сияйната сива мъгла. И този път не бях сама.

— Риана! Намерих те! Намерих те!

Една слаба жена стискаше ръката ми със студените си пръсти.

— Къде беше, съкровище? Мама те търсеше толкова дълго.

Тя ме притисна в прегръдка, също толкова студена, колкото и пръстите ѝ.

— Лошо момиче, да ме изплашиш така!

Тя не бе само студена. Беше и мокра. Съвсем подгизнала, сякаш току-що бе излязла от водопада при воденицата. Изведнъж в главата ми отново прозвуча гласът на Тавис. „*Тя търси удавеното си дете.*“ Старата Аня. Прапрабабата на Тавис, която също се бе удавила преди много, много години.

— Пусни ме — помолих я аз и се борех да се освободя от мокрите ѝ обятия. — Аз не съм твоето дете!

— Лошо дете — каза тя и ме притисна още по-силно. — Лошо дете, нали ти казах да стоиш в градината. Казах ти.

— Пусни ме. *Пусни ме.*

— Не. Този път няма да те пусна. Този път ще останеш тук.

— Ако остана тук, ще умра.

— Не. Мама ще се грижи за теб. Мама ще се грижи за малкото си момиченце. — Тя започна да ме целува по шията и по бузите, а целувките ѝ бяха студени и мокри като кожата на жаба.

— *Пусни ме. Аз не съм твоето дете!*

Тя ме пусна толкова рязко, сякаш някой ѝ отсече ръцете. Нейните жадни, търсещи очи срещнаха моите. И тя извърна поглед, точно както постъпваха живите хора.

— Не беше нарочно — захлипа тя. — Само за миг излязох. Не знаех, че сама може да вдигне капака! Нямаше как да знам!

Косата ѝ бе също толкова мокра, колкото и останалата част от тялото ѝ. Кичурите полепваха по бузите ѝ на мокри ивици. Жената се загърна по-плътено с мокрия си сив шал, сякаш не си даваше сметка колко е студена. Мъглата около нея бе по-рядка. Зад гърба ѝ виждах колелото и тъмния силует на полуразрушената воденица.

— Риана — прошепна тя. — Искам да си върна моята малка Риана. — И отново захлипа така жално, че сърцето ми се късаше, като я слушах.

— Риана е мъртва — казах аз колкото се можеше по-внимателно. — Ти също. Трябва да спреш да търсиш.

Тя вдигна глава, а очите ѝ проблясваха от гняв.

— Искам си моята Риана Какво си ѝ направила? *Къде е тя!*

Жената посегна с кльощавата си ръка и се опита отново да ме хване, но аз се хвърлих назад и поисках да се махна някъде много, много далеч. Един вихър ме поде и ме понесе през сивата призрачна земя, а аз запуших ушите си с ръце, за да не чувам гласовете. След миг отново висях на фона на сивото небе и виждах каруцата, мъжете и планинския проход. Този път не размахвах ръце, сякаш са криле. От цялото си сърце исках единствено да слеза долу, да заема нормалното си място в реалния свят, да имам тяло, което тежи — живо тяло, което другите хора можеха да виждат.

— Хайде, момиче, събуди се. Сандор, донеси малко вода, по дяволите!

Стига толкова вода, помислих си аз, никога повече не искам да съм мокра! Но никой не се интересуваше от това какво мисля. Сложиха на челото ми мокра кърпа, а някой ме удряше по бузата по възможно най-неприятния начин, толкова силно, сякаш ми биеше шамари.

— Доверете ми се, господарю. Знам какво правя — сопна се гласът.

— Нали така каза, Сандор? Ако момичето *умре*, какво ще обясниш на Графа на Ордена на дракона?

— Беше само вещерски корен, господарю. Не би трябвало да умре от това. Милостивата госпожа ми го даде.

— За майката, глупако, не за детето.

— Простете, господарю, но беше и за майката, и за детето. Заръча ни много да внимаваме и с момичето.

Не исках да умирам. Не исках да се връщам обратно в призрачната земя, да бродя без покой из мъглите, докато търся нещо изгубено, съвсем изстинала като старата Аня.

— Стига си ме удрял — измърморих аз. Главата така или иначе ме болеше. Сякаш венците ми бяха възпалени.

Шамарите секнаха и аз бавно отворих очи. До мен беше клекнал мнимият Ивайн с мокър парцал в едната ръка. Вече не бях във фургона, а лежах на една страна в някаква остра жълта трева. Сбърчих нос. Миришеше на повръщано и се страхувах, че аз го бях направила.

Ивайн, който всъщност не беше Ивайн, се изправи и погледна този, който стоеше зад мен.

— Извади късмет, Сандор, изглежда е решила да не умира днес.

След малко продължихме. Аз лежах на пода на единия фургон и този път ми бяха постлали нещо отдолу — две дебели наметала с кантове в черно и бяло. Цветовете на клана Ская, помислих си аз. За първи път огледах фургона. Беше натоварен с големи купчини дрехи. Кантовете на една част бяха в цветовете на Ская, на друга — в зелено и бяло, тези на Кензи. Между купчините дрехи имаше дървени каси, които през цялото време се блъскаха една в друга — всеки път щом фургонът подскочеше заради някоя бабуна или камък. Аз поотместих капака и погледнах в една от касите. Слама. Каса, пълна със слама? Не, не ми се вярваше. Пъхнах ръка и заопипвах наоколо. Бързо намерих нещо студено и остро. Не че бях свикнала да държа такива неща, но веднага ги познах по формата. Касата бе пълна с мечове.

Върнах капака на мястото му. Наметала с цветовете на клановите мечове. Какво възнамеряваше да прави мнимият Ивайн с този товар?

## 11.

### ВИНА

*Давин*

Търсихме в продължение на три дни, от ранни зори до непрогледен мрак. Освен наметалото на Дина, не открихме нищо друго, нито живи деца, нито трупове.

— Трябва да се върнем вкъщи при майка ти — рече ми Салан на четвъртия ден. — Тя трябва да знае.

— Чух гласа ѝ, Салан.

— Да, така твърдиш.

— Не ми ли вярваш?

Салан сякаш потръпна, очевидно не се чувстваше комфортно.

— Да, под небето има повече, отколкото знаем.

Знаех, че говори за призраци.

— Тя не бе мъртва — отвърнах му аз. — Не вярвам, че е мъртва.

Салан извърна поглед.

— Може би... Но човек рядко чува гласовете на живите хора по този начин — той стегна връзките на раницата си и я метна през рамо. — Е? Идваш ли?

— Да.

Какво друго можех да направя. Салан беше прав, мама трябваше да знае.

Салан слезе долу, за да приготви конете. А аз отидох при Хелена Лаклан, за да се сбогувам и да ѝ благодаря, че лакланците търсиха толкова дълго. Не щадяха сили. Нямаше значение, че издирваха и едно лакланско дете. Аз не бях планинец, а семейство Тонере не беше клан, и точно затова знаех, че сме задължени на Лаклан.

Когато излязох от двора на крепостта, видях, че до Железния кръг стои някаква жена. Тя бе неподвижна като стълб и се взираше в мен, та ми стана неудобно и побързах да я отмина. Но тя застана пред мен и ме спря.

— Тонере — гласът ѝ бе твърд като желязо, а очите ѝ също толкова студени и гранитеносиви като тези на Ивайн.

— Мадам? — изрекох аз, колкото се може по-учтиво.

— Доволен ли си сега?

— Доволен? Мадам, не разбирам.

— Дойде, за да отнемеш живот — отвърна ми тя с такава интонация, че по гърба ми изби студена пот. — Когато не можа да убиеш Ивайн, ти и малката ти сестра — вещица подмамихте моя Тавис и го убихте.

Аз стоях там, загубил дар слово, и изобщо не можех да отговоря. Как можеше тя да си помисли, че аз..., че Дина...

— Не — промълвих аз. — Не беше така.

— Искam си Тавис обратно — рече ми тя. — Ако не ми го върнете, ще проклинам теб и твоето семейство да гниете в ада, всеки ден до края на живота си.

Тя вдигна свитата си в юмрук ръка и я завря в носа ми. Юмрукът ѝ бе сивочерен, намазан с нещо тъмно и мазно.

— Ето — рече ми тя. — Това е твоят подарък. Дарявам ти една нощ с моите сънища. Знаеш ли какво сънувам? Сънувам, че рибите ядат очите на Тавис.

И ме удари точно между очите с черната си ръка. Ударът не бе толкова силен, че да загубя равновесие, но ме разтърси повече, отколкото тези на Ивайн. Не можех да го парирам, нито да отвърна.

— Нищо не съм сторил на сина ти — казах ѝ аз объркано, защото явно пред мен стоеше майката на лакланското момче. — Нито пък Дина, сигурен съм.

— Аз знам най-добре — отвърна ми жената, обърна се и си тръгна.

— Къде беше? — изръмжа Салан, като ме видя. — Конете вече започнаха да пристъпят от крак на крак.

Във всеки случай, поне единият го правеше. Фалк мятеше глава и тропаше с единия си преден крак, за да покаже, че му е омръзнало да чака. Кафявият кон на Салан просто стоеше. Беше прекалено добре възпитан, за да проявява такива капризи. А сивото пони на Деби

Уртемутер протягаше шия и се прозяваше, така че дългите му жълти зъби се виждаха.

— Срегнах майката на Тавис.

— Ясно. Не ти е било лесно.

Кимнах с глава, но не отговорих.

— Ивайн ми даде това — рече Салан и ми подаде нещо дълго, увито в старо парче омекнало зебло. Веднага щом го взех в ръце, разбрах какво е. Но все пак го разопаковах.

Беше мечът ми или по-скоро каквото бе останало от него. Тъй като бях загубил, той по право се падаше на Ивайн, но мъжът нямаше полза от счупено острие.

— Какво да го правя? — попита ме Салан.

Аз вдигнах рамене.

— Ти най-добре знаеш — рече ми той.

В този миг най-много ми се искаше да го изхвърля. Носеше само беди. И изведнъж осъзнах какво имаше предвид Нико, като каза, че не обича мечове. Но аз отново го опаковах и му намерих място в дисагите. Може би можеха да го разтопят и изковат някакъв по-полезен предмет от него — котле или нещо подобно.

Макар че следите от меча на Ивайн вече бяха жълто-зелени, а не черни, пак се наложи Салан да ми помогне да се кача на седлото. Хванах юздите на Фалк и се подготвих да тръгна.

— Ей, почакай, момче! — спря ме Салан. — Цялото ти чело е черно.

Опипах лицето си. Усетих едно мазно петно точно между очите, където ме бе ударила майката на Тавис. Опитах се да го изтрия с ръкав, но не беше лесно.

— Майката на момчето, удари ли те? — попита ме внезапно Салан и изглеждаше притеснен. — С Черния юмрук ли?

— Да, удари ме — отвърнах му аз. — И ръката ѝ беше намазана с нещо.

Салан стоеше неподвижно. Той не помръдна толкова дълго, че дори кафявият кон изгуби търпение и го побутна с муцуна.

— Какво има? — запитах аз. — Какво ѝ има толкова на тази ръка?

Салан извади нещо изпод ризата си.

— Ето — рече той и ми подаде една малка кесийка, която носеше на кожена връв на врата си. — Мисля, че е добре да вземеш това за известно време. Поне докато се прибереш при майка ти. Тя е умна жена и сигурно разбира и от тези неща.

— Какво е това? — попитах аз и претеглих кесийката с ръка. Беше доста лека, а нещо вътре шумолеше. — Защо ми е?

— Това са само няколко вида сушени билки. Детелина, ружа, алпийска роза и копър. Майка ми го направи. Не знам дали действа, но си струва да проверим.

— Да действа? Срещу какво?

— Срещу лоши погледи и така нататък. Черната ръка не е шега работа.

— Да не искаш да кажеш, че... че тя ме е проклела?

— Ето ти подаръка — беше ми казала тя. — Една нощ с моите сънища. И после бе добавила, че ще прокълне мен и цялото ми семейство да гнием в ада.

— Какво имаше на ръката? Какво е това, Салан?

— Лой. Пепел. И със сигурност още едно-две неща. Сега си сложи това на врата и да се махаме оттук.

Въпреки че водехме с нас и сивото пони, се прибрахме по-бързо, отколкото ако бях яздил сам, защото Салан познаваше пътя по-добре от мен. Ако тялото не ме болеше и не бях уморен и пребит от бой, можеше да стигнем и за един ден. Но следобеда вече едва се държах на коня и Салан ни намери хубаво място за лагеруване под едни брези до малко поточе. Аз търках мазното петно със студена вода, докато не изчезна и последната следа от черната ръка на жената. Но не можех да забравя какво беше казала. През нощта ми се присъниха ужасни сънища, в които се намирах сред черна вода, слузести водни растения и ужасно студени камъни. И риби. Риби, които ядяха очите на Дина.

Събудих се в дългия студен час, който започва с просветляването на небето и завършва с изгрева на слънцето. Бях толкова щастлив, че съм буден и така се страхувах да не заспя отново, че реших да оседлая Фалк. Но Салан продължаваше да спи, а и конете клюмаха с глави и мижаха. Аз седнах, облегнах се на една бреза и зачаках, като се опитвах да забравя рибите и очите на Дина. Най-вече се стараех да не

мисля за мама и за изражението, което щеше да придобие лицето ѝ, когато чуеше каквото имахме да ѝ кажем.

Стигнахме до Баур Кензи по пладне. Беше някак странно да прехвърлиш върха на хълма и да видиш собствения си дом как си стои там долу — съвсем малък и обикновен. Той, естествено, не се бе променил особено за седмицата, в която ме нямаше. За разлика от мен. Имах чувството, че... вече не живеях там. Че не ми беше тук мястото. И точно поради това усетих невероятно силна привързаност към всяка една глупава кокошка там, долу, към всяка леха със зеле в градината до кухнята, към всеки чим трева, който с такива усилия бяхме поставили на покрива миналата есен.

Мама бе седнала на дръвника до навеса за дърва и се грееше на обедното слънце. Надявах се това да означава, че силите ѝ се бяха повъзвърнали. Щеше да има нужда от тях. Тя махна, когато ни видя. След това рязко се изправи. Бе забелязала Сивушкото и празното седло.

Не каза нищо преди да се приближим съвсем.

— Къде е Дина? — попита тя после.

Устата ми бе съвсем пресъхнала и не можех думичка да кажа. И със Салан бе така. Но мама сложи ръка на коляното му и го принуди да я погледне в очите.

— *Къде е Дина?* — повтори въпроса си мама и ни говореше и гледаше толкова безмилостно, колкото само тя умееше. Салан трябваше да ѝ разкаже дума по дума какво се бе случило.

— Ние... ние не открихме труп, мадам — изрече той накрая с дрезгав глас. — Но не открихме и следи, че е жива.

Тя го пусна. Той се сви върху коня, сякаш нещо в него се бе пречупило. Мама се обърна рязко и влезе в къщата. Чух гласа на Роза и отговора на мама. След това Роза изтича навън. Полетя право към мен, сякаш бе стрела, устремена към мишена. Или към нещо нежно като еленова шия например.

— Ти... ти... — тя ме удари толкова силно по бедрото, че Фалк се стресна от звука и подскочи уплашено встрани. — Жалка твар! Идиот такъв! Как можа да го направиш! — светлите ѝ плитки танцуваха, а по бузите ѝ бяха избили червени петна от ярост.

— Всъщност не той е виновен — каза Салан и слезе от коня. — Да не мислиш, че на него му е лесно?



— Можеше да спре да изчезва по този начин — изсъска Роза. — Можеше да си остане къщи и да се грижи за майка си, за Мели и за Дина. И тогава това никога нямаше да се случи!

По тялото ми се разля едно парещо чувство, смесица от гняв и срам.

— Гледай себе си — сопнах се аз. — И собственото си семейство. Къде е то всъщност?

Това беше злобно, защото Роза малко или много бе избягала от къщи. Заради Дракан, но и заради по-големия си доведен брат, който я биеше. Майката на Роза продължаваше да живее в Дунарк и не бе отговорила на нито едно от писмата, които бяхме помогнали на Роза да напише.

— Аз поне никого не съм удавила — изкрещя ми Роза със сълзи на очи.

— Нито пък аз — отвърнах ѝ аз и внезапно се почувствах по-скоро уморен, отколкото ядосан. Скочих от Фалк и го замъкнах в конюшната, без да погледна нито Салан, нито Роза.

Задържах се много дълго в полумрака на конюшната. Дълго след като разседлах Фалк и му сипах вода и фураж. Дълго след като изтрих потта от шията му с малко слама, дълго след като го изчетках и почистих копитата му. Сетих се за Дина, която винаги идваше при конете, когато бе тъжна. А мен ме натъжи мисълта, че нямаше да понеса да погледна още един човек в очите. Какво ли щеше да каже Мели? Тя бе само на пет, дали изобщо можеше да разбере какво означава да си мъртъв?

Най-накрая вратата се отвори. Почти очаквах да е мама, но грешах. Беше Роза.

— Давин — каза тя плахо. — Няма ли да влезеш вътре?

— И защо да влизам? — отвърнах аз и отново се ядосах. — Аз съм виновен за всичко.

— Не исках да кажа това — промълви тя. — Само че... само че това толкова много ме уплаши, ядоса и натъжи наведнъж.

Роза сложи длан върху ръката ми, съвсем внимателно, сякаш я бе страх, че ще я ударя или нещо подобно.

— Няма ли да влезеш? Майка ти пита за теб.

Аз кимнах.

— Да, ще дойда. След малко.

Беше ужасно дълъг ден. Кошмарен ден. По-лош от дните, когато ние търсехме отчаяно, без да открием нищо. Беше по-лошо, защото нищо не можехме да *направим*. Тази вечер Роза запали огнището, макар че не беше толкова студено. Мама седеше с Мели в скута и изглеждаше напълно изтощена. Почти никой не говореше. Направо почувствах облекчение, когато дойде време за сън, въпреки че се боях от сънищата, които ме очакваха.

В новата къща бях получил едно малко кътче само за мен. Не можеше да бъде наречено стая, защото нямаше врата, а само завеса. Но имаше достатъчно място за легло, ракла и закачалка и вече не се налагаше да делим един алков с Дина и Мели. Мели. Добре, че Роза беше тук сега, та бедната Мели да не спи сама. Цяла вечер бе гледала с големи уплашени очи. Не бе гъкнала, дори не бе попитала за Дина. Беше трудно да отгатнем какво се въртеше в главата ѝ.

Със сигурност бях поспал малко, но не си спомнях какво съм сънувал. Събудих се от някакъв шум. Звукът беше съвсем тих, но никога преди не го бях чувал. Въпреки това веднага разбрах откъде идва.

Мама плачеше.

Рязко се изправих и седнах в леглото. Видях, че стаята светеше. Аз отметнах одеялата и бързо си обух панталоните.

Тя продължаваше да седи на стола до огнището. Слабата светлина от въглените играеше върху сивата ѝ риза от зебло и върху още нещо. Нещо тъмнозелено. Мама гушкаше зеленото вълнено наметало на Дина.

— Мамо...

Тя вдигна глава и ме погледна, без дори да опита да скрие сълзите си. Аз извърнах поглед.

— Давин. Ела и седни.

Когато бях по-малък, обичах да седя в краката ѝ и да се облягам на тях. Но не смятах, че можех да го направя сега. Вместо това седнах на пейката.

— Странно — каза ми мама тихо. — Чух гласа ѝ преди няколко дни. И аз... аз я отпратих. Това, което правеше, бе опасно за живите хора, затова ѝ казах да се връща обратно. Дори не се опитах да я изслушам... Може би тогава щях да знам къде е.

— Искаш да кажеш, че е била жива?

— Тогава така си помислих. Сега... сега не съм толкова сигурна. Може би защото... може би е успяла да дойде при мен, защото е умираше.

— И аз я чух — казах аз. — Деня, след като изчезна.

Усещах погледа ѝ, но се бях втренчил в пламъците.

— Какво ти каза?

— Нищо. Само ме повика.

— Колко пъти?

— Веднъж. За малко да падна от коня. Точно на това място бяхме търсили под дърво и камък, защото си мислех, че може би ще е наблизко. Но не намерихме нищо.

Настъпи кратко мълчание. Един пън в огнището въздъхна тежко и се сцепи по средата. Оттам изскочиха лакомни нови пламъчета.

— Мамо? Какво означава това?

— Не знам, съкровище. Но още не мисля да спра да се надявам.

Останахме така мълчаливи през цялата нощ. Аз вгълбен в моите мисли, тя — в своите. Почти нищо не си казахме. Но бе по-добре, отколкото да будуваш сам.

— Давин? — обърна се тя към мен на зазоряване. — Няма ли... да ме погледнеш?

Опитах. Наистина опитах. Но всеки път, щом вдигнех глава, за да срещна погледа ѝ, срамът ме изгаряше. Защото Роза беше права. Аз бях виновен. Донякъде. И в същото време не бях. Нали? Аз исках само... Беше защото...

Не трябваше да става така... Извиненията просто извираха.

— Не мога — прошепнах аз. — Прости ми. Просто не мога.

Тя се изправи с усилие и леко вдървено.

— Няма нищо, Давин, Нека си легнем и да поспим малко, докато още можем.

Но имаше значение. Разбира се, че имаше значение.

— Аз... съжалявам — запелтечих аз.

— Забрави, съкровище. Няма значение. Не трябваше да те моля.

И в този миг огънят на срама се разпали по-силно от всякога.

## 12.

### КУКЛА ЗА БОЙ

*Дина*

— Хванете го! — извика чернобрядият и се изсипа от фургона.  
— Хванете малкия негодяй!

Той се хвана за носа с едната ръка, а кръвта се процеди между пръстите му. Между елите се виждаше малкото пъргаво телце на Тавис, който търчеше така, сякаш самият дявол беше по петите му. И това бе съвсем разбираемо, тъй като трима от фалшивите търговци се втурнаха веднага след него, двама пеша и един на кон.

„Бягай, Тавис! — помислих си аз. — Бягай колкото ти крака държат!“ Бързо се огледах наоколо. Докато всички гонеха Тавис, навярно и аз можех...

— Ти оставаш тук — една ръка стисна китката ми в желязна хватка и отново ме дръпна на земята. Аз все още бях слаба и отпаднала заради вещерския корен и краката ми се пречупиха в коленете като подпалки.

— Боли! — запротестирах аз, защото имах чувството, че стискат ръката ми в клещи.

— Ах, каква трагедия! — каза мъжът тихо и изобщо не отпусна хватката.

Аз се втрених ядосано в него, но той се пазеше да не уловя погледа му. Мнимият Ивайн. Останалите го наричаха „господарю“ и аз разбрах, че той идваше от планината Сагис и бе роднина на майката на Дракан. Следователно един вид братовчед на самия Дракан. Това всъщност не беше особено изненадващо — той и Дракан със сигурност много си пасваха, помислих си аз ядосано.

Взрях поглед между дърветата, но не можех да видя нито Тавис, нито преследвачите му. Цял ден бяхме следвали една малка пътечка през гъста мрачна елхова гора. Стеблата бяха толкова близо едно до друго, че на гората ѝ бе нужен само миг, за да погълне Тавис, трима големи мъже и един кон. Чувахме викове, но не и тропот от копита или

стъпки, защото земята бе покрита с пухен килим от стари кафяво-жълти иглички.

Валдрако се размърда неспокойно.

— Сандор — каза той на чернобрадия. — Вземи сивия жребец и отиди да видиш какво става. По дяволите, не може да е нужно толкова много време да намериш едно малко упорито момче.

— Той е хитър — измърмори Сандор и попи кръвта от носа си с шала. — Пуснах го, защото каза, че му се пишка, и докато отвързвах краката му, този дрисльо ме ритна в главата и избяга от задната страна.

— Човек не трябва да е *хитър*, за да те измами — каза му Валдрако с жлъчен глас. — Гледайте да го хванете. Ако се наложи, той ще бяга до вкъщи, до планинския клан, за да им разкаже, че изобщо не се е удавил!

Ох! Само да го направеше! Само да успееше! Моето семейство най-вероятно си мислеше, че съм мъртва, и на никого нямаше да му хрумне да ме търси на толкова много дни път от Баур Лаклан.

Сандор възседна сивия жребец, който обикновено теглеше фургона, и се втурна по посока на виковете. Мина известно време. И още. Малдрак пусна ръката ми, но не сваляше очи от мен. Беше ясно, че изобщо не възнамеряваше да ме пуска. Но Тавис? Аз потърках изтръпналата си ръка и надеждата малко по малко взе да се връща.

Но когато мъжете се върнаха, Тавис беше с тях — метнат на седлото пред Сандор, сякаш бе чувал. Той имаше огромна синина над едното око, а лицето му бе тебеширено бяло и бледо под луничките. Не само той бе пострадал. Другият кон, рижият, куцаше лошо, а ездачът му вървеше съвсем превит и се държеше за единия лакът.

— Малкият плъх не си заслужаваше усилията — изсъска Сандор ядосано. — Рижият окуця, а Антон си счупи рамото.

Той хвана Тавис за врата, вдигна го и го сложи да седне. Главата на Тавис се люшкаше, сякаш беше прекалено тежка за тялото му.

— Не може ли просто да се отървем от него?

*Да се отървем...* отне ми миг да осъзная какво имаше предвид. Те нямаше да пуснат Тавис да си тръгне. Сандор седеше там и искаше разрешение да го убие.

— *Не!* — извиках аз ужасено, а интонацията на Жрица на срама се появи от само себе си. — *Не можете да убиете дете!*

Валдрако ме удари толкова силно, че аз паднах на земята и видях звезди посред бял ден. После той ме изправи, закри с едната си ръка очите ми, а с другата запуши устата ми и ме притисна към гърдите си.

— Мълчи — изсъска той. — Мълчи и слушай! — гласът му беше толкова плътен и студен, че нямаше нужда да крещи. Беше ме притиснал толкова силно, че усещах брадата му на бузата си.

— Имаме още доста от вещерския корен — започна той.

— Не... — промълвих аз несъзнателно. Или поне исках да кажа точно това, но тъй като ме държеше за устата, издадох само един хриплив звук. Не исках да се връщам в призрачната земя. „Човек може да умре“ — беше ми казала мама и аз й вярвах. Да умре или най-малкото — да се побърка. Това не беше място за живи хора.

— Казах ти да мълчиш! — той ме разтrese. — Можем да те упоим. Лесно е и е опасно само за теб. Но може да постъпим и другояче. Знаеш ли какво е „кукла за бой“?

— Не — прошепнах аз.

— Всички деца трябва да бъдат шляпани от време на време — рече ми той, сякаш това бе ясно от само себе си. — Но можеш да загубиш живота си, ако удариш графско дете. И как тогава да бъдат възпитавани тези деца? Сега ще ти кажа. Дава им се кукла за бой. Ако графското дете направи някоя пакост, куклата за бой си го отнася.

Думите му прокънтяха в ушите ми, но не знаех какво целеше с всичко това. Скоро разбрах.

— Лакланското момче е твоята кукла за бой. Ако ме ядосаш, той ще си го получи вместо теб. И ако отново използваш вещерските си очи или глас срещу мен или моите хора, ще го убием. Разбра ли?

Аз се свих и не знаех какво да правя.

— *Разбра ли?*

— Да...

— Добре. Трябва да се научиш да се държиш прилично. Можем да започнем с две прости правила. Пази очите си за себе си — ако някой от нас те погледне, ще свеждаш поглед в земята. Ясно ли ти е?

— Да.

— Трябва да се научиш още да си държиш устата затворена. Няма да говориш, докато не ти бъде казано.

Той ме пусна и нареди на Сандор да прибере Тавис отново във фургона.

— И се погрижи този път да не избяга!

После отново се обърна към мен. Аз погледнах сковано в земята, както ми бе казал.

— А ти! — рече ми той — Ти идваш с мен във втория фургон.

— Червеният кон не може да тегли с този крак — каза Сандор.

— Така е. Ще трябва да използваме Мефисто.

Говореше за собствения си кон — голям зъл тъмнокафяв жребец. Той присвиваше уши и се озъбваше всеки път, щом някой го приближеше. В началото си мислех, че не харесва само мен — все пак веднъж го бях наръгала в хълбока с ножа си. Но конят беше също толкова зъл и към останалите. Наложих се Валдрако сам да го впрегне, защото Сандор твърдеше, че ще го ухапе, ако се опита.

Валдрако се метна на капрата и хвана юздите. Зацъка с език. Мефисто ритна ядосано тегличния ремък с единия си заден крак. Явно не беше свикнал да бъде впрегатен кон и не му харесваше. Но когато Валдрако заплашително вдигна камшика, все пак се подчини и тръгна. Фургонът не бе толкова тежък, колкото преди. Наметалата на клановете и мечовете ги нямаше — бяха ги взели трима мъже, които срещнахме на излизане от планината. Доколкото видях, не платиха за тях. Даже напротив, Валдрако подаде на единия кесия, а той я взе мълчаливо. Тази сделка ми се беше сторила странна.

Мефисто ритна ремъка и Валдрако трябваше да го плесне по гърба с юздите. Този кон не ми харесваше. Изобщо не беше мил. Но го разбирах. И аз исках да ритна юздите, но не посмях. Можеше да коства живота на Тавис.

— Седни някъде, където да мога да те виждам — нареди ми Валдрако след известно време и аз послушно се качих на капрата до него.

— Не че имам нещо против да те удрям — поясни той, сякаш беше важно да разбере всички подробности. — Просто не ми е изгодно да те убия сега. От момчето за сметка на това нямаме никаква полза. Само заради теб е още живо. Не го забравяй.

Аз не казах нищо. Не ми бяха задали въпрос.



## 13.

### ЗНАКЪТ НА ЖРИЦАТА

*Дина*

Тази нощ спряхме точно по залез слънце. Валдрако беше ядосан — куцията кон ни беше забавил и не успяхме да стигнем толкова далече, колкото се бе надявал.

— Можеш да ми помогнеш да събера дърва — каза ми той и скочи от капрата. — Но не се отдалечавай прекалено много. Помни какво ще се случи с луничавия ти приятел, ако не се държиш прилично.

Аз също се смъкнах тромаво от капрата и направих онова, което ми бе казано. На Тавис явно не му бе позволено да излезе. След номера, който им спретна по-рано, едва ли щяха да го развържат отново.

Боровата гора ни обгръщаше, все така гъста и мрачна, и имаше достатъчно клони. Елата не бе най-подходящото за горене дърво, тъй като пукаше и съскаше и хвърляше много искри, но само нея имахме на разположение.

— Какво е това? — попита Антон — същият, който си бе счупил рамото, докато се бе опитвал да хване Тавис. Бе забелязал знака ми на Жрица на срама.

Това е един вид медальон, просто метална плочка с бял кръг, в който имаше по-малък син. Точно като око. Мама ми го беше дала в деня, когато реши, че ще започне да ме обучава. По принцип медальонът не се вижда, държа го под ризата, за да мога през цялото време да го усещам до кожата си. Но точно се бях навела, за да вдигна един клон, когато медальонът се плъзна изпод ризата, увисна за миг и се залюля.

— Това е само... едно бижу — аз бързо го прибрах отново под дрехата си.

— Дай да го видя.

Той протегна здравата си ръка. Другата му бе превързана след злополуката.

— Оловно е — казах аз с надеждата, че ще загуби интерес. — Няма никаква стойност.

— Дай ми го — рече той раздражено. — Прави каквото ти се каже, момиче.

Но аз не можех да му го дам просто така. Стоях и гледах в земята и стисках малката оловна плочка, сякаш бе от чисто злато. Беше странно, защото, когато я получих, изобщо не й се радвах. Но тя все пак постепенно се бе превърнала във вещь, която не исках да изгубя.

— Тя си е моя — прошепнах аз. — Нямах право да ми я взимаш.

Не го погледнах. Нито пък му говорех с интонацията на Жрица на срама. Но Валдрако ми се нахвърли като мишелов върху мишка. Той ме хвана за врата със своята здрава и кокалеста ръка и така ме стисна, че ми потекоха сълзи.

— Нима вече престана да си послушна, Дина? Може би не си разбрала какво ти казах?

— Не че не искам да съм послушна — запротестирах аз. — Но това ми е от мама, а той... той няма право.

Млъкнах. Ръката на Валдрако, която стискаше врата ми, бе също толкова студена, колкото и ръката на старата Аня.

— Явно нищо не си разбрала все още — каза ми той. — Сандор, доведи момчето!

Аз изстинах.

— Не... — промълвих. — Аз не съм, аз няма...

— Мълчи — нареди ми само Валдрако. — Кой те е питал?

Сандор довлачи Тавис от другия фургон. Той все още бе блед, а подутината на челото му беше станала синьо-черна, но той се бореше и дърпаше колкото сила имаше, въпреки че ръцете му бяха вързани.

Валдрако ме пусна и отиде до Тавис.

— Не мърдай, момче — рече му той. И Тавис веднага се усмири. Луничавото му сериозно лице придоби друго изражение, което изобщо не ми хареса. Тавис бе уплашен. Той можеше да рита, да хапе и драци Сандор, също и всички останали мъже, но от Валдрако го беше страх.

— Свалете му ризата — нареди Валдрако.

Сандор смъкна ризата през главата на Тавис. Не можа да я свали напълно, тъй като ръцете на момчето бяха вързани и тя остана да се

вее на китките му като бял флаг или почти бял, защото вече не бе особено чиста. Валдрако се огледа с търсещ поглед наоколо.

— На коня — каза той на Сандор и макар аз да не разбирах какво има предвид, Сандор явно беше съвсем наясно. В тъмната му брада засия широка усмивка.

— Веднага, господарю — отвърна той. Пъхна едно въже между вързаните китки на Тавис и го провлачи до гърба на Мефисто, който стоеше впрегнат във фургона. Жребецът вдигна глава и замахна ядосано с уши, но не помръдна, дори когато Сандор дръпна въжето, така че ръцете на Тавис се озоваха по средата на гърба му, а Тавис трябваше да застане на пръсти, ако изобщо искаше да се задържи прав.

Валдрако сложи ръка върху тъмнокафявата шия на коня.

— Не мърдай, приятелче — рече му той с почти любовен тон. — Няма да боли.

След това свали колана си. В този миг видях, че това не беше обикновен колан, а метален синджир с кожен клуп в единия край. Веригата не бе особено дебела, приблизително колкото кутрето ми.

— С Дина имахме уговорка — каза той на Тавис, който стоеше, опрял страна в хълбока на Мефисто и гледаше веригата. — Нали знаеш, че не е хубаво да удрияш момичета. Затова, когато тя не се държи прилично... Да, съжалявам, момче, но ще трябва ти да отнесеш боя.

Искаше ми се да протестирам, искаше ми се да извикам, че това не беше никаква уговорка, а измислица на Валдрако. Но се страхувах, че ако кажех нещо, само щях да влоша положението, затова прехапах устни и си премълчах. Мълчах и се взирах в земята и се надявах, толкова се надявах Валдрако да види, че съм си научила урока и да се откаже да удрия.

Но той въпреки това го направи. Замахна с веригата и тя изсвистя във въздуха, а когато я стовари върху Тавис, се чу ужасен шибащ звук. Момчето извика. Аз не можех да продължавам да гледам в земята. На светлия му луничав гръб имаше тъмна ивица, горе-долу с ширината на кутрето ми. И докато аз стоях и безпомощно гледах, кръвта текна и започна да се стича надолу по гърба на горкия Тавис.

Бях толкова бясна, че направо ми причерня. Бях толкова разярена, че ако погледнех Валдрако, очите ми щяха да прогорят дупка в него. Как можеше един възрастен мъж да бие момче по този начин,

как можеше да стои с ужасната си верига и да удря... Едва се сдържах да не заговоря.

— Още е жив — изрече Валдрако с леден тон и знаех, че това е предупреждение. — И ако отново използваш вещерските си очи или глас срещу мен или моите хора, ще го убием — беше ми казал той. И аз не се съмнявах, че говореше сериозно.

Валдрако протегна ръка.

— Дай ми този медальон.

Тавис беше сврял лице в хълбока на коня и макар че се опитваше да го скрие, видях, че плаче. Какво друго му оставаше? Аз развързах тънките кожени връвчици и оставих знака на Жрицата в протегнатата длан на Валдрако.

— Така е по-добре — рече ми той. — Прекрасно, Сандор. Върни момчето във фургона. — Той държеше знака на Жрицата в светлината на последните за деня слънчеви лъчи. — Олово — каза той. — Малко емайл. Струва не повече от няколко шилинга.

Валдрако хвърли медальона на Антон, който го хвана със здравата си ръка.

— Вземи го, ако толкова много го искаш.

Антон погали емайла с палеца си и не изглеждаше особено впечатлен, но въпреки това прибра бижутото в кесията си с връзки, която висеше на колана му. Чувствах се напълно нещастна. Това беше само една кръгла оловна плочка на кожена връвчица и все пак имах чувството, че съм загубила част от себе си.

— Надявам се да си си взела поука — каза ми Валдрако тихо.

Той потупа Мефисто по шията. Голямото животно изсумтя и отметна глава, а аз се чудех на това, че той не избяга заради удара, както повечето коне биха направили. Откъде знаеше, че ще уцелят само Тавис, а не и него самия?

След това си спомних злорадата усмивка на Сандор. Той веднага бе разбрал какво се върти в главата на Валдрако. Имаше само едно обяснение защо Мефисто стоеше неподвижен като планина, въпреки свистящата верига и вика на Тавис.

И преди го беше правил.

На следващата вечер вече бяхме излезли на по-широк път, а гората се бе разредила и просветляла. Тук-там елите бяха изсечени и на тези места до тревата, лупината и крехките малки брезички бе

достигала достатъчно светлина, за да оцелеят. И отново се чуваше бучащият, шумолящ звук от падаща вода.

Валдрако погледна към слънцето, което висеше точно над върховете на елите.

— Оставете коня да се поразтъпче — викна той на тези, които водеха куция жребец. — Трябва да стигнем до Дракана преди да се стъмни.

Дракана? Какво беше това? Къде беше това? Много ми се искаше да разбера, но не смеех да попитам. Не и след всичко, което Валдрако беше сторил на Тавис. През нощта се събудих от някакъв плач. Беше съвсем тих, сподавен плач, по-скоро хлипане. Въпреки това бе достатъчен да раздразни Сандор, който пазеше.

— Стига си хленчило, момче! — изсъска му той.

Тихото хлипане изведнъж спря. Но аз дълго не можах да заспя отново, защото си мислех за Тавис, който лежеше там с наранен гръб и го болеше, и го беше страх, и със сигурност се чувстваше самотен. Да бях им дала знака на Жрицата веднага. Валдрако беше ударил Тавис с ужасната си верига, но аз все пак мислех, че вината бе и моя. Да не бях проявила такъв инат... Да им бях дала веднага това, което ми бяха поискали... Знаех, че Валдрако не се спира пред нищо, само и само да стане неговото.

Фургонът отпред се изкачи с мъка по един стръмен връх и почти веднага изчезна от поглед. Сега беше наш ред. Мефисто доста се напрегна последните метри до върха, задницата му съвсем се изпъна и стегна. Изведнъж пътят се снижи и ние започнахме да се спускаме към една тясна долина. В дъното ѝ течеше река, а край реката имаше село с няколко големи сгради в средата, някои от които бяха почти три пъти по-високи от обикновените къщи наоколо. Над водата бе изграден мост, а на него бяха закрепени не едно, а много воденичарски колела, толкова много, че не можех да ги преброя.

Конете наостриха уши и се забързаха, дори куцият Рижко. Явно бяха идвали тук и преди и знаеха, че ги очаква конюшня, сено и овес. Ако питаха мен, изобщо не трябваше да бързат. Не ми се и помисляше какво ме очаква.

## 14.

### КАТО БОЛЕСТ

*Давин*

Вятърът виеше над покритите с пирен хълмове, а Фалк не ме слушаше и се опитваше да завърти задницата си в посока на вятъра. Умирах от студ, защото сутринта, когато излязох, времето беше топло и меко, и аз бях само по риза. Ако Салан беше с мене, щеше да ми се скара и да каже: „Винаги си имай едно наум с времето в планината, момче. То се сменя бързо като настроението на девица.“ Но аз мислех единствено как да се махна от къщи.

Мама вече ставаше, но се уморяваше много бързо и бе бледа като привидение. Болеше ме само като я гледах. Хапнах няколко лъжици каша на закуска и станах от масата.

— Ще пояздя — казах аз.

В началото тя мълчеше. После кимна.

— Пази се — внимаваше да не ме погледне в очите, както правеше с чуждите хора.

— Може би... — започнах аз, но не можах да изрека думите на глас. Може би щях да намеря следа, някого, който беше виждал Дина. Аз самият не вярвах, че ще успея, но ми бе непоносимо да си стоя вкъщи.

— Да — промълви мама. — Може би.

И сега аз яздех без посока на границата между земите на Лаклан и Кензи и почти бях спрял да се преструвам, че търся. Ако срещнех хора, което не се случваше толкова често, ги заговарях и ги питах дали не са виждали две деца, но вече не се разочаровах, като ми кажеха не, защото не очаквах друг отговор.

Фалк бягаше в тръс по тясна овча пътека по ръба на едно дере. Вятърът бе започнал да навява студени пръски дъжд и май бе крайно време да се връщам обратно, но реших да остана още малко навън. И изведнъж долу в дерето видях двама души с магаре.

— Ехо-о-о, вие долу — извиках аз.

Те погледнаха към мен. Бяха мъж и жена, и двамата облечени предвидливо в топли дрехи. Мъжът беше с шапка и с кожена връхна дреха, а жената — с вълнен шал и забрадка. Изглеждаха съвсем обикновени хора, от тези, които нямаха възможност да гледат кон и затова трябваше да се задоволят със закаленото дребно магаре. От двете страни на сивия четинест гръб висяха две големи кошници. Може би в тях имаше стока за търговия или просто това беше багажът им за пътуването.

Мъжът вдигна ръка.

— Здравей. Можеш ли да ми кажеш — изведнъж той се спря и присви очи. — Давин? Давин, ти ли си това?

Сега беше мой ред да се втреча. Не мислех, че... Не, сега видях. Дрехите му бяха различни и не бях очаквал да го видя, но това беше главният стражар от Дунарк, същият, който бе помогнал на Дина и на Нико да се измъкнат от Дракан миналата година. А жената до него беше племенницата на учителя Маунус, Вдовицата на аптекаря.

— Добре дошли в планинската земя — извиках им аз и подкарах Фалк надолу по склона на дерето. — Какво ви води насам?

Макар че Вдовицата, както и Маунус, беше от клана Кензи, правнучка на самата Мауди Кензи, те всъщност бяха решили да останат в равнината и се бяха заселили в едно крепостно село, наречено Суларк.

— Размирици — отсече главният стражар и видях, че едната му ръка бе увита в мърлява, покрита с кафяви петна превръзка.

Вдовицата ми се усмихна, но не особено жизнерадостно. Изглеждаше уморена.

— Какъв късмет, че те срещнахме, Давин. Не посмяхме да пътуваме по главния път, а се страхувам, че вече не познавам пътеките тук — горе, толкова добре, колкото като бях момиче. На прав път ли сме?

Аз кимнах.

— Можете да вървите след мен.

Аз така или иначе щях да се връщам.

Фалк душеше любопитно магарето. А то махаше заинтересовано с дългите си уши.

— Не иска ли госпожа Петри да пояди? — попитах аз и скочих от коня.

— Благодаря, Давин — отвърна Вдовицата и хвърли поглед към главния стражар. — Може би е по-добре, ако Мартин...

— Ти ще яздиш — измърмори той. — Нищо им няма на краката ми.

Тя продължи да го гледа.

— Яхвай коня — повтори той. Беше очевидно, че не желаше да го третират като някакъв ранен слабак.

— Както искаш — рече му Вдовицата, а аз държах Фалк, докато тя се покачи на седлото. Вятърът развя дългите ѝ кафяви поли, а Фалк явно бе все още достатъчно бодър, за да прояви непокорство.

— Престани — каза му Вдовицата остро и направи нещо с юздите, така че Фалк изведнъж застана мирно с глуповато изражение. — Нямаме време за глупави номера.

Тя яздеше малко по-напред, а Фалк се държеше по-прилично, отколкото когато го яздох аз. Двамата с главния стражар тръгнахме подире му. Предложих да водя магарето и мъжът ми подаде въжето, без да каже и дума.

Повървахме малко така — с магарето между нас, без да говорим. Долу, в дъното на долината, не се откриваше такава обширна гледка, но пък вятърът духаше по-слабо. Успях да се постопя и защото вървах със собствените си крака, а не яздох Фалк. Вече изобщо не мръзнях така.

— Какво се случи там? — попитах аз и посочих ръката му.

— Дракан превзе Суларк — каза ми главният стражар с твърд глас.

— Суларк? — изненадах се аз и спрях. — Ами аз си мислех, че...

— Че Суларк е непревземаем? Да, почти всички си мислеха така.

— Но... как?

— Предателство.

Главният стражар буквално избълва следващите думи, сякаш му горчаха.

— Платил на някакъв мъж да сипе отрова във водоема. Само за един ден цялото население на крепостта се разболя. Мнозина умряха, а тези, които оцеляхме, едва се държахме на краката си. След това беше лесно.

Той ме погледна и в погледа му се четеше толкова гняв, че аз за малко да отстъпя няколко крачки назад. Но осъзнавах, че не беше



ядосан на мен.

— Хората умираха, в къщите си и по дворовете, и никой не можеше да им помогне. Мухите-месарки пируваха в Суларк.

Щеше ми се да не бе споменаваха последното. От време на време бях виждал как мухите покриват тялото на някое малко умряло животно в гъст синьо-черен облак. Мисълта, че това може да се случи на човек... Забих поглед в земята и се свих.

— Как избягахте? — попитах аз. Дракан едва ли бе забравил каква роля изиграха те в миналогодишните събития и само ако ги беше спипал... Не ми се вярваше да ги бе пуснал доброволно.

— С късмет — отвърна ми той. — И благодарение на един стар приятел.

Все още не беше ми казал какво се бе случило с ръката му. Изведнъж цялото ми желание да задавам въпроси изчезна. Но Вдовицата бе спряла Фалк, за да ни изчака, и изглеждаше по-ядосана и от главния стражар.

— Веднага щом разбраха, че това е Мартин, го предадоха на Дракан — каза тя. — И започнаха да му чупят пръстите. По един на ден.

„Ау“, помислих си аз и свих несъзнателно ръка в юмрук, сякаш, за да предпазя собствените си пръсти.

— Искаха да накарат главния стражар... да им разкрие нещо ли?

Той поклати глава.

— Не можах да им разкажа нищо повече от това, което вече знаеха. По-скоро беше просто отмъщение. И за да сплашат и стреснат останалите стражи от старата охрана на Дунарк, на които може да им хрумне да застанат на страната на младия господар.

Младият господар беше Нико. Мнозина в Дунарк го наричаха така сега.

По един на ден. Погледнах превързаната ръка. Колко ли...

— Три дни — каза Вдовицата с толкова остър глас, че можеше да пробие стомана. — Три пръста. Преди да го измъкнем и да напуснем града.

— Повечето от способните хора на Дракан са част от стария корпус — обясни главният стражар. — Хората от новата му така наречена войска на Дракона са сбирщина — избягали чираци, хора от ниските прослойки, разбойници и невежи селяни, които боравят по-

добре с лопата, отколкото с меч. Не може да мине без стражата на Дунарк, макар че някои от тях изобщо не са толкова верни на Ордена на дракона, колкото той си мисли.

Преди, докато Нико все още беше граф на Дунарк, именно главният стражар обучаваше стражите от охраната на крепостта, а и бе началник на част от тях. Навярно имаше някого от тях предвид, като каза, че е получил помощ от стар приятел. Сигурно на мнозина от старите му подчинени не им бе харесало да наблюдават бавното отмъщение на Дракан.

Капките дъжд зачестиха и наедриха. Вдовицата погледна гъстите сиви, буреносни облаци.

— Още много ли има? — попита тя.

Поклатих глава.

— Ако побързаме малко, може да се приберем за час.

— Ами, хайде тогава — отвърна тя. — Мисля, че всички искаме да се приберем на сухо.

— Ще останете ли тук горе? — попитах я аз след малко.

— Може би — каза ми Вдовицата.

Но главният стражар не беше съгласен.

— Не — рече той. — *Има* хора, които не искат Дракан да ги управлява. Доста хора. Все трябва да може да се направи нещо.

— Ейдин се предаде — възрази Вдовицата. — Доброволно. Ако и Аркмейра падне, Дракан ще държи цялото крайбрежие в ръцете си.

— Не казвам, че ще е лесно — измърмори мъжът. — Но лесната победа не е победа.

Когато най-сетне пристигнахме, дъждът ни обгръщаше като дебела сива пелена. Сивата козина на магарето бе толкова подгизнала, та чак чернееше, а Фалк пръхтеше, сумтеше и тръскаше глава, за да изкара водата от очите, ушите и ноздрите си. Ризата бе залепнала за тялото ми като втора кожа и въпреки че Вдовицата и главния стражар се бяха облекли доста по-предвидливо от мен, и двамата бяха мокри до кости и изглеждаха изтощени. За щастие мама и Роза вече бяха запалили огън в огнището, а топлият сок от черен касис димеше леко от новото ни медно котле. Мама донесе одеяла и сухи дрехи за двамата нечакани гости, а Роза се погрижи за Фалк и магарето.

— Може да отидем при Мауди — възрази Вдовицата. — Там има достатъчно място...

— И ние имаме — отвърна ѝ мигом мама. — Няма да ви позволя да направите нито стъпка повече навън в това време.

— Ами тогава благодарим за топлия прием, Мелусина — каза Вдовицата и отпи от сока си. Тя бе една от малцината хора, които наричаха мама по малко име. — А къде е Дина? Очаквах с нетърпение да...

Лицето на мама помръкна и Вдовицата замълча.

— Мелусина... Какво е станало? — от изражението на мама съдеше, че нещо изобищо, ама изобищо не беше наред.

Идеше ми сам да се ударя. Защо не им казах, докато вървахме, та да бъдат подготвени преди да стигнем вкъщи?

Мама държеше сока в ръце и се взираше в пода.

— Дина я няма — каза тя накрая. — Тя е... тя изчезна. Всъщност не знаем дали е жива или...

Наложи се да остави каната на масата и да закрие лице с ръце. Раменете ѝ се тресяха и аз знаех, че плаче.

Вдовицата се изправи, а мокрото зелено одеяло, с което се бе загърнала, се свлече на дипли на пода. След миг тя бе при мама и я прегърна.

— О, Мелусина... — изрече само тя и продължи да я държи в обятията си, докато се успокои. И аз разбрах, че мама бе мечтала точно за това — някой възрастен да я прегърне и да я остави да се наплаче. Беше ми мъчно, че не ме смяташе за достатъчно голям.

Главният стражар се изкашля, а по лицето му се четеше, че той би искал да е на друго място.

— Съжалявам — продума той сковано, но си личеше, че е искрен. — Не забравяй, че Дина е силно малко момиче. Мисля, че човек не бива да губи лесно надежда.

Мама кимна и избърса лице с края на престилката.

— Не — отвърна тя. — Аз се надявам. Все още се надявам.

Мама прегледа счупените пръсти на главния стражар, но и Вдовицата знаеше много за човешкото тяло, така че тя нямаше какво повече да направи.

— Добре са наместени — рече мама. — Мисля, че два от тях бавно са започнали да зарастват. Третият, при който костта е излязла навън... — тя замълча за миг и хвърли бърз поглед на Вдовицата. — Трябва много да внимаваме да не гангренияса.

Главният стражар изсумтя.

— Тогава добре, че започнаха с лявата ми ръка — каза той. — Та все още да мога да държа меч.

Мама уви внимателно наранените му пръсти в чиста превръзка. Беше ядосана, личеше си по движенията ѝ.

Много ядосана.

— Как може да постъпиш така с друго човешко същество — каза тя разпалено.

— Да — рече Вдовицата. — Днешният свят има нужда от жрици на срама. Но... — тя замълча и погледна главния стражар, сякаш искаше да го попита нещо, без да изрича думите на глас. Той кимна леко.

— Мадам Тонере трябва да знае — рече той. — Невежеството е лош щит.

Но Вдовицата продължаваше да мълчи. Мама сама трябваше да я подкани.

— Какво трябва да знам?

Вдовицата се изкашля.

— Те... В Суларк и в Ейдин имаше жрици на срама. Дракан... ги изгори. Обяви ги за вещици, направи бърз процес и ги изгори на кладата. Той твърди, че уменията на жриците на срама са дяволски.

Мама стоеше неподвижно с неизползвано кълбо превръзки в ръце.

— Това е нищо — рече главният стражар и вдигна ранената си ръка. — Нищо в сравнение с това, което се случи в Суларк.

— Той сее безсрамие около себе си — рече мама и нямаше никакво съмнение кой беше „той“. — Като зараза. Така че заразените правят неща, за които иначе не биха си и помислили. Изобщо не е странно, че му се налага да убива жрици на срама. Но ако загубим напълно последната капчица срам и усещането за това, кое е правилно и кое грешно, как ще можем да живеем едни с други?

— Като хищници — отвърна главният стражар горчиво. — Като група от проклетите му дракони, които се изяждат един друг, ако им се

удаче случай.

## 15.

### РЯДКО СРЕЩАНО ОРЪЖИЕ

*Дина*

Това бе най-странныят град, който някога бях виждала. Не че разбирах много от градове. Най-големият, в който бях ходила, бе Дунарк, но въпреки това знаех едно: в градовете имаше много хора.

Но не и в Дракана.

Имаше достатъчно къщи. Къщи в съвършени редици — като войници в строй. Никога не бях виждала толкова прави улици. Къщите изглеждаха съвсем нови. Дървото бе съвсем прясно и дори още не бе боядисано. А около града имаше кръг от огромни палатки, мисля че бяха около стотина, сто тъмнозелени палатки. Имаше място за много хора. Но макар че слънцето все още се извисяваше голямо и оранжево-червено над планината зад Дракана, не се виждаше нито един търговец, просяк или джебчия. Имаше хубав малък площад с кладенец, но край него нямаше перачки, хора със съдове или клюкарки. Край него не търчаха и не си играеха мърляви дечурлига, а на пейките до зидовете нямаше старци, които да седят и да се наслаждават на следобедното слънце. Не ни лаеха кучета. Не кудкудякаха кокошки. Беше толкова тихо, сякаш някоя зла фея бе накарала всички живи същества да изчезнат от града само с едно махване на вълшебната си пръчица.

„Къде са...“ — исках да попитам аз, но стиснах зъби. Валдрако извърна наполовина глава, но не каза нищо и аз си отдъхнах. Бях твърдо решена, че повече няма да допусна да бият Тавис заради мен. Макар че правилата на Валдрако бяха много прости, ми беше трудно да свикна с тях. *Не поглеждай никого и не говори, ако не те питат.* Беше ми непривично да стоя така, без да гъкна, но бях принудена да се науча. Заради Тавис. Затова си държах устата затворена и се задоволявах само с това да мисля. Къде бяха всички? В тези редици от красиви къщи все трябваше да живее някой.

Фургоните затрополиха през площада и продължиха надолу към големите воденици, които бях видяла от върха. Високите им стени хвърляха издължени сенки на фона на залязващото слънце. От тях долиташе чудно трещене и тропот, съвсем различни от бученето и скърцането на воденицата у дома, в Биркене, с които бях свикнала. Но на кого му трябваха трийсет и шест воденични колела, вече ги бях преброила, само за да мели брашно с тях?

Изведнъж се чу силен звън на камбана. Тропотът в постройките спря и след малко портата, водеща към най-близката мелница, се отвори и отвътре се изсипа цял рояк жени и деца. За миг се почувствах като сред ято врабци. Жените и момчетата бяха облечени кажи-речи еднакво — носеха груби светлосини престилки върху сиви поли и блузи, а на главите — черни забрадки. При момчетата имаше по-голямо разнообразие. Те всички бяха обути с черни ленени панталони, но едни имаха сиви ризи, други — светлосини, а трети нямаха нищо, бяха голи от кръста нагоре. Не видях мъже.

Някои от жените се смееха и си бърбяха, сваляха забрадките и прокарваха пръсти през косата си. Някои просто вървяха и изглеждаха прегърбени и уморени. Едно момиче с къса кафява, стърчаща коса се изплези на едно от голите момчета, но то се направи, че не я е видяло. Всъщност децата не вдигаха много врява, а когато видяха Валдрако, разговорите и смехът им секнаха. Две от жените, които си бяха свалили забрадките, побързаха да си ги сложат отново. Някои от най-близкостоящите се поклониха с бърз реверанс и отстъпиха назад, така че да има достатъчно място фургоните да могат да минат.

Кои бяха тези хора? Какво правеха в големите мелници? Защо нямаше мъже? Всички тези въпроси ме задушаваша и аз не можех да си намеря място.

Фургоните минаха покрай водениците и влязоха в един покрит с калдъръм двор между няколко къщи, които явно бяха по-стари от останалите. Конюшните бяха от дебели, боядисани в черно греди, а покривите им бяха покрити с чимове трева, също като в планината. Но централната сграда бе една красива варосана каменна къща с широко гранитно стълбище отпред. Валдрако спря фургона пред него и хвърли юздите на едно конярче, което бе изтичало навън веднага щом бе чуло колелата и конския тропот по калдъръма.

— Затворете момчето в мазето — нареди Валдрако на Сандор. — Ако го сложим при останалите, само ще вдига врява. А ти — обърна се той към мен, — ти ще ме последваш.

Бяхме седели в продължение на много часове на не особено удобната капра на фургона. Аз слязох долу с изтръпнали крака и се заизкачвах след него по широката гранитна стълба. Преди да изкачим и половината стъпала, синята врата се отвори и оттам се показва момиче горе-долу на моята възраст. То изобщо не напомняше сиво врабче: около краката му се увиваха сияйни тюркоазено-зелени копринени поли, а коланът му бе извезан с черно, зелено и златисто. Покрита с перли лента придържаше черната коса на момичето, която падаше мека и блестяща до кръста му. То цялото сияеше, а очите му направо блестяха. Даже нещо повече. В тях се четеше такава възхита сякаш виждаха бог.

— Добре дошъл, господарю — каза момичето задъхано. Явно бе тичало, за да му отвори вратата. После се поклони грациозно и дълбоко, едно съвсем различно движение от бързия реверанс на сивите като врабчета момичета.

— Благодаря, Саша — каза Валдрако и положи за миг ръка върху блестящата ѝ черна коса. — Наред ли е всичко?

— Да — отвърна тя и се усмихна някак смутено. — Вече да.

Аз се втренчих. Валдрако все още носеше тънката верига, с която бе удрял Тавис, около кръста си. Как можеше малката гъска да стои там и да го гледа, сякаш бе центърът на вселената? Сякаш всичко бе прекрасно само защото той бе наоколо.

— Саша, това е Дина — рече той. — Тя ще живее тук известно време. Може да се настани в зелената стая. И се погрижи да получи по-хубави дрехи от тези, с които е сега.

В последния момент се сетих да сведа глава, така че нито той, нито тя да ме погледнат в очите. Но макар че аз не я гледах, усещах втренчения ѝ поглед.

— Добре, господарю — каза тя и се поклони още веднъж. — Зелената стая. Насам е.

Аз я последвах в каменната къща и се изкачихме по една дървена стълба, боядисана в сиво и зелено. Момичето сви надясно по един коридор, минахме покрай четири заключени врати. Спря се пред петата.



— Тук ще живееш — каза Саша и ми отвори вратата.

Надникнах вътре. Не знам какво бях очаквала, но във всеки случай не и това. Помислих си за Тавис и за мазето, което Валдрако бе споменал, и ми се виждаше странно да получа такава стая, по-голяма от гостната ни вкъщи.

Слугинята Марте бе строга и изглеждаше като току-що излязла от гладачница със своята черна пола и черен корсет върху бялата блуза. По-голямата част от светлокафявата ѝ коса бе прибрана в колосано бяло боне. Стоях права и зъзних само по тънката хавлия и се надявах жената по-бързо да реши какво се искаше от мен. Бе хубаво отново да съм чиста, но каменният под в кухнята бе студен като лед, когато си стъпил върху него с босите си мокри крака.

— Първо тези — каза тя и посочи купчина бельо. Погледнах купчината с недоверие. Всичко това наведнъж? Да не би да искаше да облека всичко това и то само като бельо?

Явно искаше. Първо дълги бели чорапи, които се държаха благодарение на хитра система от копчета и лентички. След това чифт къси гащета, после още един чифт дълги бели панталонки, които ми стигнаха до глезените и имаха широки харбали в долната част. След това три ката фусти, всяка следваща все по-твърда и набрана от предишната. А да не говорим за белия корсет, който се връзваше на гърба — Марте трябваше да ми помогне.

— Не си особено висока — мърмореше тя, докато връзваше връзките. — И с косата не можем да направим много.

Косата ми беше гъста и черна и би подходдала повече на кон. Вместо да пада красиво по гърба, тя стърчеше на всички посоки. Вече дори не можеше да се сплита, не и след като учителят Маунус миналата година бе дал всичко от себе си, за да ме накара да заприличам на момче. Перлена лента като на Саша би ми подходдала колкото златна корона на крастава жаба.

— Чакай тук — каза ми тя. И аз продължих да стоя само по чорапи, с голи рамене, и да зъзна още дълго.

Когато най-накрая се върна, носеше през рамо раирана ленена пола и бяла блуза — точно като нейната.

— Облечи това — рече тя и ми подаде полата. — Някога принадлежеше на... някога ставаше на едно момиче с твоя ръст.

Тя поглади раираната пола с изпълнен с тъга и обич жест. Кое ли момиче някога бе носило тази пола? Дъщерята на Марте? Или може би по-малката ѝ сестра? Беше ми трудно да определя на колко години беше Марте. Ръцете и лицето ѝ бяха набръчкани и повехнали, но имах чувството, че тези бръчки се дължаха по-скоро на тежък живот, отколкото на годините и възрастта. Във всеки случай изпод бонето не се подаваха сиви коси.

Аз облякох полата и блузата върху всички набрани фусты. Полата бе от фин, мек лен, на тънки зелени, розови и сиви райета. На кръста се закопчаваше със сребърни кукички, които приличаха на цветя. Мислех, че полата беше хубава.

— Благодаря — казах аз тихо. Никой не ме беше питал, но човек имаше право да благодари.

— Отива ти — каза ми тя и внимателно пооправи блузата на едното рамо.

Изведнъж започнах да харесвам Марте.

Марте ме придружи до Мраморната зала и аз се радвах, че беше с мен. Изобщо не ми се искаше да се изправам отново пред Валдрако.

— Не знам какво ще прави с теб — бе казала Саша, а и аз не знаех, но стомахът ми се свиваше от притеснение, щом си помислех за това.

В голямата мраморна камина гореше огън, а Валдрако се бе излегнал удобно в едно кожено кресло пред нея. Личеше си, че и той се беше къпал. Вместо облеклото на търговец сега носеше черно кадифено сако с кожена гарнитура, черни панталони до коляното и сиви плъстени ботуши с остри върхове. Беше съвсем различен — необикновен и изискан. Сега никой не би го взел за търговец. Но едно нещо бе останало непроменено — все още носеше тънката метална верига около кръста си.

Зад креслото седеше Саша в своите тюркоазенозелени копринени поли и решеше мократа тъмна коса на господаря си със сребърен гребен. Тя ми хвърли един злобен поглед, но иначе се правеше, че не съществувам.

— Ела тук — каза ми Валдрако.

Аз не му се подчиних веднага, но не защото не исках да го направя. Краката изобщо не ме слушаха и Марте трябваше да ме побутне леко по гърба.

Валдрако се изправи и ме погледна.

— Прекрасно, Марте — рече той после. — Става.

Марте се поклони и се обърна, за да си тръгне. Но на прага се спря.

— Дина не е яла още, господарю — рече тя. — Нямаше време.

Валдрако повдигна вежди.

— Каква загриженост. Но Марте не бива да се безпокои. Дина ще получи храна веднага щом си я изработи.

Работа? Какво искаше да прави с мен?

Валдрако се обърна към мен.

— Разбираш ли, тук, в Дракана всички работим. Повечето работят много и няма място за безполезни лентяи. Аз, разбира се, веднага можех да те пратя в предачницата или ковачницата, но ми се струва, че ще си по-полезна другаде. Саша, ще помолиш ли Сандор да доведе плетачката?

— Да, господарю.

Саша остави гребена върху малката лакирана маса до креслото. На нея се виждаха остатъците от вечерята, явно доста вкусна, ако се съди по пилешките кости и тъмночервената утайка по дъното на чашата за вино. Стомахът ми се обади. Може би спазмите в стомаха всъщност се дължаха отчасти и на глада?

— Изпратих вест на братовчед си, графа на Ордена на дракона — продължи Валдрако. — Той сигурно има други планове за теб, но тъй като е много зает, не можем да очакваме да отвърне веднага. Дотогава си моя. Може да си прекараш доста добре, както се вижда и от стаята ти. Аз наказвам сурово липсата на старание, но съм щедър към тези, които ми служат вярно, и дори мога да кажа някоя добра дума на братовчед си. Ще ти бъде от полза да ми служиш, Дина. Ще е добре и за приятелчето ти от планината, дето е затворено долу, в мазето.

За какво бяха всички тези уговорки! Какво щеше да прави с мен? Бе донякъде по-плашещо, че той се опитваше да ме прикотка, той, който така умееше да сплашва. Аз се размърдах неспокойно.

— Искаш ли да кажеш нещо, Дина?

Аз поклатих глава.

— Говори. Имаш позволението ми.

Аз се прокашлях.

— Какво иска господарят Валдрако от мен? — нямах желание да се обръщам към него с „господарю“, сякаш бе единственият господар на света.

— Ти притежаваш нещо, което се среща много рядко. Едно оръжие. Твоите очи и твоят глас са оръжие и само глупак би се отказал от подобно оръжие, без да го използва.

Оръжие? Така ли го възприемаше той? Мама го наричаше дарба и макар аз някога да го считах за проклятие, все пак чувствах, че тя бе по-права. Не попитах какви бяха плановите на Дракан за мен. Страхувах се, че и сама можех да се досетя.

Сандор влезе с една от плетачките — тя все още носеше същото сиво работно облекло, но без забрадката. Беше момичето с кафявата щръкнала коса, което се бе изплезило на едно от момчетата. Изглеждаше уверена, уплашена и борбена едновременно. Сандор я бутна и тя се поклони на Валдрако, но не по-дълбоко отколкото етикетът изискваше.

— Приближи се, момиче — каза Валдрако нетърпеливо. — Как се казваш?

— Лайса.

Сандор отново я сръга с лакът и тя измрънка едно измъчено „господарю“.

— Чувам лоши неща за теб, Лайса. Закъсняваш, пееш и бърбориш по време на работа и няколко пъти си се държала нагло с главния плетач.

Лайса се изпъчи.

— Аз си върша работата... господарю — тя като че отново изрече последната дума със закъснение.

— Да. Точно това е въпросът. Дали си послушно и работливо момиче — или всъщност си скандалджийка. Можем да оставим Дина да прецени.

— Аз ли? — думите се изплъзнаха от устата ми.

— Лайса, погледни Дина в очите.

Ето значи какво бе имал предвид Валдрако, като каза това за оръжието. Искаше да накарам едно нагло и дръзко момиче да се срамува, че пее по време на работа!

Лайса изглеждаше объркана. Тя не знаеше какво я очаква, ако постъпех, както ми бе казано.

— Не за... — исках да кажа, че не биваше дарбата на Жрица на срама да се използва по този начин. Но той ми даде знак с ръка да мълча.

— Спомни си какво ти казах за добрите и за лошите слуги, Дина. Той сложи ръка върху веригата около кръста си.

— Изпълни дълга си. Бих предпочел да те наградя, вместо да те накажа.

Виждах пред очите си гърба на Тавис, с кървавите червени линии, и си спомних как бе плакал онази нощ.

— Погледни ме, Лайса — казах аз унило, а в гласа ми нямаше и капка от интонацията на Жрица на срама. Тя ме погледна. Все пак не знаеше, че бе по-добре да не го прави.

Очите ни се срещнаха. Тя потръпна и бързо отклони поглед. Но Валдрако кимна на Сандор и Сандор сложи голямата си ръка на врата ѝ, така че да не може да извърне глава. Очите ѝ шареха. После ги стисна.

— Изпълни дълга си, Дина — каза Валдрако тихо и отново започна да си играе с веригата.

Извинявай, Лайса, помислих си аз. Извинявай. Но ако не го направя, той пак ще удари Тавис.

— *Погледни ме, Лайса.*

Положих усилие, за да накарам гласа си да прозвучи с точния тембър. Обикновено това се случва от само себе си, но не и този път. Усетих как лицето и мишниците ми се изпотиха. Гласът ми леко трепереше и не бе достигнал пълната си сила, но все пак бе достатъчно въздействащ. Лайса вдигна плавно и безпомощно очи и ме погледна. И картините затанцуваха между нас, образи на неща, които Лайса си спомняше.

„Веднага се прибирай с остатъка от парите, малка Лайса...“

Майката на Лайса ходеше напред-назад из стаята с едно ревящо, врецящо пеленаче на ръце, малкото братче на Лайса; всички казваха колко е сладко, но тя не мислеше така, от устата му излизаха само рев и уригване на мляко, а от другата страна — малки акита, какво сладко имаше в това? А мама беше постоянно уморена и не можеше да работи, както преди, така че Лайса ходеше все гладна и всичко това — заради малкото ужасно бебе. „Веднага се прибирай...“ Но на пазара имаше една жена, която продаваше катми, катми с гъст златист сироп;

Лайса беше гладна, а палачинките висяха окачени там и караха устата ѝ да се пълни със слюнка. Само една, помисли си Лайса, колкото да опитам. И така парите изведнъж свършиха, а тя не бе купила нито брашно, нито мляко. Единственото, което можеше да направи, бе да захвърли кесията и да си надраска леко коленете. „Те ме бутнаха на земята, мамо. И избягаха с парите“; но сега тя наистина получи шамар, защото майка ѝ бе уморена, ужасното бебе ревеше, малката ѝ сестричка плачеше от глад, а катмите тежаха в стомаха на Лайса като стомана...

Аз затворих очи и потокът от картини, който нахлуваше в главата ми, най-накрая секна. Усещах туптяща, пулсираща болка зад очите си и имах чувството, че ще повърна. Но Лайса бе по-зле. Тя плачеше, сякаш я бяха били с камшик и не спираше да повтаря, че ще бъде добра и че никога повече няма да прави така. А Валдрако, който дори и не подозираше, че тя говори за откраднати катми и гладни малки деца, само се усмихна и каза, че това е достатъчно и че може да си върви.

Тя излезе от стаята заднешком, като не спираше да плаче, сякаш я беше страх да ни обърне гръб. Бе пъхнала ръце под престилката си и аз знаех какво правеше. Бе скръстила скритите си под дрехата показалци — вещерския знак, който трябва да държи лошите очи надалеч. Виждах, че тя се боеше от мен повече отколкото от Валдрако, а от това ми се гадеше още повече, но какво можех да сторя? Трябваше да избирам между нея и Тавис, а и тя плачеше заради нещо, което някога наистина бе извършила. Ако Валдрако удареше Тавис отново, щеше да е заради нещо, което аз бях направила. Валдрако постави нежно ръка на главата ми и поглади ужасната ми коса. Бих предпочела в нея да имаше таралеж, но не посмях да отблъсна ръката му.

— Прекрасно, Дина. Виждам, че можеш да си ми от голяма полза. Сега слез при Марте и се навечеряй.

Искаше да го направи отново. Искаше да ме използва като оръжие, пак и пак. А ако откажех, щеше да си го изкара на Тавис. Аз излязох от Мраморната зала с неуверена походка и вече почти не изпитвах глад, беше ми лошо.

## 16.

### МОМЧЕТО ОТ СМЕДЙЕН

*Дина*

— Господарят те очаква в Мраморната зала.

Бях свикнала с тези думи. Всеки път щом ги чуех, ръцете ми ставаха леденостудени, а стомахът ми се свиваше на малка топка.

Бяха изминали деветнайсет дни от мига, когато Валдрако ме накара да използвам силата на очите си срещу Лайса. Деветнайсет — бях ги броила изключително внимателно. И през всеки един от тези деветнайсет дни имаше по някой нещастник, понякога дори по трима-четирима, от които Валдрако не беше доволен. И ме викаха или в Мраморната зала, или в кабинета на Валдрако, и докато той попиваше всичко с жадни очи, аз трябваше да накарам поредния нещастник да се срамува, да плаче и да моли за милост. Беше му все едно дали се срамуваха от постъпката, с която си бяха навлекли гнева му, или заради нещо съвсем друго. За него бе важно да ги види как се свиват, плачат и как го умоляват да ги пусне. После той се усмихваше, милваше ме по косата и ме хвалеше пред Сандор:

— Каква сила само! Не е ли уникално, Сандор? Тя е просто едно крехко момиче, а само с един поглед може да принуди възрастни мъже да паднат на колене! Наистина държим рядка птица в плен.

Не ми водеха много възрастни мъже. Повечето бяха деца от плетачницата или работилницата за оръжия, деца, които точно като Лайса „бърборели по време на работа“ или пък за които Валдрако просто смяташе, че не бяха достатъчно бързи и силни. Веднъж доведоха две жени, които се бяха оплакали, че големите станове в печатницата били счупени и опасни за работа. А една вечер доवлякоха пребит скитник, който Сандор бе открил горе край работилницата за оръжия, докато нещастникът се опитвал да се скрие в бараката за дърва. Бяха го набедили за шпионин и предател, а Валдрако го беше удрял много пъти с онази ужасна верига, толкова много, че целият му гръб бе облян в кръв. Но макар че по посиненото му лице се стичаха

сълзи, когато ме погледна в очите, от устата на скитника се изляха единствено бръщолевици и детски стихчета, след което той припадна и Сандор трябваше да го изнесе.

Кой ли беше този път? Може би отново скитникът? Не бързах да отида в Мраморната зала, за да разбера.

— Хайде, побързай, дете. Знаеш, че мрази да чака — Марте ме побутна припряно отзад.

Аз кимнах и все пак тръгнах с най-бавните крачки, които посмях да си позволя. И без това нямаше закъде да бързам — дори да минеше цял ден, докато прекося къщата, Мраморната зала нямаше да се премести, а Валдрако щеше да си седи, както обикновено, в креслото пред камината — студен и едновременно с това — изпълнен с очакване. А поредният нещастник щеше да стои и да трепери в очакване на питомната вещица на срама на Валдрако. Да, много добре знаех как ме наричаха. Дори пазачите вече ме гледаха със зли очи, а в погледа им се четеше странна смесица от омраза към мен и възхищение от Валдрако, който можеше да се справи с такова чудовище. „Малката вещица на господаря“.

Този път беше момче, с една-две години по-голямо от мен. Беше облечено само в черни работни панталони и кафява кожена престилка. Ако се приближеше до него, човек можеше да усети миризмата на ковачница — остър мирис на пот, сажди и топло желязо. По голите му гърди се виждаха черни ивици сажди и малки червени белези на местата, където го бяха изгорили искрите от пещта. Тъмната му омазнена коса все още блестеше, но той стоеше по-изпъчен от останалите, които бяха заставали пред мен преди.

— Опасно е — рече той и погледна Валдрако с втренчени, предизвикателни очи. — Ако не беше толкова опасно, защо възлагате тази работа само на нас, сираците? За последните три седмици имаше четири злополуки. Четири! Един човек почина, а трима бяха сериозно ранени. Имрик... — гласът му затрепери, първият признак на неувереност, който показа. — Имрик никога няма да може да ходи отново нормално. — Той бе протегнал едната си ръка, с дланта нагоре, но въпреки това не приличаше на просяк. По-скоро на човек, който очаква да стисне нечия ръка след сполучлива сделка или добра договорка.



— Нямам нищо против да работя — рече той. — Искam да усвоя занаята. И съм добър. Бих могъл да стана ковач, попитайте майстора. Но да ни използвате по този начин, сякаш не струваме пукната пара, сякаш няма значение, ако умират двама-трима на месец... това е... не е правилно, а е и... чисто прахосничество. Можете да ни използвате за по-добри цели! Ние струваме повече!

Но ако си мислеше, че може да се договори с Валдрако, бъркаше. Валдрако се изправи бавно. Внимателно изтупа с ръка няколко трохи от закуската от ръкава на кадифения си жакет. Погледна протегнатата ръка. И със светкавична бързина, такава, че едва можеше да я проследиш с поглед, той свали веригата от кръста си и удари момчето по дланта.

— Аз не преговарям с роби — каза той.

Момчето извика от болка. Взря се в ръката си, върху нея имаше тънка подутина, от която се лееше кръв. След това отново вдигна глава и погледна Валдрако. За миг се уплаших, че ще го удари. Страхувах се не защото щеше да му причини болка, а от това какво щеше да направи Валдрако с него.

Но момчето се овладя. Очите му святкаха от гняв и омраза, но не посегна да отвърне на удара.

— Аз не съм роб — изсъска то и се завъртя на пета, за да си тръгне.

Но и това не му позволиха.

Сандор му препречи пътя към вратата.

— Недей да бързаш толкова, робе — рече Валдрако. — Има още някои неща, на които се налага да те научим. Покорство. Уважение. Срам.

Момчето едва сега ме забеляза. Изгледа ме от глава до пети с тъмните си очи и спря поглед върху сребърните копчета на колана на полата ми. Изведнъж ми се прииска тя да не бе толкова хубава.

— Чувал съм за теб — рече то. — Чувал съм за вещерските ти очи. Но не ме е страх от теб. Няма от какво да се срамувам!

Валдрако се усмихна, бавно и злобно.

— Ще видим — рече той, — ще видим.

Силно беше това момче. Раменете му вече се бяха развили, а мишците — заякнали, и си личеше, че след няколко години щеше да се

превърне в едър мъж. А притежаваше и вътрешна сила — в сърцето и душата. Но това не му помогна. Нямаше шанс срещу мен.

Улових погледа му, накарах го да ме погледне в очите. И картините затанцуваха.

По пътя се зададе търговски фургон, теглен от две мулета. Зад фургона подтичваха две босоноги момчета, едното беше същото това от ковачницата, силно и здраво, другото — дребно, кльощаво и по-миловидно. Трябваше доста да бързат, за да не изостанат. Слабушкото хлипаше. По бузите му се стичаха сълзи.

— Престани, Имрик — каза по-едрият... — Не е толкова зле.

Слабушкото се разхлипа още повече.

— Не, но... толкова силно ме боли кракът. Тано, не можеш ли... не можеш ли просто да се извиниш?

— Не. — Тано бе ядосан и непоколебим.

— Но, Тано..., ако само се извиниш. Той сигурно ще ни позволи отново да се качим във фургона.

— Казах ти вече, не. Няма да се извиня на този гадняр.

Продължиха да подтичват още малко.

— Тано...

— Какво има сега?

— Тано... тече ми кръв.

Едрият спря.

— Дай да видя.

Слабото момче му показва единия си крак. Беше се порязал на нещо, най-вероятно на остър камък, и цялата му пета бе обляна в кръв.

Тано изруга. Макар че бе още съвсем малък, знаеше доста сочни псувни.

— Добре — каза той ядосано. — Ще се извиня.

Той пусна крака на Имрик и се изправи.

— Но един ден ще избягаме. И то скоро.

— Тано, страх ме е.

— Разбира се, че ще те е страх. — Тано сложи ръка на кльощавото рамо на Имрик. — Аз ще те пазя. Не съм ли ти го повторил вече поне сто пъти?

— Да.

— Ето, или пък може би не държа на думата си?

— Не.

— Добре, виждаш ли. Казвам ти, че ще те пазя.

Мраморната зала бавно се появи отново. Аз все още стоях пред момчето от ковачницата — вече знаех, че се казва Тано. Тъмните му очи ме гледаха. Но в тях нямаше сълзи на вина. Той не лежеше свит на пода и не молеше за прошка.

— Какво става? — попита Валдрако някъде зад мен, остро и нетърпеливо. — Изпълни дълга си, Дина! Нали не искаш да ме ядосаш?

Не, не исках да го ядосам. Бях видяла как постъпваше с Тавис, когато се ядосаше на мен.

— *Погледни ме* — казах аз на Тано. И се зарових по-надълбоко в паметта му.

Въздухът в ковачницата гореше като вряща вода, бе толкова нажежен, че бодеше и пареше дробовете. Огънят бе така буен, че караше желязото да побелява, а мехът не спираше да пуфти, защото не го задвижваха човешки ръце, нито пък човешки ръце вдигаха и стоварваха обратно големия чук. Чукът се вдигаше и се стоварваше върху метала — удар след удар, с едно и също темпо през цялото време, докато този тропот не ти се набиеше в главата така, че да го чуваш и насън: бум — удар, бум — удар. Непрестанно: бум — удар, отново и отново. Никое човешко същество не би могло да работи така неуморно. Но водата на реката се лееше безспирно и именно нейната сила задвижваше и меховете, и чука в работилниците за оръжие на Дракана.

Ръцете и уменията на ковачите бяха нужни за фината работа, при която мечовете придобиваха завършен вид. Към ковачите се отнасяха с уважение и им плащаха за работата. Всъщност и техните чираци също бяха третирани подобаващо. Но за сираците, за децата като Имрик и Тано, които нямаха нито баща, нито майка, нито майстор ковач, който да се грижи за тях, нещата стояха по съвсем различен начин.

Не се изискваха кой знае какви умения да занесеш желязото от пещта до наковалнята. Човек не трябваше да е особено ловък, за да постави желязото, докато големите чукове удряха ли удряха и изчукваха гладки остриета от късовете метал. Хората трябваше само да са достатъчно силни и да не заемат много място, защото така или иначе бе претъпкано, и ако някой беше прекалено висок, щеше да му се налага непрекъснато да се навежда, за да може да мине под

задвижващите оси и зъбчатите колела, а ако някой бе твърде широк... ако някой беше твърде широк или твърде тромав, то тогава машината го захващаше и го повличаше със себе си, точно както се бе случило с Мале. А чук, който можеше да кове желязо, не би се затруднил с човешка кожа, кости, кръв и така нататък. Мале успя само да извика веднъж.

Имрик всъщност не бе достатъчно силен. Но Тано и Имрик се поддържаха един друг, и Тано пазеше Имрик. До деня, когато...

— Спри!

До деня, когато Тано бе излязъл, за да пие глътка вода от кацата, и Имрик трябваше сам да пренесе желязото от пещта до наковалнята. И преди го беше правил, даже много пъти, защото Тано не можеше да бъде вечно до него и да му помага. Просто не можеше!

— Престани! Остави ме поне на мира!

Имрик хвана желязото с големите щипки и го стисна толкова силно, колкото можеше. Той извади нажежената до бяло пръчка от огъня и се обърна, за да...

— Не бях аз виновен!

Обърна се, за да мине покрай задвижващата ос. Но точно тогава...

— Опитях се да го стигна. Опитях! Но беше твърде далеч!

Точно тогава изпусна щипката и нажеженото до бяло желязо падна на земята, а Имрик трябваше да отскочи настрана, за да не го уцели, но се спъна и кракът му...

Аз се изтръгнах от унеса. Не исках да видя какво точно се бе случило с крака на Имрик, когато бе попаднал в задвижващия механизъм.

Тано вече не стоеше изпъчен и войнствен срещу мен. Беше на колене. Сълзите се стичаха по покритите му със сажди бузи.

— Аз му обещах, че ще го пазя — шептеше той. — Обещах му. Най-малко сто пъти.

Той сведе глава и закри очи с ръце, сякаш искаше да ми попречи да уловя погледа му отново. Но аз стоях съвсем неподвижно и изведнъж осъзнах какъв е бил този фургон и защо Имрик и Тано бяха свършили накрая като сираци в ковачницата на Дракана. Малкият търговец. Същият, който продаваше деца. Беше получил петнадесет сребърника за малкия, както сам бе казал, и двадесет и три за

безделника, който бе едър и силен за възрастта си. Валдрако, който сякаш прочете мислите ми, изведнъж заговори на Тано.

— Аз те купих, робе — прошепна Валдрако. — Купен и платен. Ти ми принадлежиш. Ти си мое куче. И знаеш ли какво? Ти дори не си специално животно. За ездитния си кон платих повече, отколкото за теб. За ботушите си дадох повече — той постави върха на бродирания си син филцов ботуш на рамото на клекналото момче и го бутна на земята. — Е? Ще бъдеш ли вежлив сега? Научи ли се да ме уважаваш? Сега ще бъдеш ли добър роб, робе?

Тано не отговори веднага. Валдрако трябваше да го ритне още един път с върха на ботуша.

— Е?

— Да — прошепна Тано. — Извинете. Извинете. Може ли отново да се качим във фургона?

Валдрако и Сандор си размениха по един поглед.

— Глупости — измърмори Сандор. — Момчето съвсем се побърка.

— Няма значение — каза Валдрако. — Не се иска много мозък, за да можеш да работиш на наковалнята. Изпрати го обратно в ковачницата, така или иначе загубихме няколко часа заради неговото непокорство.

Той сложи ръка на рамото ми и разроши нежно косата ми.

— Браво, Дина. За миг си помислих, че ще ме разочароваш, но ти, разбира се, не го направи. Ти все още си моята рядка птица.

Аз едва го чувах. Главата ме болеше толкова силно, че имах чувството, че ще припадна. Изведнъж започнах да повръщам, отново и отново, докато накрая от устата ми не излизаше нищо друго, освен кисел зелен стомашен сок. В цялата тази ужасна ситуация имаше и един светъл, успокоителен лъч — бях успяла да повърна върху бродираните ботуши на Валдрако.

## 17.

### КАМЕННОТО МОМИЧЕ

*Дина*

Лежах сред гладките бели чаршафи под зелената копринена завивка и се чувствах ужасно. Никога преди не бях спала в толкова хубаво легло. Никога преди не бях носила такава хубава нощница, толкова мека и толкова бяла, и с толкова много харбали, че се чувствах като нещо средно между облак и снежен човек. Ако сега можеше да ме види мелничарската щерка Сила от Биркене, щеше да умре от завист. Като се изключи косата, приличах на онези хора, които Роза наричаше „изискани“ — момиче, на което нищо не му липсва и което има всички основания да се чувства богато и щастливо. Но вътрешно усещах, че нещо в душата ми се беше стърчило и бе започнало да загнива.

Някой потропа на вратата.

— Дина? Будна ли си?

Искаше ми се да се завия през глава с коприненото одеяло и да кажа „не“. Но това бе Марте, а нея не можеше да я заблудиш.

— Да — отвърнах аз и с малко закъснение ми хрумна, че сигурно трябваше да ѝ кажа „Влез“. Не бях свикнала да давам такива позволения и заповеди.

Марте отвори вратата с бедро. Тя носеше поднос, поднос със закуска.

— По-добре ли си? — попита тя.

Чувствах се като змия. Змия с настръхнала навън четина и слюзеста и гадна отвътре.

— Добре съм.

Марте ме погледна с проникателни очи. Тя ме бе сложила да си легна предния ден, след като бях повърнала върху ботушите на Валдрако. Така ми се виеше свят, че не можех да се държа на краката си.

— Искаш ли да хапнеш малко? — попита тя и остави подноса на нощното шкафче до леглото. — Ще ти се отрази добре.

Аз поклатих глава. Не ми се ядеше. Нищо не ми се правеше.

— Тази сутрин ги приготвих — започна да ме изкушава Марте.  
— Още са топли. Имат и мед.

Спокойно можех да мина без хляба. Но не можех да откажа на Марте. Тя изглеждаше толкова притеснена и донякъде приличаше на майка ми, макар че единственото общо между тях бе цветът на косата им. Аз си отчупих парче хляб и започнах бавно да дъвча.

Марте сложи студената си ръка на челото ми.

— Мисля, че имаш малко температура — каза ми тя. — Изпий чая, вътре има валериан. И остани в леглото колкото искаш. Господарят каза да те оставим да си починеш днес.

— Може ли да изляза навън? — примолих се аз. — Тук е толкова задушно.

Марте се поколеба.

— Господарят не иска да напускаш къщата.

Аз наведох глава. Усетих как две големи топли сълзи се стекоха надолу по бузите ми и ги избърсах с опакото на ръката си. Зелената стая можеше и да е много хубава, но имах чувството, че ще се задуша сред тези дебели, блестящи килими и завеси, сред купищата възглавници и понпони. Бяха изминали двацет дни, откакто за последен път бях навън и ми беше трудно да стоя така затворена, макар и стените на килията ми да бяха покрити с копринени тапети.

— Не, малко съкровище, недей така — Марте ме погали по бузата и изглеждаше нещастна. — Знаеш ли какво — можеш да отидеш в розовата градина. На слънчева светлина и чист въздух. Всъщност тя е част от къщата. Ако господарят каже нещо.

Попитах Марте дали не мога да ѝ помогна с нещо — да нарежа зелето или да изчистя керевиза или нещо подобно. Но тя не искаше и дума да чуе. Господарят бе казал да почивам. И така аз седях на една бяла пейка в розовата градина, гледах в празното пространство, без да правя нищо. Но все пак беше по-добре от това да си седя в стаята, без да правя нищо. Лятото вече почти бе дошло, така че най-ранните рози бяха цъфнали, с малки бледочервени цветчета, чиято сладка миризма се промъкваше в ноздрите.

Тази розова градина бе някак странна. Всичко бе така измислено, че да радва окото, а не да носи полза. Бе съвсем различна от мамините градини, където дори най-мъничката билка имаше значение — или защото я използвахме за храна като подправка, или защото помагаше при една или друга болест. Тук имаше общо взето само лавандула и няколко малки чемширени храсти, и рози, много рози и пак рози.

Жив плет от рози, розови храсти, малки рози, големи рози, рози, пълзящи вертикално и хоризонтално. Пътеки с плочи и чакъл описваха кръг между розите или по-точно кръгове, концентрични кръгове, така че се образуваше цял лабиринт. Явно целта беше изисканите дами и госпожици да се „разхождат“ между розите, без изобщо да излизат отвъд високата каменна ограда на градината.

Но къде всъщност бяха изисканите дами и госпожици? Не бях видяла нито една от тях, освен ако не броим Саша, а аз бях почти убедена, че тя не бе „наистина“ изискана, въпреки тюркоазените копринени поли. Сега Валдрако бе единственият господар в къщата. Може би я бе отнел от истинските ѝ собственици. Освен това изисканите дами май отдавна не бяха се разхождали по овалните пътеки, защото розите бяха така избуяли и растяха толкова нагъсто, че на много места не можеше да минеш покрай тях, без да си скъсаш ръкава или полата.

Погледнах назад към къщата. Нямаше никого, който да ме държи под око. Вярно, че Валдрако беше заповядал да си „почивам“, но това не пречеше да се поразходя малко, нали?

Аз се изправих и погладих раираната пола. След това започнах да се разхождам бавно в лабиринта от рози, а откъм къщата не се чува виковете, които да се опитат да ме спрат.

Беше странно. Знаех, че отвсякъде ме ограждаха стени, а градината всъщност не бе особено голяма. Но след като навлязох вътре в лабиринта, и къщите и стените изчезнаха, и аз вървах сред една омагьосана гора от рози. Розите бяха навсякъде около мен и над мен. Гладки зелени листа, светлозелени стебла и червени тръни ме ограждаха от всички страни, а сред гората от рози криволичеше една тясна пътечка от перленобял чакъл.

Аз следвах белите пътеки, вървах напред и се връщах назад по овалните им дъги — навътре, към сърцето на лабиринта. Насред розовата гора имаше малка полянка, кръгла, с две пейки и... какво бе



това всъщност? Някаква статуя, но не бях сигурна какво изобразява. Бръшлянът я обгръщаше със своите клони като с дебели зелени пипала и в началото можех да различа единствено, че бе някаква човешка фигура. Но всъщност не беше. Бе силует на момиче, слабо и стройно, но когато отметнах листата настрана, за да видя по-добре лицето му, открих, че имаше рога. Не големи рога като на коза или на крава, а две малки нежни рогчета, като тези на някой съвсем млад елен.

Върху бялото каменно застинало лице бе изписано изражение на почуда. И докато стоях и се взирах в очите на момичето, един малък блестящ бръмбар се търкулна по едната му буза, та за миг изглеждаше сякаш наистина плаче.

Аз ужасно се изплаших. Не знам защо. Изведнъж ми се стори, че зеленият бръшлян бе истинско чудовище с пипала, което държеше момичето здраво и бавно го задушаваше, а аз не можех да наблюдавам това. Обърнах се и хукнах, далеч от сърцето на лабиринта.

Розовите клони посягаха към мен като нокти. Аз се закачих на един и скъсах хубавата бяла блуза на Марте, докато се опитвах да се освободя. Знаех, че нямаше смисъл да бягам, но въпреки това не можех да спра.

Тогава ми се мярна нещо зелено, но не бяха листа на розов храст. Това ме накара да спра.

Беше врата. Врата в каменната стена. Розовите храсти почти я скриваха и аз едва ли щях да я намеря, ако не се бях втурнала в панически бяг сред буйната растителност, без да мисля за пътеки, драскотини и съдрани на тръните дрехи. В нея имаше нещо тайнствено, нещо забранено. Това не бе врата, през която всеки можеше да мине. Може би я бяха направили, за да може някой господин да идва при изисканите дами, без да бъде забелязан. Но единственото, за което си мислех бе, че тази врата водеше *навън*.

Аз отместих розите настрана. Целите ми ръце вече бяха покрити от болезнени драскотини. Сега щях да получа още, но това изобщо не ме интересувахе. Една врата. Път за бягство. Дръжката ѝ представляваше голяма ръждива халка, която трябваше да дръпна. Тя скърцаше и се запъваше, но аз не се предавах. Старите механизми изпукаха и се чу щракване, след което вече можех да отворя вратата.

Зад вратата се простираше малко поле със стара, останала от зимата, твърда пожълтяла трева, която ти стигаше почти до кръста. Зад

полето започваше гора. Тиха и мрачна борова гора. А зад нея бяха планините. Планинската земя.

Краката сами ме понесоха напред. Дори не затворих вратата зад себе си. Шляпах напред през високата трева, която нощната роса бе овлажнила. Полите ми веднага подгизнаха и залепнаха за краката ми, по раирания плат се полепиха малки жълти семенца. Въпреки това стигнах до гората за миг.

Сред елите цареше полумрак и тишина. Дебелият килим от кафяви борови иглички, по който стъпвах, заглушаваше стъпките ми. Тук-таме тънки слънчеви лъчи си пробиваха път през клоните, но иначе бе тъмно, сякаш бе нощ, а не ранен предиобед. В далечината чувах шума от реката и големите воденични колела, гръмките удари на чуковете в оръжейната работилница, но това сякаш не ме засягаше. Аз се забързах и започнах да тичам. Вече не бях в Дракана, бях на път към Планинската земя. Бях на път към вкъщи.

Колко ли време щеше да мине преди Валдрако да разбере, че неговата рядка птичка бе отлетяла? Със сигурност Марте щеше да се разтревожи първа. Тя щеше да тръгне да ме търси в розовата градина, може би щеше да ме вика известно време. Рано или късно щяха да намерят вратата и да се досетят за останалото. И тогава Валдрако със сигурност щеше да прати хората си и...

Аз спрях изведнъж. Знаех точно какво щеше да направи Валдрако. Щеше да прати Сандор долу в килера, за да доведе Тавис. И щеше да го убие.

Аз паднах на колене на земята. За миг съвсем бях забравила за Тавис. За миг бях се почувствала свободна. Сега отново се озовах в капана. Можех да се боря колкото си искам, но това нямаше да промени нищо: ако побегнех без Тавис, той щеше да умре.

Краката ми искаха да продължат да бягат все по-навътре в боровата гора, колкото се може по-далеч от Дракана. Беше ми трудно да се върна, а още по-трудно да се забързам. Но трябваше да се върна, и то преди някой да разбере, че ме е нямало.

Точно бях стигнала до зелената врата, когато чух Марте да ме вика. Аз я отворих и се затичах през розовия лабиринт, толкова бързо, колкото изобщо бе възможно.

— Господи, дете, на какво приличаш! — възкликна тя, като ме видя. И аз добре я разбирах. Изподраните ми ръце, скъсаният ръкав,

мократа пола... беше съвсем разбираемо, че тя бе изумена.

— Ела тук — рече ми тя. — Бързо. Трябва да те преоблечем. Господарят иска да говори с теб и не можеш да идеш в този вид!

— Защо се забавихте толкова? — Валдрако вдигна поглед от писмото, което четеше, и ме изгледа студено и осъдително. — Когато те помоля да дойдеш, очаквам да го направиш веднага!

— Трябваше да се преоблека — промълвих аз, което не беше лъжа. Но нямаше причина да му казвам защо ми се е наложило да се преоблека.

— Ясно — рече той само. — Върви със Сандор. Аз ще дойда по-късно.

Къде? Помислих си аз, но не го попитах. Макар че Валдрако общо взето бе доволен от рядката си птичка, той държеше правилата му да се спазват, и аз мълчах в негово присъствие, освен ако не ме заговореха.

Сандор отвори вратата.

— Оттук, мадмоазел — каза ми той с фалшива любезност. Понякога му беше забавно да се държи с мен като с изискана дама.

Аз го последвах навън от Мраморната зала, през коридора и до застлания с калдъръм двор. Едно конярче стоеше и четкаше кафяв кон, чиято кожа бе толкова подгизнала от пот, че чак се чернееше. Явно принадлежеше на пратеника, който бе донесъл писмото на Валдрако. Когато минахме покрай конярчето, то се поклони мълчаливо на Сандор, а май и на мен. Очевидно се бяхме запътили към конюшната, или може би към стаята за съхранение на седлата. Седлата и юздите висяха наредени едни до други на куки и поставки, а вътре миришеше на кожа, ленено масло и малко на прах. На пода имаше капак с голяма халка. Сандор дръпна резето и хвана халката. Трябваше да се насили, за да вдигне капака, видях как мускулите на ръцете му се изпънаха. Но все пак го отвори и ме подкани с ръка.

— Първо дамите.

Не беше кой знае какво предимство да ти позволят да се пъхнеш пръв през отвора в пода и да се спуснеш надолу по една обикновена подвижна стълба. Удари ме миризма на влажно и спарено, като от полуизгнило цвекло.

— Какво ще правим тук? — попитах аз, макар да бе против правилата.

— Сама ще разбереш — отвърна ми просто той. — Слизай долу.

Когато си мислех за Тавис и мазето, където го държах, винаги си представях, че трябваше да е това на голямата къща с каменната стълба. Не ми бе хрумвало, че и под конюшната можеше да има изба. Долу беше съвсем тъмно. Надявах се да не е тук, но защо иначе ние щяхме да слизаме?

— Долу! — изкомандва ме Сандор припряно и аз не посмях да се бавя повече.

В началото нищо не се виждаше, но след това очите ми свикнаха, защото вътре все пак влизаше малко светлина. Най-вече от отворения капак, но и от няколкото малки прозорчета и от цепнатините на дървения под над главите ни. До едната стена имаше подредени решетъчни каси, от тези, в които се съхранява зимнината. Най-близката бе пълна най-вече със зелки, увити със слама, така че да не се допират до пода и да не загиват. Поуспокоих се малко от само себе си. Вече знаех, че не се намирам в някаква тъмна и мистична дупка. Това бе просто мазе за зимнина, като нашето вкъщи, докато живеехме в Биркене, само че по-голямо.

Чу се пукот от огниво и в ръцете на Сандор се появи малък пламък.

— Вземи лампата оттам — рече той и кимна с глава в посока към нея.

На кука на един от стълбовете висеше четириъгълен фенер. Аз го взех и вдигнах внимателно едно от опушените стъкла, за да може Сандор да запали свещта вътре. В началото тя пращеше и димеше, но после започна да гори със спокоен пламък. Сандор загаси огнивото и го прибра обратно в кесията си.

— Насам — рече той и отново ми посочи с глава накъде да вървя, този път — към най-далечната стена.

Таванът там бе съвсем нисък. Сандор не можеше да върви изправен и трябваше да се навежда всеки път, щом стигнехме до някоя напречна греда. Аз вървах и гледах в касите. Повечето бяха празни или полупразни, а алабашът в третата не изглеждаше особено апетитно. Миризмата на загнило идваше най-вече от него.

И изведнъж спрях. В предпоследната каса, върху слой слама, който бе по-тънък от този на зелките, лежеше Тавис. Той лежеше съвсем свит до задната стена и дори не погледна, когато фенерът го освети.

— Тавис... — прошепнах аз едва, но това бе достатъчно, за да го накара да вдигне глава. Той закри очи с едната си ръка и примижа. Дори и меката трепкаща светлина от фенера явно бе ослепителна за човек, който е лежал в мазето седмици наред.

— Върви си — каза той, но звучеше по-скоро уплашено, отколкото разгневено. — Глупаво момиче. Ти си виновна за всичко — гласът му бе дрезгав и пресеклив, сякаш бе викал много.

— Върви напред — нареди ми Сандор и ме бутна отзад. — Днес не той представлява интерес за господаря.

Оказа се, че този, който интересуваше господаря, бе побърканият скитник. Той лежеше в последния кафез и веднага ми стана ясно защо разпитът не можеше да протече в Мраморната зала. Така го бяха пребили, че не можеше да си стои на краката.

— Това е просто един нещастник, който не е много наред с главата — казах аз. — Защо просто не го пуснете да си върви?

— Не се бъркай, момиче — сопна ми се Сандор. — И прави каквото ти кажат.

В този момент чух някой да слиза по стълбата. Беше Валдрако и бе ядосан. Цялото му поведение говореше за това. Каквото и да пишеше в това писмо, хич не му беше харесало. Ботушите му трополяха по утъпкания глинен под, а Сандор се изпъчи като войник на парад и побърза да отвори капака на клетката, където лежеше бродягата. Явно не искаше да се изпречва на пътя на Валдрако, когато бе в такова настроение.

— Вътре — нареди ми Валдрако с нисък, но леден глад. — Сега искам да чуя истината от този боклук.

Аз не посмях да възразя. Сандор взе фенера от ръцете ми и тримата влязохме в кафеза. Бродягата не бе висок. Бе дребен, кльощав, а видът му трябва да е бил доста окаян още преди да го пребият. Сега лицето му бе подуто и кърваво, а когато дишаше, се чуваха хъркащи звуци.

— Дяволът дойде при честния човек — изрече той дрезгаво и тържествено, когато видя Валдрако. — Но ти, приятелю, трябва да се

научиш да лъжеш. Тогава ще пребъдеш и ще получиш златни копчета и сребърен бастун и за слуги двайсет...

— Престани с тези глупости — рече Валдрако. — Да не би да си мислиш, че не знам, че само се правиш на луд? Братовчед ми, графът на Ордена на дракона, би искал да знае защо липсват две дузини мечове от последната пратка за Дунарк, а и аз бих искал да разбера. Дина, погледни го.

Аз лекичко се свих. Главата ме бе заболяла в мига, в който чух Валдрако да се приближава. Стомахът и гърлото ми се свиха и в устата ми се появи гаден, кисел вкус. Искях да му кажа, че не мога, но той нямаше да ми повярва.

— Погледни ме — обърнах се аз към скитника.

Погледът му за миг срещна моя. Едното му око бе толкова подутото, че изобщо не можеше да го отвори. Аз стоях там, изпълнена с дълбока омраза към Сандор и Валдрако. Защо се отнасяха по такъв начин с бедния луд? Бях сигурна, че не беше шпионин. Какво можеше да знае за изчезналите мечове?

— Вещици, магии и очи зли, те принадлежат на онези със златните пари. Просяците мръзнат с телата си голи, но един ден от нас ще останат само кокали и прах.

Не знаех дали сам бе съчинил куплетчето или го бе чул отнякъде, но когато ме погледна с кафявите си очи, изведнъж имах чувството, че той бе Жрецът на срама, а не аз.

— Не съм вещица — прошепнах аз и сведох поглед. — Не съм виновна.

— Какво ти става, момиче? — изсъска Валдрако и ме хвана за ръката толкова силно, че имах чувството, че пръстите му се забиха чак до костта ми. — Нямам време за такива глупости. Накарай този безделник да каже истината — или ще играе камшикът — той посочи с пръст към Тавис, който лежеше в съседната каса.

Слепоочията ми туптяха и така ми се повдигаше, сякаш вътрешностите ми бяха живи. Какво ли щеше да направи Валдрако, ако този път повърнех върху хубавото му филцово яке.

— *Погледни ме!* — казах аз, малко по-уверено този път. Главата ме болеше толкова силно, че едва гледах, но чух как хъркащото дишане на скитника се учести и той се задъха. Знаех, че този път бе попаднал под властта и на погледа, и на гласа ми.

— Попитай го какво прави тук — заръча Валдрако, поуспокоен, задето рядката му птичка отново бе започнала да му се подчинява. — Защо се е бил промъкнал в оръжейната?

— Студен метал и саби блестящи, сирака попитай цената каква е. Огън и кръв е тя, о Боже, а дали мъртвецът да плати ще може? — изхриптя скитникът.

Това бе поредният му брътвеж. Но когато произнесе думата „меч“, между нас се случи нещо. Видях го да държи меч, видях и противника му. Оръжията се удариха с напевен звук.

— Животът на скитника труден е много, грош му дай и засити го отново. Ако всичко за себе си къташ и пазиш, животът негов ти ще погазиш...

Мечът от ръката му изчезна. Сега тя бе протегната напред с отворена, празна и умоляваща длан. Но мечът беше там. Някога този скитник го бе държал и умееше да се бие с него. Опитваше се да скрие истинското си минало зад римите, но Валдраку бе прав, това не бе просто един окаян, малко луд бродяга.

— *Кажу ми...* — започнах аз, но той ме прекъсна.

— Не, престани — промълви той много тихо и спокойно. — Престани. Това, което правиш, е грешно и трябва да спреш.

Мислите ми се щураха насам-натам, после изведнъж главата ми се изпразни. Нещо вътре в мен се скъса като струна на лютня, когато я дръпнеш прекалено силно. Аз паднах на колене на земята и не можех да се изправа, колкото и да ме буташе Сандор.

— Лошо ми е — прошепнах аз. — Не мога.

Нещо се бе пречупило, усещах го толкова ясно, сякаш бе кост. Не можех да направя това, за което ме молеше, също както нямаше да мога да ходя, ако бях със счупен крак. Дори от самата мисъл ми причерняваше. И аз повърнах цялата закуска, която Марте с толкова усилия ме бе накарала да изям.

Валдрако се дръпна от мен и изруга погнусено.

— Деца! — каза той със същата интонация, с която другите хора изричат думата „хлебарки“.

— Май наистина е болна — каза Сандор предпазливо. — Искам да кажа, че дори момичетата не повръщат без причина.

— Не — отвърна Валдрако студено. — Не го правят. Заведи я горе в леглото. Ще пробваме отново утре. И намери Антон, ще ми

трябва медальонът, който носеше на врата си.

— Ох... Малко ще ми е трудно — заяви Сандор нервно.

— Какво означава това?

— Мога да намеря Антон. Но той е продал медальона.

— Продал? — гласът на Валдрако бе толкова вледеняващ, че можеше да накара ушите ти да се покрият с лед, а на Сандор явно му се искаше да си бе държал устата затворена. — На кого?

— На някаква жена от Суларк, която го харесала. Чух, че му дала два медника за него.

— Кажи на Антон да намери жената. Ако не донесе медальона до три дни, най-добре изобщо да не ми се мярка пред очите. Иначе ще му се наложи да обясни на братовчед ми, графа на Ордена на дракона, защо не мога да му изпратя украшението, за което ме моли.

Помислих си, че никога повече нямаше да видя медальона си, и от това се почувствах още по-зле. Но все пак фактът, че Валдрако не можеше да го получи, бе малка утеха.



## 18.

### КОЙ КРАДЕ МЪРТВИ ОВЦЕ?

*Давин*

Барутлията дойде и затропа на вратата ни посред нощ. Или поне толкова рано сутринта, че навън бе още тъмно.

— Къде е Салан? — попита той, когато аз сънено му отключих.

— Мисля, че е долу при Мауди — рекох аз. — Защо? И защо си мислиш, че е тук?

— Килан го е видял да се прибира с майка ти вчера — отвърна Барутлията запъхтяно. — Късно. И затова като не го намерихме у тях, решихме, че е тук.

Мама бе отишла да посети някакъв човек, който си бе ударил крака с брадва. Това беше първият път, когато излизаше от къщи, след като я бяха пронизали със стрелата, и макар да бе съвсем наблизно, Салан бе категоричен: тя нямаше да ходи никъде без него!

— Нямаме толкова място — казах аз. — При Мауди е по-широко. Но той защо ви е?

— Нападнали са Евин и са откраднали овцете му — рече Барутлията. — И ако побързаме, можем да ги хванем! — той отново бе скочил на седлото и обръщаше рошавия си малък планински кон. — До скоро!

— Почакай — казах аз. — И аз ще дойда.

Барутлията ме погледна с онзи поглед, който сякаш питаше дали може да се разчита на някого от долината. После кимна.

— Добре — рече той. — Но побързай. Ще се срещнем при каменния кръг. Ще слеза долу да събудя Салан.

Роза се бе появила и стоеше зад мен, загърната със стария кафяв шал на Мауди. Русата ѝ коса бе ужасно разчорлена.

— Къде ще ходиш? — попита ме тя с пресипнал, сънлив глас.

— С Барутлията и Салан. Откраднали са някакви овце.

— Няма ли да кажеш нещо на майка си? — попита Роза, вече не толкова сънено, не толкова сънено и укорително.

— Няма време — отвърнах аз. Думите ми прозвучаха леко неясно, защото в същия момент се опитвах да облека най-дебелия си пуловер. Бях успял да си обуя панталона преди да отворя вратата. — Ти ще й кажеш.

Аз претичах през двора, без да погледна Роза. Знаех, че стои там и ме пронизва с поглед, точно като мама и Дина. Но за щастие нито Роза, нито Мелине притежаваха техните умения. Мислех си, че две жрици на срама в една къща са напълно достатъчни. Бум, точно в този момент отново го осъзнах и стомахът ми се сви: точно сега имаше само една Жрица на срама вкъщи. Сега и може би завинаги. За да прогоня тази мисъл, с все сила блъснах с ръка вратата на конюшната.

Фалк бе кисел и се дърпаше и съпротивляваше, докато се опитвах да го оседлая. Явно мислеше, че не бе редно да го измъкват така от конюшната преди да е закусил. Но това трябваше да го решим двамата и скоро успях да го изведа на двора, да го яхна и да се понеса към Каменния кръг.

Аз бях първият, но не за дълго. Барутлията и Салан вече идваха насам по склона. Салан погледна лошо, като ме видя.

— Какво правиш тук?

— Искам да дойда с вас.

— С нас? По дяволите, тази работа не е детска игра, момче. А ти дори нямаш и меч вече.

— Моят лък е с мен.

— Искаш да кажеш моя лък — сопна ми се Салан, защото аз продължавах да използвам неговия. — А освен това... Ще си имаме работа с престъпници и крадци, а не с малки еленчета! Сукалчета като теб могат да си загубят живота.

— Но и Барутлията ще дойде — изпуснах се аз, а той ме погледна сърдито. Не му беше приятно да го наричат сукалче.

Салан изръмжа.

— Не мислиш ли, че майката ти загуби достатъчно деца?

Забих поглед в черната шия на Фалк.

— Не мога вечно да си стоя вкъщи, Салан. Просто не мога.

Много добре си давах сметка, че рядко се задържах у дома след случилото се с Дина, използвах всяка възможност да изляза навън, да се махна. И Салан го знаеше. Но не каза нищо. Само въздъхна.

— Добре. Тогава ела. Но ще яздиш отзад и ще правиш каквото ти кажа.

Аз кимнах.

— Добре.

Евин Кенси бе малко странен, мълчалив възрастен мъж, който предпочиташе компанията на кучетата си пред тази на повечето хора. Може би затова живееше толкова далеч от Баур Кензи, в самия край на земите на клана. Той имаше малка къща, която лежеше по средата на склона на планината Маедин, и слизаше в Баур Кензи два пъти годишно — напролет, за да продаде вълната си, и през зимата, за да се запаси с храна.

— Затова се учудих малко, като го видях — каза Килан Кланзи, съседът от най-близката къща до тази на Евин, когото старият мъж бе събудил посред нощ. — А как изглеждаше само! По лицето му се стичаше кръв и се олюляваше като пиян. Моята Ани го сложи да легне и му даде нещо за сгряване, макар че той, разбира се, не искаше водка. Но бе съвсем подивял. Искаше веднага да тръгна с него, за да можем да хванем тия дяволи, само ние двамата! Успяхме само да го накараме да седне. Не го беше грижа за сцепената му глава. Нито пък за задигнатите овце, но застреляли едно от кучетата му. Казвам ви, направо не е на себе си зарад това!

Килан бе събрал двайсетина мъже, като броим мен и Барутлията. Достатъчно, както сам се бе изразил, „за да дадем на тия дяволи урок“. Съвсем рано призори стигнахме Маедин и склона, където бе извършено нападението. В началото ясно се виждаше накъде бяха избягали гадовете. Бяха прекарали овцете през един трънак, затова храстите бяха стъпкани и изпочупени и навсякъде имаше вълма вълна. Личеше си, че им е било трудно да преминат, и следите водеха право към земите на клана Ская.

— Евин каза, че тези разбойници са носили наметала на клана Ская — рече Килиан. Аз не му повярвах. Ская не биха нарушили мира между клановете по този начин, казах си аз. А и кой може да различи в нощта черно и синьо? Но явно е бил прав.

— Нека видим. — отвърна му Салан на своя цветист планински диалект. Но изглеждаше мрачен и притеснен и си спомних как бе

отказал да се намеси в делата на друг клан, дори когато си мислехме, че някой от Лаклан бе направил засада на майка ми.

— Какво ще стане, ако е някой от Ская! — попитах аз шепнешком Барутлията. — Просто ще си тръгнем обратно към вкъщи?

— Не знам — отвърна ми Барутлията.

Поехме по следата с възможно най-бързото темпо. На сутринта стигнахме каменната могила, което означаваше, че вече се намирахме на територията на клана Ская. Салан спря жребеца си.

— В случай, че продължим напред — рече той, — искам всеки от вас да ми обещае нещо.

— Какво? — попита Килиан.

— Искам да ми обещаете, че няма да използвате меч, нож или лък срещу никого, освен ако не ви кажа.

— Кой те е провъзгласил за наш водач? — изръмжа един от мъжете сърдито.

— Мълчи, Вал — спря го един от другите. Никой друг не каза нищо. Никой не беше провъзгласил Салан за водач. Той просто бе такъв и дори и сърдитият Вал го знаеше.

Понякога завиждах малко на Салан и ми се искаше да приличам повече на него.

— Е, Килиан — каза Салан. — Обещаваш ли?

Килиан кимна.

— Да — каза той. — Обещавам.

Салан попита всеки един от нас — дори Барутлията и мен. Всички казахме „да“. Едва след това навлязохме в земите на Ская.

Имах чувството, че някой изведнъж бе махнал с вълшебна пръчица и бе накарал следите да изчезнат. В един миг бяха широки и ясни като път, в следващия прекъсваха и почти не се виждаха. Изведнъж крадците на овце бяха дали всичко от себе си, за да ги скрият. Бяха се разделили, бяха яздили през вода, по скали.

— Всяка лисица пази хралупата си — каза Килиан. — Наблизо сме.

Трябваше да се разделим.

— Вие двамата идвате с мен — рече Салан на Барутлията и мен.

Така и направихме. Търсехме целия предиобед, без да открием нито крадците, нито следи, нито овце. Едва когато слънцето се бе издигнало съвсем на небосклона, се случи нещо.

Барутлията ги намери. Не разбойниците, а овцете. В една клисура, следите почти ги скриваха.

— Тук! — извика той, но гласът му звучеше някак странно. Не бе щастлив и триумфиращ, ни най-малко. И когато се приближихме, видяхме и чухме защо. Всички овце бяха мъртви. Една част бяха застреляни, на останалите им бяха прерязани гърлата. Цялата клисура бе пълна с мъртви овце, а мухите жужаха и кръжаха над тях като черен облак. Сетих се за главния стражар и неговата история за падението на Суларк.

— Видях мухите — каза Барутлията пребледнял. — И така ги намерих. Всички са мъртви — той хвърли на Салан и мен учуден поглед. Кой по дяволите краде мъртви овце?

Овцете, разбира се, не са били мъртви, когато са ги откраднали, но аз разбих какво имаше предвид. Кой би положил толкова усилия да открадне животните, за да ги убие след това? Не може да е заради месото, защото само след един ден престой в клисурата, то вече изобщо нямаше да става за ядене.

— Ская трябва да си платят за това — рече Килиан ядосано, като видя мъртвите овце. — Да нападнат един стар мъж, да застрелят кучето му, да отмъкнат прехраната му, от какво ще преживява Евин през зимата?

— Мауди няма да го остави да гладува — каза Салан. — Но ти имаш право. Ская ще си платят. Някои от нас трябва да слязат до Скайарк.

Нямаше голям шанс да хванем престъпниците сега, когато овцете вече не бяха с тях. След кратко обсъждане всички се отправихме към Скайарк с изключение на Вал, който се върна, за да каже на Евин и на останалите от клана Кензи какво се беше случило. Яздехме през останалата част от деня и макар че по пътя срещяхме различни хора от Ская и минахме през няколко села, единственото, което Салан ни позволи да направим, бе да поздравяваме учтиво.

— Ще представим жалбите си на Астор Ская — каза той. — Както подобава. Никой не трябва да може да ни каже, че *ние* сме нарушили мира между клановете.

Скайарк бе същинска крепост, единствената в планинската земя, а Астор Ская бе единственият мъж — глава на клан в планините, той най-много се приближаваше до образа на граф. Скайарк се простираше от едната страна на прохода Скайлър и разположението му беше много стратегическо, тъй като това бе единственото място в планините, откъдето можеха да минат талигите и големите кервани. Хората говореха, че родителите на Астор Ская са били по-скоро предводители на разбойници, отколкото графове, но сега Ская печелеха доста от традиционната търговия, а Астор събираше пари от преминаващите през прохода, за да го поддържа и да го брани от бандити.

Скайарк се издигаше величествено под лъчите на следобедното слънце. Крепостната стена се простираше от едната страна на планината до другата и бе също толкова внушителна и сива като самите скали, а от кулите се вееха знамената на Ская — сини в горната част и черни в долната, по средата със златен орел. Погледнах малката ни група с безпокойство — шестнайсет потни, мръсни планинци, на които им личеше, че са били изтръгнати от сламената постеля в ранни зори и са яздили дълго. Шестнайсет прашни планинци и аз. Не бяхме внушителна група и като погледнах към крепостните стени, си помислих, че ако влезем вътре, Ская щяха да ни смачат, както лешникотрошачката чупи лешника. В случай че те наистина бяха нарушили мира между клановете и искаха да предизвикат вражда.

— Кой е там? — извика пазачът на портата.

— Мъже от клана Кензи — отвърна му Салан, който и да се чувстваше като лешник в лешникотрошачка, по никакъв начин не го показваше. — Идваме по работа при Астор Ская.

— И по каква работа по-точно, Кензи?

— Закона на клана — каза Салан просто, но гласът му бе твърд като желязо.

Портата се отвори.

— Заповядайте тогава, Кензи — рече пазачът. — В името на закона на клана.

Астор Ская ни прие в Соколовия двор. Той явно се канеше да ходи на лов. Бе облечен в кожени дрехи и носеше дебела ловна ръкавица на едната си ръка, а един кон с черна блестяща козина стоеше оседлан и готов. На един по-малък кон отстрани имаше необичаен ездач — орел, завързан с каиши и с шапка с перо на главата.

— По каква работа идвате, Кензи? — попита той нетърпеливо и замижа на слънцето. — Нямам много време. — На лов с орел може да отидеш само през деня и явно затова бързаше толкова.

— Тази нощ е бил нападат Евин Кензи — рече Салан. — Застреляли са кучето му и са откраднали овцете му. Разбойниците са носили наметала на Ская, а следите им стигат до Ская. Намерихме овцете във вашите земи, бяха мъртви. Астор Ская, това е престъпление, което поставя много въпроси, които изискват отговор.

Астор Ская вдигна глава и погледна Салан с такава погнуса, сякаш вонеше.

— Нима стоиш и ме обвиняваш в кражба на овце?

— Искам отговори.

— Ето ти отговор: Ская не са крадци на овце и никога не са били. Сбогом.

Той обърна гръб на Салан и се запъти към коня, който го чакаше.

— Няма да се размине толкова лесно, Ская.

В началото си помислих, че Салан го каза. Но гласът бе друг, подрезгав и изпълнен с омраза. Един ездач бе влязъл в Соколовия двор — стар мъж, който можеше да бъде само Евин. Дългата му бяла коса летеше на всички страни, по брадата му имаше още кръв, а по едната страна на лицето му се виждаше ръждивочервена струя, кръв от раната, която не бяха успели да отмият. Конят му бе подгизнал от пот от глава до пети и изглеждаше така, сякаш едва си стои на краката. Но продължаваше да се подчинява на ездача си и направи няколко несигурни крачки напред, докато Евин застана точно над Астор.

— Евин — рече му Салан. И протегна ръка, за да го спре, но Евин виждаше само Астор. Той извади меч от навитото на руло одеяло зад седлото, меч, който бе толкова стар, че чак бе почернял от времето.

— Погледни добре този меч, Астор — рече старият мъж. — Принадлежал е на баща ми и на дядо ми. И преди е бил оплискван с кръв на клана Ская. И отново ще бъде така, ако намеря свинята, която уби моята Моли! — и той се изплю право в лицето на Астор Ская.

За миг всички стояхме като вцепенени, с изключение на Евин, който обърна уморения си кон и си тръгна, без да каже и дума.

Астор Ская се хвана за лицето, сякаш не вярваше на очите си.

— Моли? — рече той и звучеше по-скоро объркан, отколкото ядосан. — Коя е Моли?

Салан се изкашля.

— Кучето му. Това, което са убили.

Астор Ская се втренчи в Салан. Облада го гняв.

— Куче? — попита той с треперещ от ярост глас. — Той ме обижда и ме заплашва, той ме заплюва заради едно куче!

— Той много го обичаше — каза Салан и за първи път изглеждаше неуверен. Посещението при Ская не бе протекло, както го бе планирал.

Едно срамежливо конярче подаде на Астор кърпа и той внимателно си избърса лицето.

— Прекрасно. Ти си свърши работата, Салан Кензи. Върви си сега вкъщи. И побързай, защото след изгрев слънце утре никой от клана Кензи няма да бъде добре дошъл в земята на Ская.

Ние настигнахме Евин малко след като бяхме напуснали Скайарк. Бедният му кон вървеше толкова бавно, че той щеше да стигне по-бързо, ако вървеше пеша.

— Евин — рече му Салан. — Това не бе много умно.

Лицето на Евин бе сериозно и сурово.

— Бях в правото си — отвърна той.

Салан изръмжа.

— Да, ако наистина някой от Ская стои зад това. Но дори и тогава... Евин, наистина ли искаш Ская и Кензи да започнат война, да умират хора, заради едно куче?

— Да — отвърна Евин и продължи напред.

Пътуването ни обратно бе дълго и тежко. И ние, и конете бяхме преуморени. Трябваше да спрем за почивка, ако искахме конете да издържат пътя до вкъщи, но никой не предложи да си направим лагер в земята на Ская. Наложих се да оставим коня на Евин или никога нямаше да стигнем до териториите на Кензи преди изгрев слънце. Евин се бе качил отзад на коня на Барутлията, който бе най-дребен и най-лек от нас.

Когато стигнахме до каменната могила, нощта вече се бе спуснала, ясна и студена, и повечето от нас едва се държаха на конете от умора. Но бе по-лесно да продължим до земите на Килиан,



отколкото да устройваме бивак в мрака. Накрая се строполих в сеното в дома му и бях толкова уморен, че не можех да си вдигна главата.

Лежах там, но не можех да заспя. Виждах пред очите си разяреното лице на Астор Ская, а и това на Евин, кърваво и изпълнено с омраза.

— Барутлия? — прошепнах аз. — Спиш ли?

— Не точно — отвърна той дрезгаво. — Защо?

— Наистина ли мислиш, че между Ская и Кензи ще избухне война?

— Не знам. — Сеното зашумоля и Барутлията се обърна към мен. — Но се надявам да стане така, защото Ская си го заслужават.

Изведнъж ме хвана яд на Барутлията. Не знаеше какво говори. Война — това бе време на смърт. По време на война се връщаш у дома и вместо къщата си, заварваш един обгорен имот и купища мъртви животни. Точно както стана с Липовата къща. Вече го бяхме преживели. Нямаше да понеса да започнем всичко отначало още веднъж. И този път без Дина.

— Не знаеш какво говориш — рекох му аз, но не мисля, че той ме чу, защото не ми отвърна, а и скоро захърка.

Очаквах, че мама ще бъде ядосана или най-малкото тъжна заради постъпката ми. Много добре знаех, че трябваше поне лично да ѝ кажа, че ще тръгна със Салан и Барутлията, вместо да оставя Роза да свърши черната работа. Но мама отвори вратата веднага, щом чу тропота от копитата на Фалк, и аз едва бях слязъл от коня, когато тя ме прегърна и ме притисна към себе си.

— Давин — рече ми тя, като се смееше и плачеше едновременно. — Виж. Виж какво ми е изпратила Вдовицата!

Мама размахна нещо пред очите ми — една алуминиева плочка на кожена връвчица.

Беше знакът на Жрицата на Дина.

## 19.

# НАДЕЖДА, СТРАХ И ОВЕСЕНА КАША

*Давин*

Всички мисли за войни и мъртви овце веднага ми излетяха от главата.

— Откъде го има? — попитах аз.

— Някакъв мъж го е продал на... не, по-добре сам прочети писмото.

Мама ми подаде малък лист тънка хартия. Писмото беше изписано със съвсем ситни букви и си личеше, че е било увито около знака на Жрицата на срама.

„Скъпа Мелусина — започваше то. — Имам много добри новини за теб. Мисля, че Дина е жива и че знам къде е...“

Зави ми се свят. Буквите заскачаха и затанцуваха пред очите ми, а аз просто стоях и ги гледах втренчено. Четенето никога не ми е било силна страна, но точно в този миг сякаш съвсем бях забравил как ставаше.

— Ще ми го прочетеш ли? — попитах аз мама. — Иначе ще стане много бавно.

— Може би трябва да се поупражняваш повече в това — каза мама, а в гласа ѝ прозвуча нотка от стария язвителен тон. — Прекрасно е, че можеш да боравиш с меч и лък, но няма да ти навреди, ако можеш и да четеш.

— Аз мога да чета! Но не и в момента.

Мама сложи ръка на моята.

— Извинявай, Давин — рече тя. — Не знам защо ти се карам. Просто всичко изведнъж се обърна с главата надолу и в един миг усещам неизмерно щастие, а в следващия — силен страх. Това е. Дай ми писмото. Естествено, че ще ти го прочета.

И така, аз разбрах, че сестра ми най-вероятно все още е жива, наскрел двора, в деня след кражбата на овцете. Вдовицата разказваше как тя и главният стражар са започнали да събират хора, които, както

тя предпазливо пишеше, „се чувстват като нас“. Хора, на които им бе писнало да ги управлява Дракан и искаха да сложат край на Ордена на дракона.

„Точно сега не можем да сторим кой знае какво — пишеше тя, — освен да търсим сподвижници, да посъберем малко оръжие и да си държим ушите и очите отворени. Броим хората. Броим оръжията. Търсим силните и слабите места на ордена.

Едно от силните явно е Дракана — съвсем нов град, където хората на Дракан използват силата на водата по един тайнствен начин и тъкат дрехи и коват оръжия много по-бързо и в много по-големи количества, отколкото бе възможно преди.“

Дракана представляваше голям интерес за Вдовицата, главния стражар и хората им, защото крепостта и тайната ѝ бяха главната причина Дракан да успее да въоръжи огромна войска за толкова кратко време. Но това не беше крепост, в която можеше да влезеш лесно. В нея живееха само мъже от Ордена на дракона и техните жени и деца, и именно жените и децата работеха в предачниците и ковачниците, докато мъжете изпълняваха различни задачи.

„Говорим с всекиго от Дракана при удобен случай, но рядко ни се удава такъв. Начело на града е някой си Валдрако, роднина на Дракан по майчина линия, който управлява с твърда ръка. Наша позната е купила знака на Жрицата на срама от един от хората на Валдрако. Мисля, че е на Дина. А освен това се носят слухове, че на Валдрако му служи момиче с «вещерски очи». Ще се опитаме да научим повече, но не е лесно, опасявам се, че са заловили и може би разкрили един от съмишлениците ни, много добър приятел на Мартин, защото нямаме вести от него вече няколко дни. Затова, скъпа Мелусина, надеждата отново запламтя. Но примесена със страх и боязън от опасностите. Ако момичето е Дина, значи е жива, но е в ръцете на Дракона.“

Аз заех един кон от Мауди — здрава кафява кротка кобила. Казваше се Хела. Бих предпочел да взема Фалк, но не смеех да рискувам някой да познае коня на Жрицата на срама, както се бе случило в „Бялата кошута“ в Баур Лаклан. Хубавото на Хела, освен четирите ѝ здрави крака и тихия нрав, бе, че все още не я бяха

жигосали със знака на клана Кензи. Мауди точно я беше заменила за няколко мъжки ярета.

— Съжалявам, че не мога да пратя Салан с теб — рече тя, — но сега просто няма как. Не и ако ще започваме война със Ская.

— Нищо — отвърнах аз, макар че много ми се искаше Салан да бъде с мен, разумният, силният и здравомислещ Салан. — Най-добре да не ме придружава никой, който говори като планинец. Не бива да се набиваме на очи.

— Да, не бива. Прав си — тя положи ръка на рамото ми и го потупа няколко пъти. — Успех, момче. Пази се.

— Да, добре.

За последен път проверих дали дисагите са вързани и се метнах на широкия гръб на Хела.

Матиас, жител на долината, който бе донесъл писмото и знака на Жрицата на срама, се поизправи на своя малък жълто-черен кон.

— Готово ли си, момче?

— Да — отвърнах аз. — Готов съм.

И така ние потеглихме към долината и Дракана.

Беше много трудно да убедя мама. В началото тя искаше да дойде с нас, но аз не исках и да чуя.

— Там долу горят жрици на срама. Нима не чу какво каза главният стражар?

— Тя е мое дете, Давин. Както и ти. Как мога да стоя със скръстени ръце и да чакам?

— Ще ти се наложи — казах й аз твърдо, — защото здравата ще загазим в мига, в който погледнеш някой човек в очите.

Тя много добре знаеше, че съм прав. Виждах, че знае.

— Но, Давин... налага ли се да ходиш? — гласът й звучеше съвсем различно от обикновено. Бе по-слаб. По-уплашен. Душата ми се свиваше, като го слушах. — Нека Салан иде — замоли ме тя. — Със сигурност ще го направи, ако го попитам.

Мисля, че беше права. Салан вече не принадлежеше само на клана Кензи. В деня, когато се прибра без Дина, той бе станал част от семейството на Жрицата на срама. Ако мама го помолеше за нещо, той го правеше. Независимо какво казваше Мауди. Дали Мауди наистина го осъзнаваше?

— Не бива да постъпваш така с него — отвърнах ѝ аз. — Не бива да го караш да върви против думата на Мауди. Има и други причини, поради които е по-добре да отида аз. Аз например не говоря като планинец.

— И с други е така.

— Мамо, има още една причина. И тя е най-важната.

— Каква е тя?

— Ако не го сторя, никога повече няма да мога да те погледна в очите.

Тя се стъписа.

— Давин... винаги трябва да можеш да ме погледнеш в очите. Та ти си ми син!

Аз поклатих глава.

— Това не зависи от теб. Дори от мен не зависи. Просто така стоят нещата.

Тя дълго не продума. Ръцете ѝ лежаха отпуснати и празни в скута ѝ и изглеждаха странно безпомощни. А иначе толкова рядко почиваха. Обикновено вършеха някаква работа или танцуваха, докато мама говореше. Галеха косата на Мели или чешеха Пес зад ушите, така че той въздишаше доволно.

— Добре — рече тя накрая много тихо, вперила поглед в празните си ръце. — Тогава върви. Но, Давин...

— Да?

— Обещай ми, че ще се върнеш у дома. Независимо от всичко.

Аз кимнах.

— Ако мога.

— Не — рече тя. — Независимо от всичко.

А аз си помислих, че ако загина, духът ми трябва да се върне у дома, защото човек не можеше да се противопостави на такъв глас.

Пламъците на огъня изпрацяха и хвърлиха дъга от искри, които полетяха нагоре заедно с пушека. Аз лежах добре увит в одеялата си и усещах как сънливостта постепенно пропълзява по тялото ми и ме кара да се чувствам отпаднал и замаян. Точно до мен лежеше Барутлията. За моя изненада той ни бе настигнал, галопирайки и крещейки като луд:

— Почакайте — викаше той. — Почакайте ме!

Беше решил да дойде с мен „поне докато бяхме на планинска земя“. Така го каза, сякаш си мислеше, че ще се задави, ако поеме глътка въздух от долината. Но аз се радвах, че беше с нас, защото бе някак странно да яздя мълчаливо редом до Матиас, когото едва познавах. От устата на Барутлията за сметка на това думите се силеха като водопад и на мен всъщност ми бе приятно, защото така не ми се налагаше да се замислям много-много. Хела следваше коня на Матиас по петите, стабилна като скала. Дори дете можеше да я язди, изобщо не се искаше да внимава особено. Ако не беше Барутлията, сигурно цял следобед щях да си мисля за това как е Дина и какво означаваха думите на Вдовицата, че тя служи на Валдрако. Беше ми трудно да си представя как опърничавата ми по-малка сестра може да служи на когото и да било, а още по-малко на роднина на Дракан.

Затова се радвах, че Барутлията бе тук, въпреки че точно в този момент заговори насън и се завъртя, така че ме ритна в гърба.

Матиас лежеше от другата страна на огъня и все още бе буден. Виждах как очите му блестят на пламъците. Той не говореше много, добрият Матиас, мисля си, че ако той изведнъж онемееше, щяха да минат седмици преди някой да разбере. Ако искаше да накара някого да направи нещо, например да събере дърва за огъня, просто посочваше с пръст. Ако решеше, че някой е изостанал прекалено много, той го изчакваше и го поглеждаше със своите странни жълти очи и на човек веднага му ставаше ясно, че трябва малко да пришпори коня.

Матиас бе висок и слаб и имаше толкова дълги крака, че те стърчаха под тялото на неговия жълто-черен жребец, докато яздеше. Но това изобщо не го правеше тромав. Движенията му бяха премерени и точни, сякаш искаше да пести силите си, точно както пестеше и думите. Помислих си, че с тези жълти очи и бдителността, с която движеше главата си, приличаше малко на граблива птица. Ако не бях нащрек, като нищо някой път можеше да ми изкара акъла.

Изведнъж се надвеси над мен. Можех да се закълна, че все още лежеше увит в одеялата си от другата страна на огъня, но или бе бърз като вълшебник, или явно бях задрямал за миг, защото той стоеше до мен с ръка на рамото ми и ми кимна с глава, с което ясно ми даваше да разбера, че трябваше да стана.

— Какво има? — попитах аз или по-точно понечих да попитам, защото той сложи пръст на устните си и ми даде знак да замълча.

Сърцето ми започна да бие по-бързо. Какво ставаше? Аз отметнах одеялото и се изправих. Матиас посочи собственото си легло от другата страна на огъня. Не беше странно, че си мислех, че още лежеше там — одеялата му бяха натрупани върху нещо и изглеждаше сякаш някой лежи под тях и спи. Аз взех раницата си и едно дърво от купчината до огъня и се опитах да ги наглася подобно на Матиас. Той бе застанал на едно неосветено от огъня място, където почти не се виждаше, и ме чакаше. Аз посочих мълчаливо към Барутлията, но Матиас поклати глава. Явно трябваше да сме само двамата. Той се обърна и изчезна в гъсталака, а аз го последвах.

Бяхме си направили бивак до потоце, което течеше в дъното на една клисура близо до пътя. Бреговете на клисурата бяха покрити с къпинак и стройни брези, чиито бели стебла сияеха наред нощния мрак.

Матиас се шмугна в къпинака и стана невидим. Сега стоеше и ме чакаше. Аз го погледнах въпросително. Той сложи ръка до ухото си. Искеше да ми каже да се заслушам. И сега, когато се бях поразсънил малко, чух добре: храсталакът прещеше и трещеше и то доста силно. Нещо се приближаваше към нас, явно привлечено от светлината на огъня. Нещо голямо. Може би мечка?

Мечка... а лъкът ми все още лежеше край дисагите под одеялото и трябваше да създава впечатлението, че това съм аз. Салан щеше здравата да ми се навика, ако беше тук. Матиас, разбира се, не каза нищо.

Тряс. Прас. Звукът се приближаваше. Храстите се люлееха. Изведнъж настана тишина. И то такава, че чух сподавено хлипане. Дали мечките правеха така?

Ние изчакахме. От мястото, където бях застанал, виждах лъка си. Как можеше да съм толкова глупав? Сега, разбира се, нямаше как да го взема.

Барутлията отново се мръдна и извика нещо нечленоразделно — единствените думи, които успях да доловя, бяха „боровинкова торта“. Явно сънуваше. Изведнъж ми стана гузно, че той лежи там и спи,

нищо неподозиращ и беззащитен. Ами ако мечката изведнъж нахлуеше в бивака, дали щяхме да успеем да я спрем преди да направи нещо на Барутлията?

Храстите отново се залюляха.

Матиас също се размърда.

Чу се вик, продължителен пукот, трещене и шумотевица. Аз се запровирах през храстите с малко закъснение, за да помогна на Матиас, който се бе нахвърлил върху нещо, а сега лежеше и ровеше по земята наоколо. По-скоро го чувах, отколкото виждах, но изведнъж нещо ме уцели по бедрото и аз се строполих право върху Матиас и върху това, с което той се бореше. Виждаше се, че във всеки случай не беше мечка, защото мечките нямаха плитки.

Плитки...

— Роза? — налучках аз. — Роза, ти ли си?

— Пусни ме — извика тя. — Пусни ме, глупак такъв.

И тъй като Матиас не я пусна, тя продължи:

— Пусни ме! Да знаеш, че имам нож!

Да, със сигурност беше Роза.

— Пусни я, Матиас — казах аз. — Това е... това е доведената ми сестра.

Не знаех как да я нарека по друг начин.

Матиас остави Роза да се изправи, измъкна я от храстите и я доведе до огъня. Аз ги последвах и в бързината за малко да се спъна в една огромна кошница за дърва. Кошница за дърва? Сигурно беше на Роза, но за какво ли ѝ беше на нея такава огромна кошница, дето едва я носеше? Аз я взех и я домъкнах до бивака. Тя дрънчеше и звънтеше, сякаш вътре имаше цял железарски магазин.

Роза имаше страховит вид. Светлата ѝ коса бе пълна с листа и съчки, а приглушеното хлипане, което бях чул, бе на плачещата Роза.

— Помислих, че си мечка — изпуснах се аз, а тя ме погледна сърдито, без да каже нищо. После се опита да изтръска боклуците от косата си с ръка, но тя бе толкова мръсна, че това само влоши нещата.

— Какво правиш тук? — попитах аз.

— А ти как смяташ? — тя се изплю два пъти. Не знаех дали по този начин искаше да ми покаже какво мисли за мен или просто устата ѝ се бе напълнила с пръст, когато Матиас я бе съборил на земята.



Удаваше ѝ се да плаче и едновременно с това да изглежда страшно ядосана, но не разбихах защо бе толкова гневна.

— Роза, не можеш просто така...

— Ще ти кажа аз на теб какво мога и не мога! — прекъсна ме тя. — Не мога просто да седя и да те оставя да се размотаваш долу в долината. Дина е моя приятелка. Но никой не си помисли за това.

Думите ѝ ме жегнаха, защото беше права — в последно време никой не мислеше особено за Роза. Или поне с мен беше така. Тя просто беше наоколо — помагаше на мама, грижеше се за животните, переше и готвеше и никой от нас не се бе запитал как се чувства тя. Но всъщност...

— Не можеш да се изтърсиш просто така — казах аз. — Посред нощ. Ами мама? Тя ще се побърка от притеснение.

— Ти трябваше да говориш с нея — сопна ми се тя. — Аз поне ѝ оставих бележка.

Не смятах да отвърна на забележката ѝ. Като цяло не беше особено умно да се караме за това кой е притеснил мама повече.

— Можеш да останеш тук тази вечер — казах ѝ аз с най-категоричния си и неподлежащ на обсъждане тон. — Но утре сутрин, като се съмне, ще си тръгнеш към вкъщи. Барутлията може да те придружи.

Роза ме погледна злобно:

— Това не го решаваш ти — каза тя и така метна глава, че плитките ѝ затанцуваха.

— Роза, ти дори нямаш кон.

— Тогава ще вървя — рече тя. — И този, който ходи на два крака, достига целта.

Аз хвърлих един подканящ поглед на Матиас. Не би ли могъл и той да обясни на момиченцето, че не можеше така? Но той само ни гледаше с жълтите си очи на граблива птица и явно изобщо не смяташе да се намесва. Роза клекна до огъня, вдигна капака на кошницата и извади оттам одеяло. Ако исках да я накарам да се върне, щеше да се наложи да я завържа за коня на Барутлията, а мисълта да се бия с момиче не бе особено привлекателна. Особено ако момичето беше Роза, защото аз знаех, че тя наистина имаше нож.

— Можеш да останеш, докато се развидели — казах ѝ аз колкото се може по-твърдо. — И нито час след това.

Роза изсумтя.

— Няма ли да си лягаш? — попита ме тя. — Утре ни чака дълъг ден.

Тя легна и се зави с одеялото. Аз стоях и я гледах лошо, но моите очи не притежаваха силата да засрамват, а нямаше да помогне и ако я натупам.

— Трябва да се използва селитра — каза изведнъж Барутлията високо и ясно. Аз се обърнах и го погледнах втренчено. Но очите му бяха затворени и той спеше много, много дълбоко. Беше проспал и лова на мечки, и разправията ми с Роза, без дори да мигне с очи.

Събудих се с приятния аромат на печени наденички в носа. Той ме накара да се усмихна още преди да отворя очи, защото предния ден и на обяд, и на вечеря бяхме яли само сух хляб и тикляна, неподсладена овесена каша, която Матиас приготви. Май не бе особено странно, че Барутлията сънуваше боровинкова торта.

Аз се надигнах и седнах. Слънцето оставяше светли отвесни следи по тъмния храсталак, а Роза бе клекнала до малкото ни огнище с тиган в ръка и обръщаше наденичките и, да, беше сложила и резенчета картофи. Устата ми се напълни със слюнка.

— Аха, буден ли си? — попита тя и ми се усмихна сладко. — В чайника има чай. Сигурно си носиш чаша? — тя кимна към един малък метален чайник, който стоеше на някакъв гладък камък до огъня. Чучурът му леко димеше.

Да, имах чаша, макар че не ми бе хрумвало да сложа в багажа си тигани, чайници, наденички и картофи. Бях започнал да разбирам защо на човек му се струваше, че минава мечка, докато Роза си проправяше път през храстите с всичкия този багаж. Само си помислете — тя бе мъкнала всичко това по целия път от Баур Кензи до тук.

— Откъде имаш всичко това? — попитах аз, защото забелязах, че не бе отмъкнала нашите тигани.

— Нико ми помогна — отвърна тя.

— Нико? *Нико* ти е помогнал? — аз се втренчих в нея с недоумение и ми бе трудно да си го представя. Защо, за Бога, Нико ще помага на Роза да избяга от къщи — тя всъщност бе направила точно това. Не бе получила позволение от мама.

— Той каза, че щом ще спасяваме Дина, ще имаме нужда от поне един човек с малко здрав разум.

— Ти никого няма да спасяваш — казах аз. — Ще се прибиращ вкъщи.

— Преди или след закуската? — попита ме тя и отново се усмихна, още по-сладко отпреди. А стомахът ми само доусложни нещата, като шумно изкъркори точно в този момент.

— Закуска? — измърмори Барутлията сънено и се изправи. — Има закуска? — тогава видя Роза и по лицето му се разля огромна усмивка.

— Роза! И си изпекла наденички. Мислех, че пак ще ядем овесена каша.

Звучеше, сякаш го е спасила от участ, по-тежка от смъртта.

Изпихме чая, изядохме наденичките и пържените картофи. В началото бях решил нищо да не ям. И все пак хапнах един залък. А после изядох и всичко останало, защото тя така или иначе го беше приготвила, а и бе невероятно вкусно.

— Но не бива да си мислиш, че можеш да идваш тук със своя тиган и да ме караш да размисля — казах аз с уста, пълна с наденички. — Щом се нахраним, си тръгваш към къщи!

Роза изсумтя.

— Знаеш ли какво каза Нико? Каза, че от един тиган има повече полза, отколкото от един меч.

— Да, типично за него — казах аз сърдито. Нико хич не обичаше мечове. — Точно заради това се прибиращ!

Ние опаковахме багажа си. На Матиас му отне само минута. Барутлията и аз се позабавихме малко повече, а Роза, разбира се, бе последна — с целия багаж, който трябваше да събере.

— Барутлия, искаш ли да придружиш Роза до вкъщи? — попитах аз.

— Да, няма проблем — отвърна ми Барутлията. — Но аз си мислех да пояздя с вас още малко.

— Не се безпокой за мен — каза Роза на Барутлията. — Сама ще се оправя.

Тя бе пхнала ръце в кожените ремъци на кошницата и бе готова за път. Кошницата стърчеше над главата ѝ и от двете ѝ страни — ако човек я погледнеше отзад, приличаше на кошница с крака.

— Можеш ли сама да намериш пътя до вкъщи? — попитах аз.

— Не се притеснявай за мен — повтори тя и на мен ми беше съвсем ясно, че тя не бе казала, че ще се прибере. Но ако не друго, поне можеше да тръгнем и да я оставим. С тази раница на гърба нямаше никакъв начин да следва трима ездачи и рано или късно щеше да се откаже и да се върне. Така беше по-добре, отколкото да я принудя със сила или да я завържа за коня на Барутлията.

— Да тръгваме — казах аз и се метнах на Хела. И така ние потеглихме. А Роза, разбира се, ни последва.

— Тя върви след нас — каза Барутлията, след като бяхме изминали малко път.

— Да, знам — отвърнах му аз през зъби. — Но скоро ще се умори.

Чувах я зад нас. Кошницата ѝ подрънкваше при всяка крачка, звук, който напомняше за тигани и чайници. И за наденички и картофи. Но аз не желяех да погледна назад.

Времето вървеше, Роза — също. Тя ни следваше — миля след миля, като оставаше все по-назад и по-назад, докато накрая съвсем се стопи в далечината на правия път и се виждаше като мъничка мравка зад нас — една мъничка мравка с огромна кошница.

— Няма ли да я изчакаме? — попита Барутлията.

— Не — отвърнах му аз през зъби. — Тя каза, че може да се справи сама и нека бъде така тогава. Ако ѝ помогнем, никога няма да се отървем от нея.

— Да, но... тя все пак... искам да кажа, тя е момиче.

— И какво?

— Нищо — промърмори Барутлията и погледна настрани. Но той продължи да се обръща, въпреки че Роза вече изобщо не се виждаше. Знаех защо го прави — самата мисъл, че тя е там, човъркаше съзнанието му.

Беше топло и ние, и конете бяхме потни. Пътят не бе широк, една съвсем тясна пътечка, но бе толкова сух, че при всяка стъпка се вдигаха малки облачета охрено жълт прах, който полепваше по краката и шиите на конете и по влажната ми кожа. Малки, глупави черни мухички жужаха около нас и Хела тръскаше глава и мятеше опашка, сякаш бе камшик, за да им го върне. Опитах се да не мисля за Роза, която се мъчеше по пътя с голямата си кошница, но не бе лесно.

— Малко по-нататък има поточе — каза Барутлията. — Не може ли да спрем там? Целият лепна.

Матиас кимна мълчаливо. И след малко наистина стигнахме до един поток. Конете сами спряха и заровиха муцуни в студената вода. Аз скочих, изпълнен с благодарност, и наплисках главата и шията си с вода. Барутлията потопи цялата си глава и се изтръска след това като куче, така че от червената му коса полетяха пръски вода.

Матиас извади тумбестата си тенджера и загреба малко вода с нея. След това сипа малко овес във водата, разбърка я и остави тенджерата на слънце.

— Не трябва ли да се стопли? — попитах аз и погледнах подозрително воднистата, сива каша.

— Няма нужда — отвърна Матиас и легна на тревата в сянката на брежите. — Само почакай.

Той смъкна старата си омазнена кожена шапка над очите и се пригответи за дрямка. Ето, помислих си аз, каза цели четири думи. Това е доста изморително, ако не си свикнал.

Барутлията се приближи и погледна в тенджерата.

— Отново овесена каша? — продума той печално.

Аз кимнах.

Барутлията въздъхна и се натъжи още повече.

— Сигурно няма повече наденички?

— Не — отвърнах му аз. — Но ти няма защо да се оплакваш. Овесената каша е добра и питателна храна за из път. А освен това се приготвя лесно. Виж сам — дори не трябва да палиш огън.

Зърната бяха започнали да поемат вода и да набъбват. След един час щяха да са съвсем готови за ядене. И така.

Матиас явно не смяташе да продължим в близкото бъдеще, затова събух ботушите си и разхладих крака в потока. Барутлията порови сред пирена и намери малко боровинки. Те не бяха съвсем узрели и доста киселееха, но премахнаха вкуса на прах от устите ни.

Час по-късно седяхме и хапвахме овесена каша. Тя не беше особено вкусна и предната вечер, но сега, приготвена със студена вода, бе още по-малко апетитна. Зърната бяха набъбнали и се бяха размекнали, без обаче от тях да се получи истинска каша, а и нямаше мед или ябълки, нито пък нещо друго, с което да я подсладим. Матиас посипа малко сол върху своята и подаде мълчаливо солницата нататък

към мен. Това малко оправи нещата, но само малко. Аз обаче изядох всичко бързо, не само защото бях гладен, но и защото исках да продължим. Ако не тръгнем скоро, Роза...

— Здравейте!

Аз се обърнах. Не си бях мислил, че можеше да ни настигне толкова бързо, но тя вървеше към нас, мокра от пот и по-прашна от мен самия.

Вървеше леко приведена напред, за да може да носи голямата кошница, а плитките ѝ се люшкаха напред-назад, докато ходеше. Но се усмихваше триумфално.

Барутлията засия, като я видя.

— Здравей — извика той. — Имаш ли още наденички?

— Не — рече Роза. — Но имам малко сирене, ако искаш?

Барутлията скочи на крака.

— Да, благодаря — каза той, сияещ от щастие, и се втурна да я посрещне. Галантно ѝ помогна да свали кошницата и я пренесе последните метри. А малко след това и Матиас, и Барутлията, и Роза седяха и си хапваха сирене и хляб.

— Не искаш ли малко, Давин? — попита ме Роза със сладък като захар глас и ми подаде едно парче мазно жълто сирене.

— Не, благодаря — отвърнах аз мрачно. — Току-що ядох овесена каша. А и не е ли време да продължим напред? Всъщност малко бързам.

— Работата не е чак толкова спешна — каза Барутлията и захапа още едно парче сирене, докато гледаше Роза с такова изражение, сякаш тя бе ангел, който току-що се е спуснал на земята. Личеше си, че пътят към сърцето на Барутлията минаваше без съмнение през стомаха. И когато след малко продължихме, Барутлията остана най-отзад и не след дълго вече той носеше кошницата на гърба си.

В началото се правех, че не виждам. Но когато след малко се обърнах назад и открих, че е качил Роза на коня си, вече ми дойде в повече.

— Свали я — казах му аз ядосано. — Това не е разходка в гората и не може да водим момичета с нас.

— Може да язди, докато тръгне да се връща — отвърна ми Барутлията и ме погледна също толкова злобно, колкото и Роза. — А освен това имам право сам да реша кой да язди коня ми.

Виждах, че ситуацията е безнадеждна. Можех да викам и да се карам колкото си искам, но това нямаше да промени нищо. Роза правеше точно каквото ѝ изнася, а явно и Барутлията. Осъзнавах истината — Салан можеше и да е роден водач, но аз явно не бях.

— Добре — казах аз. — Но само докато тръгнеш да се връщаш. Тогава ще я вземеш с теб!

— Да, да, добре — рече Барутлията, но Роза си замълча и аз си помислих мрачно, че тя без съмнение си бе наумила да върви подир мен по целия път до долината, с или без Барутлията, с или без кон.

Вечерта Роза ни приготви заешко рагу от един малък кафяв див заек, който Барутлията успя да убие със своята прашка. Той ѝ помогна да го одере и почисти, а тя извади лук и сушени гъби от своята кошница и никой дори и не спомена за овесена каша.

## 20.

### В СЛУЖБА НА ДРАКОНА

*Давин*

Не беше лесно да влезеш в Дракана.

— Махни си лакътя — изсъсках аз на Барутлията, когато патрулът от Ордена на дракона вече не можеше да ни чуе. — Това там е реброто ми.

Барутлията си премести лакътя, а след малко и цялото си кокалесто тяло. Аз се надигнах с облекчение и седнах. Само си помислете как някой толкова слаб можеше да тежи така!

— На косъм беше — рече Роза. Тя бавно се изправи и започна да чисти боровите иглички от вълнения си пуловер. — Осъзнаваш ли колко малко им оставаше да ни заловят този път?

Тя ми хвърли ядосан поглед, сякаш аз бях виновен.

— Ако не ти харесва, прибирай се — сопнах се аз. — Изобщо не те задържам! — Всъщност бях направил всичко по силите си, за да се отърва от нея, със същия успех можех да махна трън от вълната на овца.

— Мъже! — рече тя и възмутено извърна поглед. — Защо трябва да обръщате всичко на състезание кой пикае най-високо и най-далеч?

Барутлията издаде странен звук, нещо средно между смях и внезапен пристъп на задух. Не беше свикнал момичета да говорят така. Роза сложи ръка върху неговата.

— Но не и ти, Алин — каза му тя. — Ти не си такъв и това е една от добрите ти страни.

Барутлията се усмихна нервно, но и леко засрамено. Пак щеше да ѝ се поддаде. Не виждаше ли, че го върти на малкото си пръстче? Например го наричаше Алин, докато всички останали му викаха Барутлията. А и храната. Тя го глезеше, сякаш бе графски син. И постигаше успех. Той ѝ помагаше през цялото време, позволи ѝ да язди коня му, носеше огромната ѝ кошница, намираше ѝ мека борина, върху



която да легне нощем. Ако не беше той, отдавна да съм се отървал от нея. А сега го бе примамила да дойде с нас в долината.

Всичко това бе ужасно дразнещо, но Роза все пак не беше най-големият ми проблем. Откакто се разделихме с Матиас преди два дни, се бяхме опитвали да се промъкнем близо до Дракана, без да ни хванат, но най-много се бяхме приближили едва сега, когато лежахме на хълмчето, разположено на около миля от водениците и къщите долу.

Около Дракана гъмжеше от войници и изобщо не знаех как ще успеем да минем незабелязано през полето, обгръщащо крепостта, през палатковия лагер и през портата. Патрулът, от който току-що се бяхме измъкнали, бе минал толкова наблизко, че можех да докосна крака на единия кон само като си подадох ръката навън — ако, разбира се, бях поискал, и ако Барутлията не се бе проснал върху мен, когато се хвърлихме в храстите, за да не ни видят.

— Ами ако намерят конете? — попита Роза и погледна притеснено подир патрула, който беше слязъл долу в полето, и се бе запътил към лагера около крепостта.

— Тогава ще изгубим два добри коня. И те ще разберат, че някой се навърта наоколо.

— Не можем да продължаваме така? Трябва да измислим нещо.

— Да, госпожице Всезнайка. Може би имаш някоя добра идея?

— Ако не можем да влезем без да ни видят, защо да не ги оставим да ни видят?

— Блестящ план. Значи ще отидем до крепостната стена посред бял ден и ще кажем учтиво: „Извинете, господин войник от Ордена на дракона, случайно да държите сестра ми Дина в плен?“. И всичко ще се нареди.

— Глупак. Нямах това предвид. Но там долу има хора, нали? Хора, които работят в мелниците. Може и ние да получим работа. А когато веднъж влезем вътре, ще ни е малко по-лесно да разучим нещата, нали?

Хич не ми се искаше да го призная, но планът не беше лош. Във всеки случай не можех да измисля по-добър.

— Добре — казах аз накрая. — Нека да опитаме.

Оставихме Барутлията и конете да се крият между дърветата близо до крепостта. Мислехме, че ще е по-добре да идем пеша, защото така правеха повечето хора, които бяхме видели по пътя. Или поне тези, които не носеха униформи от Ордена на дракона.

Барутлията се бе опитал да протестира.

— Защо да оставам тук? И тримата може да отидем.

— Нали някой трябва да се грижи за конете — рекох аз. А... ако нещо се обърка, някой трябва да се върне в Планинската земя и да разкаже какво се е случило.

— Да, но аз как ще разбера, че нещо се е объркало? Как изобщо ще мога да узная нещо?

— Като се свечери, ще ни чакаш горе на хълма — рече Роза. — Някой от нас двамата ще дойде при теб, ако може. Но ако не може... — тя порови малко из кошницата си. — Виж това. Моят светлозелен шал. Ще можеш да го видиш отдалеч. След залез слънце ще застана долу на площада, за да можеш да ме видиш. Ако нося шала, значи всичко е наред. Но ако не го нося, или ако изобщо не ме видиш, трябва бързо да препуснеш към вкъщи, за да кажеш къде сме.

И така ние тръгнахме в следобедната горещина, а Барутлията и конете се скриха някъде в гъстата борова гора. Аз носех огромната кошница на Роза.

— Защо изобщо ти е цялата тази железария? — изръмжах аз.

— Човек никога не знае кога ще му потрябва тиган — рече тя. — Ако ти тежи твърде много, ще я взема.

Аз изсумтях.

— Не, благодаря.

Не исках да си призная, че беше много неприятно и тежко, а ремъците се впираха в мишниците ми. Аз все още се чудех как бе успяла да носи кошницата сама в началото, преди Барутлията да започне да се прави на Благородния рицар.

Зад нас се чу трополене на копита и аз се обърнах. Приближаваше ни галопираща група войници. Ние с Роза бързо се дръпнахме встрани, в канавката. Този път не за да се скрием, а за да не ни стъпчат. Ездачите изобщо не ни удостоиха с поглед, нито пък забавиха темпото. За миг покрай ушите ни профучаха буци пръст и борови иглички, после всичко утихна.

— Ох, сега и краката ми се намокриха — рече Роза.

И с моите беше така, защото в канавката имаше вода. А на ризата ми, точно на гърдите, имаше кафяво кално петно от буца пръст, която ме бе ударила.

Отново се покачихме на пътя.

— Хич не се държаха вежливо — каза Роза и погледна след ездачите.

— Ти какво очакваше? — рекох аз. — Това са войници от Ордена на дракона.

— Това не им дава право да стъпкват обикновените хора.

Аз вдигнах рамене.

— Ела. Да не мислим повече за това.

Дракана всъщност не изглеждаше толкова страшна. Имаше стени, но те не бяха толкова високи и широки, като например тези на Скайарк. Имаше и кули, по една от всяка страна на реката, но те бяха дървени, просто наблюдателни платформи. Въпреки това усети, че сърцето ми заби по-бързо от обикновено.

— Име? — излая пазачът край портата.

— Мартин Керк — казах аз, защото бяхме единодушни, че бе глупаво да се представяме като Роза и Давин Тонере. — А това е сестра ми Мая.

Роза ме удари, като чу избраното от мен име.

— Мартин? — възкликна тя. — Да не мислиш, че така ще придобиеш твърдостта на главния стражар? — хапливите й думи ме накараха да се изчервя.

— Случайно стана — отвърнах аз. — Мартин е съвсем обикновено име. Нищо общо няма с него.

Но всъщност имаше.

— Защо сте дошли?

— Търсим работа, добри господине. Чухме, че тук може да намерим.

— Може би да — рече той и ни изгледа студено. — Но не и за хора от кол и въже.

— Да, но...

— Пази си силите, момче. Не мен трябва да убедиш.

Той пхна глава в караулната и измуча нещо на някого вътре.

— Арно! Заведи тези двама новаци при отговорника.

Отговорникът седеше на една маса и попълваше списъци.

— Име? — попита той, без да вдигне поглед.

— Мартин Керк. Но те вече...

— А момичето?

— Ро., ох, Мая. Мая Керк. Сестра ми. Но...

— Може ли да тъче?

На езика ми беше да кажа „да, хм, може“, „мисля, че може“, но се спрях. Ако Роза щеше да се представя за моя сестра, то аз би трябвало да знам такива неща със сигурност. Но никой не беше тъкал през последната година, докато Роза живееше при нас.

— Всякакви ръкоделия ми се удават, господарю — каза Роза със своя най-учтив и покорен тон.

— Хм... А ти, момче? Имаш ли опит с оръжията?

— Да, малко, но...

— Но нямаш меч?

— Той... той се счупи. Но...

— Ясно. Ще трябва да пазиш повече този, който ще получиш сега.

Отговорникът надраска имената ни в един списък и ми подаде перото.

— Ето. Подпиши се тук. Ако не можеш да пишеш, направи кръстче.

Аз направих кръстче. Много от бедняците не можеха да пишат и беше най-добре да не се откроявам от масата.

— Отиди при синия флаг с Дракона — отвън при портата. Момичето може да иде в най-близката воденица — ето там. Вратата със зелените букви.

— Но...

— Да?

— Мислех, че... Искаме да работим във воденицата. И двамата.

— Не. Там има само жени и деца. Но ти може би си прекалено изтънчен, за да станеш част от армията на Дракона. Или прекалено страхлив?

В устата ми загорча, но какво можех да направя.

— Не — отвърнах аз и се опитах да изглеждам въодушевен. — Страшно много искам да стана войник от Ордена на дракона.

— Добре. Тогава тръгвайте. Ходом марш!

— По дяволите — изругах аз тихо, когато отново излязохме на площада пред портата. Пак се оказах от грешната страна на стената! И то в проклетата униформа на Дракан!

— Да — отвърна ми Роза и ме целуна набързо по бузата за довиждане, най-вече заради пазачите. — Значи все пак стана добре, че съм с теб, нали?

Видях отново Роза чак след два дни подир залез слънце.

— Здравей, братко — гласът ѝ звучеше дрезгаво и уморено и в началото почти не я познах. Русата ѝ коса бе прибрана под черна забрадка, бе облечена със сива пола и сива блуза, които не бях виждал преди. На шията си носеше светлозеления шал, който трябваше да покаже на Барутлията, че всичко е наред. Но Роза бе някак прегърбена, а не изпъчена, както обикновено, и се държеше за лактите, сякаш щеше да усети болка, ако ги отпуснеше.

— Здравей, сестричке — казах аз и отпуснах моите, които бяха съвсем изтръпнали. Около мен висяха безчет седла и юзди, които чакаха да ги почистят, намажат с масло и избършат. След вечеря бях започнал работа при майстора на седла и раменете толкова ме боляха, че ми идеше да викам, а пръстите ми бяха набръчкани като сушени сини сливи, и бяха почти толкова черни. Не това си бях представял, че ще върша като войник от Ордена на дракона. Но можеше да е и по-зле. Биваше и по-зле. Предния ден бях прекарал в чистене на тоалетните. Новобранците получаваха такива задачи.

— Може ли да се поразходим? — попита тя и кимна уморено с глава — надалеч от лагера, от чужди уши.

Погледнах тъжно към планината юзди, които ми оставаше да излъскам. Майсторът бе казал, че няма да си легна преди да свърша всичко, но аз изобщо не виждах как ще се справя преди изгрев слънце. Десет минути разходка с Роза нямаше да са от кой знае какво значение.

— Да, казах аз. — Нека се поразходим.

— Дина е тук — каза Роза веднага щом се отдалечихме малко от лагера. — В тъкачницата говорят за нея. Ужасно се страхуват от нея. Особено децата. Използват я, за да ги наказва, когато не работят достатъчно бързо.

— Кой? Валдрако?

Роза кимна.

— Говорят за нея, сякаш е някакъв звяр — тя ме погледна с изплашени очи. — Защо го прави? — попита ме Роза. — Как я принуждава да го прави?

Аз мълчаливо поклатих глава. Не можех да си представя, че някой би успял да принуди Дина да постъпва така. Да злоупотребява с дарбата си на Жрица на срама.

— Къде е тя? — попитах аз. — Споменавали ли са нещо за това?

— Горе, в голямата хубава къща — в дома на самия Валдрако. Мислех си... Дали ще успеем да се промъкнем там някоя нощ? Скоро? Защото ако остана да работя още дълго в тъкачницата, мисля, че ще ми окапят ръцете.

Кимнах. Аз самият нямах желание да прекарам още дни в лъскане на седла и чистене на тоалетни.

— Тази нощ — казах аз. — Може да пробваме довечера.

Първият ми проблем бе да вляза в Дракана. Бях научил, че новонаетите войници нямаха никакво право да влизат в крепостта. Имах малка полза от работата си на чистач. Бях слизал до реката много, много пъти, за да взимам чиста вода. Крепостната стена стигаше съвсем до бреговете. Но ако човек се престрашеше да влезе в бурната вода, можеше да я заобиколи. Ако, разбира се, течението не те отнесе и не те размажеше в скалите. Но аз се постарях да не мисля за това. Пък и бях взел предпазни мерки: носех дълго ликово въже, което бях задигнал от стаята със седлата. Вързах единия му край около кръста си, а другия — за стъблата на няколко млади брези, които растяха съвсем до брега, и така се спуснах с помощта на въжето надолу по стръмния скалист бряг до студената вода.

Веднага се подхлъзнах. Сякаш една огромна ледена ръка ме сграбчи и завлече в неправилната посока. Мислех да се опитам да плувам, бях добър плувец, а и друг път ми се беше случвало да плувам в река. Но това тук не бе реката Дун в Биркене с нейната бавна мътна вода. Това тук бе като котел на вещица, котел, пълен с леденостудена течност, която ме завихри, сякаш бях изсърнало листо в планински ручей, избуял от топящите се снегове.

Фрас! Водата ме блъсна право в един скален блок и едното ми рамо веднага се вледени и стана съвсем безчувствено. Ако не направех нещо, скоро същата съдба щеше да сполети цялото ми тяло! Хванах въжето и започнах бавно да пълзя срещу течението. След миг ръцете ми така се вкочаниха, че едва държах грубото въже, а и почти не усещах подмишниците си. Аз пъхтах и стенех като вол, който мъкне прекалено тежък товар, но накрая успях да стигна до брезата и да изляза от водата. Доста дълго останах проснат по корем на края на брега, пъшкайки, стенойки и треперейки от студ, а краката ми се люшкаха във въздуха.

Беше невъзможно. В тази река не можеше да се плува. Не и тук, където течението бе толкова силно, че успяваше да задвижи всичките воденици на Дракана.

Но какво можех да направя тогава? Бях мокър до кости и ако преди това имах дори и минимален шанс да успея да мина през портата под някакъв предлог, сега всичко отиде по дяволите. Дори и най-глупавият пазач щеше да се усъмни при вида на един такъв полуудавен воден плъх. А Роза чакаше. Ако не се появях, щеше да се уплаши. Може би толкова много, че утре вечер да даде сигнал за опасност на Барутлията.

Можех ли да се покатеря покрай стената, без да влизам напълно във водата? Все пак бяха само няколко метра. С помощта на въжето... може би щях да успея.

Аз се спуснах надолу по брега за втори път, сега по-внимателно. Затърсих опора с единия си крак, и ето — почувствах издатинка, която можеше да се окаже достатъчно голяма. Пуснах въжето с едната си ръка, хванах се здраво за един чим трева и започнах да се катеря по стръмния бряг. Хвърлих бърз поглед нагоре. Стената се издигаше над мен като тъмна черна сянка, един мрачен силует на фона на нощното небе. Но поне силует без очертания на хора. Никой не ме бе видял, засега. Но тогава се появи друг проблем. Десният ми крак се изплъзна от цепнатината, в която го бях пъхнал, и трябваше да се вкопча в стената само с изтръпналите си пръсти. Надолу по брега се изсипа дъжд от чакъл и малки камъчета, но за щастие реката бучеше така силно, че заглуши шума, който вдигнах. Отново намерих опора за крака си. Да бях си свалил ботушите, преди да започна да се катеря. С голи пръсти щеше да ми е по-лесно. По лицето ми се стичаше пот,

примесена с вода, и трябваше да замижа, за да не ми влезе в очите. Още една издатина. Една мъничка върба, която бе прорасла в пукнатина. Погледнах нагоре. Бях заобиколил стената. Сега отново трябваше да стигна до горния край на брега.

Само че... Изведнъж осъзнах, че не мога нито да продължа напред, нито да се върна назад. Заравях пръстите на едната си ръка в брега, но единственото, което постигнах, бе, че се изподрах и си счупих един нокът. Въжето вече не ми помагаше — то бе вързано от грешната страна на стената, а колкото и да търсех, не можех да открия опора за ръцете и краката си тук горе. Пръстите ме боляха, а раменете ми трепереха от напрежение. Ако не намерех начин да продължа напред, накрая щях да падна. И трябваше да започна отначало — ако при падането не си счупех някой крайник, разбира се.

— Давин?

Това бе просто шепот, толкова тих, че едва го чух през шума на реката. Погледнах нагоре. От върха надничаше едно лице, бяло и кръгло на фона на лунната светлина. Беше Роза.

— Да — прошепнах аз в отговор.

— Можеш ли да се изкачиш?

Въпреки всичко това момиче бе доста проникателно.

— Не — изсъсках аз ядосано. — Ако можех да се изкача, щях да го направя.

Роза протегна ръка през ръба на пропастта, но не можа да ме достигне. А и така стана по-добре, защото бях доста по-тежък от нея. Нямаше да е много умно да я дръпна надолу.

— Почакай — рече тя. — Престилката ми... може би ще стигне до теб.

— Завържи я за нещо — казах аз и се опитах да забравя парещата болка в пръстите си. Бяха изтръпнали и извити като нокти на граблива птица и не бях сигурен, че някога отново щях да мога да ги изправа.

Нещо меко докосна едната ми ръка — връзката на престилката на Роза. Щеше ли да издържи теглото ми? Нямаше да разберем, ако не опитахме. Във всеки случай, нямаше да издържа да вися така още дълго. Аз внимателно извадих пръстите си от малката пукнатина, в която ги бях пхнал, и посегнах към престилката. Внимателно я дръпнах. Тя поддаде, но не се скъса. А и ръбът на крепостта не бе



толкова далеч. Пуснах се и сграбчих престилката и с другата си ръка. В този миг единият ми крак се подхлъзна отново и аз увиснах, люшчайки се, а лицето ми се заби в скалистия бряг.

— Хайде, Давин — прошепна ми Роза отгоре толкова паникьосано, че се уплаших да не би някой пазач да приближаваше. Аз се мятах и ритях с крака и бавно се набирах по престилката. Тогава усетих как някой ме хвана за яката на ризата — Роза ме издърпа, също като рибар, който изтегля на брега калкан.

— Бързо! — прошепна тя. — Идва някой!

Тя дори не развърза възела, а просто разряза престилката с ножа си. След което се спусна пъргаво напред в странен безшумен тръс. Аз се изправих задъхано на крака и исках да побягна след нея, но някой ме дръпна толкова силно, че за малко да падна отново в пропастта. Изругах наум. Въжето. Бях забравил, че още е завързано около кръста ми.

— Хайде! — прошепна ми Роза ядосано от сенките.

Чух приближаващите се стъпки от ботуши. Срязях въжето, освободих се, хвърлих го в пропастта и последвах Роза колкото се може по-тихо.

## 21.

### СЕМЕЙНА РАЗХОДКА В ГОРАТА

*Давин*

Голямата каменна къща блестеше бледа под лунните лъчи наред всичките мрачни дървени постройки. Не навсякъде светеше, но все пак минаваше полунощ.

— Мислиш ли, че има пазачи? — попита ме Роза шепнешком.

— Никого не виждам. Има стражи край водениците и складовете, но едва ли и тук.

Стояхме под едно бъзово дърво, което растеше в края на една от конюшните. Бяхме се скрили зад няколко купчини дърва. От белите бъзови цветове се носеше натрапчива, остра и сладка миризма. Тя гъделичкаше носа и те караше да кихаш.

— Ще влезем ли?

Аз мълчах.

— Не знаем в коя част на къщата е. Не можем просто да отваряме врата след врата, докато я намерим.

— Имаш ли по-добър план?

— Не — рекох аз.

— Ами тогава ела.

— Почакай малко — казах аз. — Поне да си сваля ботушите.

Седнах на дръвника и събух подгизналите си кожени ботуши. По боси крака щях да се придвижвам по-безшумно. Достатъчно лошо беше, че оставях зад себе си мокра следа, точно като охлюв, поне да не вдигах шум. Дали да не свалях мократа униформа? Не, тя поне беше черна. Без нея щях да се откроявам наред мрака, бял като привидение.

Пред къщата имаше широка гранитна стълба, но беше малко глупаво просто бавно да се изкачим по нея. И то при такава къща, която със сигурност имаше повече от един вход.

— Там — казах аз. — Вратата в онази пристройка.

Сега бе ред на Роза да замълчи.

— Как мислиш, какво ще ни сторят, като ни хванат? — попита ме тя и макар че се опитваше да се овладее, долових, че гласът ѝ леко трепереше.

— Откъде мога да знам? — отвърнах аз малко по-остро, отколкото трябваше. — Това са хората на Дракан. Мисля, че ще е най-добре да не се оставим да ни хванат.

Роза ядосано промърмори нещо от рода, че това и тя много добре го знаела. Не чух всичко, но думата „идиот“ прозвуча достатъчно отчетливо. Беше странно, но това малко спречкване с Роза ме поуспокои. Беше толкова обичайно наред цялото това напрежение.

— Изчакай тук — казах ѝ аз. — Ще проверя дали е заключено.

Аз се промъкнах покрай купа дърва и се огледах на всички страни. Все още не се виждаше никой. Поех си дълбоко дъх и се устремих по калдъръма с мокрите си голи крака. Добрах се до пристройката на каменната къща. Натиснах дръжката надолу и внимателно бутнах вратата. Тя се откряна. Не бе заключена, нямаше и резе. Е, ако човек живееше наред един толкова строго охраняван лагер, с половината войска на Ордена на дракона край себе си, може би нямаше нужда да заключва.

Бавно отворих вратата. В началото нищо не виждах, но когато очите ми привикнаха с тъмнината, започнах да различавам някои неясни силуети. Нито един от тях не приличаше на човешки, а единственият звук, който долавях, бе от нещо течено, което бавно капеше. Направих крачка напред и се проснах по очи. Как се ударих само! Трябваше да си прехапя устната, за да не извикам високо. Кой по дяволите правеше стълба от вътрешната страна на вратата? Явно този, който бе построил къщата. Бях паднал на три изтъркани каменни стъпала. Известно време останах седнал на пода, който не бе дървен, а покрит с гладки каменни плочи. Бях се натъртил. Миришеше на влага и сапун и бе леко спарено. Дали това не бе баня? Не, беше помещение за пране. Видях големите съдове — огромни железни корита, под които се наклаждаше огън, за да може да се стопли вода за пране. Това не бе като да занесеш прането до потока, както правехме вкъщи. Но това бе като отделна къща. Дали някога бях влизал в толкова просторен дом? Да, при Хелена Лаклан.

Изведнъж си спомних слугинската стая в Баур Лаклан толкова ярко, сякаш я виждах пред очите си. Слугинската стая и Салан, който

стои и се взира в пода, докато ми казва, че ще започнат да хвърлят мрежи като се съмне. Усетих как сълзите напират в крайчеца на очите ми и започнах яростно да мигам. Беше ужасно глупаво да седя тук и да рева, когато знаех, че Дина не се бе удавила и че се намираше някъде в тази къща и че скоро щях да я намеря. Аз избърсах раздразнено очите си с мокрия си ръкав, изправих се на крака, излязох навън и махнах на Роза.

— Внимавай — казах аз. — Има малка стълба.

Тя слезе внимателно по нея, стъпало по стъпало.

— Какво е това? — прошепна тя.

— Перално помещение — отвърнах аз.

— Хм — изсумгя тя. — Истинско имение, а?

Промъкнахме се през пералното помещение, изкачихме още няколко стълби, минахме през една врата и се озовахме в просторна кухня. Огънят в голямото желязно кюмбе не бе съвсем изгаснал, виждаха се очертанията на капака му, който хвърляше пламтящи ивици светлина в мрака. Усетихме миризма на тесто, което явно бе оставено някъде да втасва. Явно някой бе намислил да изпече хляб за закуска.

В тъмнината се блъснах в една маса и се чу трополене от гърнета и глинени съдове.

— Шшшшт — сгълча ме Роза.

Аз стоях съвсем неподвижно и се заслушвах, но нищо не нарушаваше тишината, не се чуваха гласове, стъпки или други звуци, освен... Това хъркане ли беше? Да. Тихо, спокойно хъркане съвсем наблизо.

Роза ме хвана за ръката и ме завлачи през кухнята до следващата врата. Веднага си личеше, че тази стая бе съвсем различна: голяма, празна и с висок таван. Лунната светлина се процеждаше през стъклата на множество огромни прозорци и осветяваше пода, покрит със студени черни и бели плочи. В мрака се извисяваше голяма вита стълба.

— Стаята на кухненската помощничка обикновено се намира до кухнята — прошепна Роза. — Сигурно нея сме чули. Мисля, че трябва да се изкачим нагоре. Останалата прислуга сигурно живее най-горе, на тавана. Едва ли са дали на Дина хубава господарска стая?

— Откъде знаеш всичко това? — попитах аз.

— Майка ми переше дрехите на хора, които живееха в подобни къщи — отвърна тя дръпнато. — Е? Ще вървим ли? Или имаш още гърнета за бутане?

Колко дразнеща беше тя! И все пак се радвах, че е с мен, въпреки че нямаше да ѝ го кажа.

Качихме се много бавно по стълбата, за да не скърцат стъпалата. Когато стигнахме до първия етаж, аз исках да завием наляво, но Роза ме спря.

— Трябва да се качим догоре — рече ми тя. — До таванските стаи.

Изкачихме още един етаж. Стълбата бе по-тясна, а площадките по-малки. Цареше почти непрогледен мрак, защото тук горе нямаше хубави стъклени прозорци, а само няколко отвора с дървени капаци. През процеците на капациите се процеждаха съвсем оскъдни лунни лъчи и това бе всичко.

Спрях, защото не виждах нищо. Роза се блъсна в мен и ме хвана за ръката, за да не падне. За първи път обаче тя не каза нищо, а и продължи да ме държи дори след като възвърна равновесието си. Отнякъде долетя странен писклив звук, като тези, които издават прилепите в мрака.

— Какво е това? — прошепна Роза колкото се можеше по-тихо.

— Може би идва от някой спящ? — отвърнах ѝ аз. — Хората издават много странни звуци, когато спят.

Беше ни трудно да определим откъде идваше шумът. Аз внимателно вдигнах крак и направих стъпка напред, а после и още една. Все още нищо не виждах. Вървах с една ръка напред и търсех стената с другата.

Пръстите ми докоснаха някаква дървена стена, а след нея — парче плат. Завеса. Чух, че звукът, наподобяващ писукане на прилеп, идваше от стаята зад нея. Не приличаше на гласа на Дина, но може би вътре имаше още някого. Аз внимателно дръпнах завесата настрани и проврях глава в стаята. Тук бе малко по-светло, защото един от капациите бе отворен. Видях някакво тяло на леглото. Тялото беше твърде голямо и грубо, за да принадлежи на Дина.

Точно тогава звукът секна. Спрях и застанах неподвижно. „Спи си — помислих си аз — тук няма никого“. Мъжът в леглото се размърда, но нямаше други признаци да се е събудил. Аз пуснах

завесата много, много бавно и се върнах назад до стълбата заедно с Роза. Ние слязохме няколко стъпала надолу, спряхме и се ослушахме. Горе продължаваше да бъде съвсем тихо.

— Не мисля, че Дина е там — казах аз колкото се може по-тихо, съвсем в ухото на Роза.

— Та ние погледнахме едва зад една завеса — възрази тя. — Ами ако има още стаи?

— Това не бе слугиня — рекох аз. — Това бе войник от Ордена на дракона.

— И какво от това? Може би я пази?

— Е, тогава това е един доста небрежен пазач.

За момент си помислих, че Роза ще продължи да настоява. Но после тя въздъхна, съвсем плахо и примирено.

— Къде ще търсим тогава? — попита тя.

— Мислех си за нещо — отвърнах аз. — Може би не трябва да отваряме всяка срещната врата. Може би трябва да търсим тази, която е заключена.

Открихме една заключена врата в коридора на първия етаж — врата, заключена явно отвън, защото ключът все още бе в ключалката.

— Това трябва да е — казах аз и изведнъж гърлото ми пресъхна. — Кого другиго биха заключили?

— Отвори я — рече ми Роза нетърпеливо. — Не стой така, отвори я!

Аз отключих вратата и я отворих.

Вътре бе почти толкова тъмно, колкото и в таванските стаи. Тук, разбира се, имаше прозорци — големи прозорци с истински стъкла, но повечето бяха закрити от плътни завеси. А подът бе покрит с килими, дебели вълнени килими, в които краката ти потъваха, сякаш в трева.

Аз стоях неуверено на вратата и се опитвах да огледам наоколо. Не приличаше на стая, която някой би дал на пленник. Но вратата беше заключена. А и кого другиго биха затворили вътре иначе?

Видях голямо легло с плътен балдахин.

— Дина? — прошепнах аз плахо. Никой не отговори. Дръпнах балдахина, но леглото бе празно.

И тогава я видях. На миндера до прозореца, наполовина скрита зад едната от тежките завеси. Веднага разбрах, че беше тя, макар че единственото, което виждах, бе силуетът на едно свило се момиче в дълга, бяла нощница.

След три крачки я доближих. Застанах до нея, но не посмях да я докосна, сякаш се страхувах, че ръката ми ще мине през тялото ѝ, като да беше призрак.

— Дина...

Тя отвори очи и замига сънено.

— Давин — рече тя съвсем спокойно, сякаш бе напълно нормално да съм там. — Вече... — и изведнъж застина и се събуди окончателно. — Давин!

Тя скочи, прегърна ме през врата и ме прегърна толкова силно, че за малко да остана без дъх. Забелязах, че беше отслабнала, но иначе не изглеждаше да ѝ бяха сторили нещо.

Не мога да обясня какво беше усещането. Може би като да се събудиш от страшен кошмар. Сякаш душата ми бе разкъсана на хиляди парченца, които сега отново се сляха в едно цяло. И в същото време, в същото това време усетих, че съм ѝ страшно ядосан. Не ме питайте защо. Сякаш всичко това, всички ужасни неща, през които бяхме минали аз, мама, Мели и Роза, сякаш всичко това бе по вина на Дина.

— Къде беше? — изсъсках аз, като същевременно я притисках, сякаш ме бе страх, че ще избяга от мен. — *Осъзнаваш* ли колко ни уплаши?

Тя си пое дъх. Като че изхлипа.

— Не бива да ми се караш — рече Дина със сподавен от плач глас. — Давин, не бива да ми се караш...

В този момент аз, разбира се, се почувствах като най-големия идиот на света и най-ужасния брат. Когато най-накрая я намерих след всичко, което бе преживяла, единственото, което направих, бе да я разплача.

— Шшшшт — рекох аз и я погалих по косата. — Тихо! Престани. Нали те намерих — подадох ѝ ръкава си. — Ето. Избърши си очите.

Тя сложи ръка върху моята. И тогава от устата ѝ се отрони странен звук, наполовина хлипане, наполовина въздишка.

— Давин — рече тя. — Той е мокър. Как мислиш да се избърша с него?

Естествено, че беше мокър. Както и целият аз.

— Мога да ти дам шала си — рече Роза.

— Роза! — Дина ме пусна и я прегърна. — Какво правиш тук? Какво правите тук? Как ме намерихте?

— Ами... така, като си помагахме — рече Роза.

Въпреки мрака видях усмивката, която ми прати — белите й зъби проблеснаха в мрака за миг. След което отново стана сериозна.

— Хайде, Дина, ела, трябва да се махнем преди някой да ни е открил.

Дина пусна Роза. Изведнъж стана страшно нещастна.

— Не мога — рече тя със странно глух глас.

— Какво? — попитахме Роза и аз в един глас.

— Не мога да дойда с вас.

— Какво не можеш?

Тя поклати глава.

— Не — рече тя. — Ако не... Ако не... Ако избягам, той ще убие Тавис.

— Тавис? — в този миг съвсем бях забравил за него.

— Тавис Лаклан. И него плениха с мен.

Разбира се. Внучето на Хелена Лаклан. Неговата майка ме бе ударила по челото с Черната ръка. *Дойде тук, за да отнемеш един живот*, бе казала тя.

— Къде е той? — попитах аз.

— В мазето — рече тя. — Там под плевнята.

— Значи ще вземем и него.

Не мога да кажа, че малкият Тавис Лаклан се зарадва да ни види.

В началото нито го виждахме, нито го чувахме в мрака. Под капака имаше фенер, но не можехме да запалим светлина. Ако някой я забележеше и дойдеше в стаята със седлата горе, щяхме да сме хванати като в миши капан.

— Тавис — извика го Дина тихо. — Буден ли си?

— Какво искаш? — прозвуча след малко един тъжен и уплашен глас в мрака. — Оставете ме. Гнусни предатели. Не си мислете, че ще



ме принудете да кажа нещо!

Гнусни предатели? Какво си въобразяваше той? Очаквах Дина да каже нещо, но тя мълчеше и по дишането ѝ разбрах, че бе на косъм да се разплаче.

— Какво си въобразяваш? — казах аз ядосано. — Няма да говориш така...

Но Дина сложи ръка на моята и ме спря.

— *Тихо, Давин* — прошепна тя. — *Има неща... които не знаеш.*

Какво искаше да каже с това? Явно нещо се бе случило с нея. Не изглеждаше съвсем... не беше съвсем на себе си. Какво ѝ бяха направили тези мръсници?

— Дошли сме, за да те спасим, Тавис — рече тя. Чу се звук от стържене на дърво в дърво. Беше Дина, която вдигна капака. — Ела — каза тя. — Отиваме си вкъщи.

Тогава някой започна да пее. Съвсем до нас, бе толкова близо, че щеше да ми изскочи сърцето от страх.

— Пътят е дълъг, с дебнещи опасности незначайни, нека морни стъпка по стъпка вървим, за стените домашни вечно мечтаем, за огнището жарко, за топлата кръчма...

Това бе един груб и гъгнец глас. Глас на луд, помислих си аз. Нормалните хора не звучаха така.

— Аааа — въздъхна Дина. — Бях го забравила.

— Кого? Кого, Дина? Кой е този?

— Един скитник. Всъщност... не точно. Това е дълга история. Но, Давин, ще трябва да вземем и него.

— Дина... не можем, искам да кажа, той не е съвсем наред. Никога няма да успеем да минем с него покрай пазачите, без да ни издаде.

Достатъчно трудно щеше да ни е и с Тавис и Дина.

— Ако го оставим тук, Валдрако ще го убие.

Усетих в гласа на Дина нотка на непреклонност, а аз познавах сестра си достатъчно добре, за да знам, че няма да отстъпи.

— Не мисля, че е толкова луд. Вярвам, че ще усети кога трябва да замълчи.

— Драга госпожице — прошепна гъгнещият глас. — Драга госпожице, в името на живота просякът ще стори всичко, каквото се наложи...

Затърсих в мрака капака на неговата клетка, но пръстите ми напипаха нещо студено и метално. Една дебела верига придържаше капака затворен.

— Дина, дори вратата не можем да отворим! Тази верига е дебела почти колкото китката ми!

— Забрави веригата — рече тя. — Решетките са дървени. Не можеш ли да избиеш един прът?

За кого ме мислеше тя? За рицаря Желязна ръка, който можеше да събори дракон на земята само с голи ръце? Но може би...

Каза го, сякаш смяташе, че един истински голям брат трябваше да умее такива неща. А и прътовете наистина бяха просто дървени.

— Ще ми трябва малко светлина — казах аз. — Знам добре, че е опасно, но... нищо няма да се получи, ако не виждам какво правя.

— Горے при стълбата има фенер — рече Дина. — Но нямам огниво.

И аз нямах, пък и да имах, то със сигурност щеше да е съвсем подгизнало.

— Аз имам — обади се Роза.

— Да — промърморих аз. — То се знае, че ще имаш...

Ние взехме лампата, а Роза я запали. В стаята се разпръсна слаба жълта светлина.

— Роза, можеш ли да се качиш горе и да пазиш? Ако някой дойде, трябва да загасим лампата по най-бързия възможен начин.

Роза кимна.

— Ще свирна, ако някой приближи — каза тя. — Ето така.

Тя издаде устни и изведнъж в мазето се разнесе свирукане, съвсем като на кос. Кос, който е видял котка.

— Къде си го научила това? — възкликнах аз. — Звучи съвсем като... звучи точно както трябва.

Роза се засрами.

— Това е само нещо, което... на което се научих.

Тя се втурна към стълбата и изчезна през капака.

— Защо се разбърза толкова? — попитах аз.

Дина се усмихна, с бегла мимолетна усмивка.

— Може би Роза не за първи път стои на пост — рече тя.

И тогава се сетих откъде бе Роза. Тя бе родена в най-бедната, ужасна част на Дунарк — Скиденстад. Половината от хората, които

живееха там, бяха принудени да се занимават с контрабанда или да крадат, а гадният брат на Роза едва ли бе от най-честните. Той със сигурност не би се поколебал да накара сестра си да го пази, докато вършеше своите леко „незаконни“ занимания.

— Дръж лампата до вратата — заръчах аз на Дина.

Тя го направи. Веригата бе завързана само около един прът. Ако го счупехме, щяхме да успеем да отворим вратата. Аз отстъпих назад, заставах на един крак и ритнах с другия пръта колкото сила имах. Не постигнах нищо, нищо, освен това, че си ударих петата, а в крака ми се забиха трески. Ботушите ми си лежаха горе до дръвника, където ги бях събул.

— По дяволите! — стиснах зъби и опитах пак. Със същия резултат.

— Не става — казах аз, след като си поех дъх. — По-скоро на мен ще ми стане нещо, отколкото на вратата.

— Дай ми ножа си — каза Дина. — Ако я изпилим малко...

— По-добре вземи този на Роза — отвърнах ѝ аз. — Той е по-остър.

Дина се отправи към стълбата. Аз извадих ножа си и започнах да режа пръта. Не беше лесно. Въпреки че в мазето бе влажно и студено, по челото ми се стичаше пот, която влизаше в очите ми. Вярно е, че Роза ни пазеше, но ако някой видеше светлината долу... От мазето имаше само един изход. Ако някой стигнеше до капака преди нас, бяхме изгубени.

Дина се върна.

— Ето — каза тя и ми подаде малкия ръждив, но много остър нож на Роза. След това взе моя и започна да дялка пръта от другата страна. По пода се засипаха стърготини.

— Побързайте — рече Тавис, който иначе бе мълчал. — Поразбързайте се!

Явно вече не бяхме предатели.

— Бързам колкото мога — отвърнах му аз ядосано. Вече не чувствах китката си заради дялканото, а вратът ми съвсем се бе схванал от напрежение, защото през цялото време очаквах, че някой ще дойде и ще забие ноктите си в него.

— Опитай отново — рече Дина. — Сега е много по-тънка.

Опитах отново. И при втория ми ритник дървото се напука. Трябваше да го натиснем още малко, за да го прекършим достатъчно, че веригата да може да излезе, но накрая успяхме. А Роза все още не бе подсвирнала отгоре.

Аз отворих вратата. Скитникът мигаше с очи, сякаш слабата светлина на лампата бе непоносима за човек, който бе стоял на тъмно толкова дълго.

— Благодаря — промълви той. — Благодаря ви, милостиви господине.

Той имаше ужасен вид. Бе мръсен, а миризмата му се усещаше въпреки вонята на прогнило цвекло, която изпълваше мазето. По главата му имаше струйки засъхнала кръв, а носът и устата му бяха толкова подути, та не бе никак странно, че гъгнеше. Явно го бяха били. Много пъти. И когато направи няколко крачки, за да излезе от клетката, куцаше толкова лошо, че ми беше болно да го гледам.

Аз хвърлих поглед на групичката ми освободени пленници. Малкият блед Тавис. Дина, която стоеше свела глава, сякаш не искаше да погледне никого в очите. И скитника, който приличаше на раздърпано плашило. Така никога нямаше да минем през портата.

— Не става — казах аз на Дина. — Теб може и да успеем да те измъкнем. Но трима! Няма начин.

Дина поклати глава.

— Не — рече тя. — Знам едно място. Една тайна врата.

Тя наведе глава още повече. Не разбирах от какво имаше да се срамува?

— Добре — казах аз. — Къде?

— Трябва да минем през къщата — отвърна ми тя.

Хич не ми се искаше отново да влизам в бялата каменна къща. Къща, пълна с войници от Ордена на дракона. Или може би къща, пълна с войници от Ордена на дракона, които вече не спяха толкова непробудно...

— Не може ли да стигнем дотам по друг начин?

— Не — отвърна ми тя. — Трябва да минем през розовата градина.

Розова градина? Не звучеше логично.

— Сигурна ли си?

— Намерих я вчера, вратата, искам да кажа — отвърна ми Дина. Гласът ѝ бе уморен. — Тя води до едно поле, в края на което има гора. Без стени и без пазачи. Само трябва да стигнем до гората.

*Тогава защо ти не си го направила?* — помислих си аз, но не казах нищо. Явно беше заради Тавис.

— Добре — рекох. — Нека да опитаме.

Не изглеждаше много логично да избягаме от Дракана, като проникнем в една къща. Цели пет човека. Надявах се само, че скитникът щеше да си държи устата затворена. Ако започнеше да пее своите безсмислени песни, докато бяхме в къщата, щях да го цапна по главата с ботушите си. Бях ги прибрал, когато минахме покрай дръвника, но още не ги бях обул — трябваше да бъдем тихи, сега повече от всякога.

Поведох ги към пералното помещение. Бях ги предупредил за стълбите, така че този път никой не падна. Чувах тежкото дишане на скитника зад себе си, но нищо не можех да направя, не можех да му забраня да си поема въздух.

Аз отворих внимателно вратата към кухнята. И застинах. Какъв бе този шум? Не бе хъркането на кухненската помощница, бе нещо друго... Втренчих се в мрака, но виждах единствено червените отблясъци от печката. Звукът се чу отново. Може би все пак идваше от кухненската помощница. Или просто ми се бе причуло. Нервите ми бяха изопнати до край.

Затърсих леко назад с ръка, докато не намерих рамото на Дина. Ощипах я леко, за да ѝ дам знак да изчака, всички трябваше да изчакат, докато се промъкна в кухнята. Тя ме погали бързо по ръката, за да ми покаже, че е разбрала. Пръстите ѝ бяха леденостудени.

Пристъпих няколко крачки напред. Пред себе си виждах голямата маса, в която се бях блъснал предния път. Светлината от огъня в печката се отразяваше слабо от глечта на глинената чиния, която лежеше на масата. Аз се заслушах отново, но единственото, което чух, бе тихото хриптене на скитника. Моите боси крака стъпваха съвсем безшумно по студения каменен под, а кухненската помощничка явно бе спряла да хърка, защото бе съвсем тихо.

Пътят очевидно бе свободен, помислих си аз и се обърнах, за да помахам на останалите. В този момент се блъснах в някого.

Някой голям и истински.

Аз се хвърлих уплашено назад и още веднъж се ударих в кухненската маса. Глинените съдове задрънчаха.

— Шшшшшт — сгълча ме ядосано този, в когото се бях ударил.  
— Ще я събудиш!

За миг си помислих, че го каза някой от останалите. Но никой от тях не бе с височината на мечка. И никой нямаше такъв боботещ и груб глас. А сега, когато се бях долепил до печката, виждах по-добре и разбрах, че това бе войник от Ордена на дракона. Всъщност не беше с обичайното облекло, а носеше риза и държеше нож в едната си ръка и шунка в другата. Но защо ми изшътка така? Защо не се разкрещя и не събуди цялата къща?

Явно и той беше объркан. Присви очи и ме погледна.

— Ей, не мисля, че те познавам — рече ми той. — Какво правиш тук?

Разбира се. Носех униформата на Ордена на дракона. Явно си бе помислил, че и аз съм дошъл да си хапна тайно шунка. Но скоро щеше да разбере, че не е така, а навън в пералното помещение чакаха още четирима, които в никакъв случай не можеха да минат за хора на Ордена на дракона.

Замерих го с единия си ботуш и го уцелих право в лицето.

— Какво — промълви той, но не успя да довърши, защото го хванах за гърлото с едната ръка и за китката с другата. И двамата паднахме на земята, в началото аз бях върху него, но той имаше нож и аз не посмях да пусна гърлото му, защото ако извикаше за помощ, щеше да настане пълен ад. Той така силно ме фрасна с шунката, че пред очите ми затанцуваха звезди. Успя да ме събори на земята и почти се освободи.

— О-о-о-хххххххх — извика той. Но не можа да довърши. Чу се странен силен звук, сякаш някой удари по гонг. После мъжът падна върху мен, отпуснат като заклан вол. Едва когато видях Роза и предмета, който държеше в ръце, ми стана ясно какво се бе случило.

— Нали ти казах — рече тя леко задъхано. — Човек никога не знае, кога ще му потрябва тиган.

Дина се приближа и погледна падналия войник.

— Това е Сандор — рече тя тихо и изглеждаше, сякаш искаше да го заплусе. — Дясната ръка на Валдрако. Мъртъв ли е?

Аз докоснах шията му. Беше топъл и напипах пулса му.

— Не — рекох аз. — Само е загубил съзнание.

— Наръгай го — изсъска Тавис. — Наръгай го с ножа си!

Побиха ме тръпки. На колко ли години беше? На осем? Или на девет? А ме караше да наръгам с нож човек в безсъзнание. Не подозирах, че децата на планинците бяха толкова кръвожадни. Може би имаха основание. Мазето, от което го бяхме измъкнали, изобщо не беше прекрасно място за престой.

— Не — рекох аз. — Ще го вържем. Вземете въже от пералното помещение, или това е килер? — погледнах Дина.

— Там — рече тя и посочи един капак на пода. — Долу има малко мазе за съхранение на плодове. Ще им отнеме известно време да го открият там.

Речено — сторено. Ние вързахме войника от Ордена на дракона и го набутахме в мазето, което беше точно толкова голямо, че да го побере легнал. Натиках една сбръчкана ябълка в устата му и я завързах със собствените му чорапи. Тавис също си взе една ябълка и започна гладно да я гризе. Може би дори не го бяха хранили нормално, докато беше долу в мазето. Това също бе основателна причина да е изпълнен с такава жажда за мъст.

Птиците навън се разпяха, а небето отвъд кухненските прозорци просветля. Трябваше да побързаме.

— Вземете и шунката — прошепнах аз. — Ще имаме нужда от храна по обратния път.

Аз отворих вратата към стълбището. Пред мен стоеше най-красивото момиче, което бях виждал през живота си.

Косата ѝ бе черна като нощта и блестеше като коприна. Очите ѝ бяха тъмни и в същото време сияеха подобно на звезди. Лицето ѝ бе толкова красиво, та на човек му се струваше, че е нарисувано, просто не можеше да бъде истинско.

Тя стоеше със златен свещник в ръка и носеше някакво лъскаво синьо-зелено наметало. На яката бяха избродирани златни и зелени дракони.

За миг и двамата се гледахме стреснато. След това тя отвори уста, за да изкрещи.

— Саша — каза ѝ Дина бързо и момичето замълча. — Саша, слушай. Нали искаш, да се отървеш от мен?

Момичето отново затвори уста. Слушаше и мълчеше.

— Престори се, че не си ни видяла — опита се да я убеди Дина. — Върни се в леглото. А утре... утре няма да ме има.

Почти можехме да видим как мислите се въртят в главата ѝ като воденичен механизъм. После кимна.

— Върви — каза тя. — Върви си. Далеч, далеч оттук. И никога не се връщай.

— Обещавам ти — каза Дина. — Няма да се върна по собствена воля.

Изобщо не ѝ бе трудно да обещае това.

Момичето отстъпи две крачки назад, за да ни пусне да минем. Малко се обърка, като видя колко бяхме, но не каза нищо. Просто се обърна и започна да се изкачва по стълбата, с изправен гръб и високо вдигната глава. Помислих си, че прилича на принцеса.

Всичко стана много бързо. Изобщо не бях подозирал, че скитникът може да се движи толкова пъргаво. Той се затича по стълбата след момичето, хвана, го през кръста, запуши му устата и го замъкна надолу. Саша изпусна свещника, така че светлината угасна, но чувахме, че се бори и рита и се опитва да извика, но издаде само един полусподавен звук заради хватката на просяка.

— Какво правиш — изсъсках му аз. — Пусни я! Тя щеше да ни остави да си тръгнем!

Просякът поклати глава и не пусна момичето.

— Дръж здраво, щом змия си хванал ти — занарежда той. — Или тя ще те ухапе, преди да си разбрал...

— Престани с тези стихчета! — бях на косъм да го цапна с шунката.

Той се усмихна и за миг изглеждаше съвсем нормален.

— Тя ще ни изпее в мига, в който излезем през вратата — рече той. — Ще трябва да я вземем с нас, поне донякъде.

Ситуацията излизаше извън контрол. В началото исках само да спася сестра си, а изведнъж всичко се превърна в семейна разходка в гората. Не можеше ли да я завържем и да я скрием, както постъпихме с войника от Ордена на дракона? Но в мазето нямаше повече място, а



времето ни изтичаше. На стълбището бе много по-светло отпреди. Зазоряваше се.

— Ако я пусна сега, ще се развика — каза просякът, а от лудостта му вече нямаше и помен.

— Добре! Тогава идва с нас! Но хайде, за Бога, да се махаме оттук!

## 22.

### ЗЕЛЕНО И БЯЛО

*Дина*

Валеше. Големи, тежки капки се стичаха от клон на клон. Имаше да извървят още дълъг път преди да стигнат земята, защото елите растяха нагъсто. Но все пак успяваха да се процедят и ние лека-полека се намокрихме.

Тавис се хлъзна пред мен на стръмната пътека и аз го хванах за ръката, за да не падне. Той се дръпна с неуместна грубост и продължи нагоре, без изобщо да ме погледне. Ако някой щеше да му помага, явно не трябваше да е „предател“ като мен.

Все още не можех напълно да повярвам, че вървах тук, под открито небе и че поемах глътки въздух, които ухаеха на борови иглички, смола и дъжд. Дори донякъде ми беше приятно, че се намокрих, поне в началото.

Давин ме бе открил. Давин и Роза. И аз бях на път към вкъщи.

Давин и просякът, които бяха далеч напред, спряха, за да освободят Саша, чиито ръце се бяха закачили за един клон. Тя дори не помоли за помощ. Отскубна се от клона с едно рязко движение и изобщо не се притесни, че скъса коприненото си наметало. Скитникът внимателно махна всички нишки от тюркоазено синьото наметало, които бяха останали да висят на клона. През ума ми мина, че Саша го бе направила нарочно, та да ни намерят по-лесно.

— Не може ли да я оставим тук? — попитах аз. Не посмях да викна. Наистина не бяхме забелязали някой да ни следи и смятах, че все още не бяха разкрили бягството ни. Но скоро щяха да го сторят и нямаше смисъл да предизвикваме съдбата. — Може да я вържем за някое дърво, със сигурност ще я намерят преди нощта да се спусне.

Скитникът явно намираше идеята за добра. Давин сбърчи чело и изглеждаше разколебан. А Саша ококори очи и на лицето ѝ се изписа ужас.

— Недейте, моля ви — проплака тя. — Не бива да правите това. Вълците може да ме изядат.

Съмняваше ме. Не биха се приближили толкова до Дракана. А и чувствах, че тя май повече се преструваше на уплашена.

— Не можем вечно да я мъкнем с нас — казах аз. — Ще ни издаде при първа възможност.

Саша замига с големите си тъмни очи. Да не би да се беше просълзила? Да, по всяка от двете ѝ бузи се търколи по една сълза.

— Никога! — рече тя. — Нямате ни най-малка представа от какво ме спасихте. Този мъж... — тя въздъхна. От гърдите ѝ се откъсна тежка, сподавена от плач въздишка. — Този мъж е зъл.

Не се и съмнявах. Но последния път, когато ги видях заедно, тя го гледаше с възхита и го наричаше „господарю“.

— Няма нужда да я връзваме — рече Давин. — Можем просто да я пуснем.

Саша сложи ръка на неговата и го погледна.

— Нека дойда с вас. Толкова много искам да се махна оттук.

Глупавият ми брат. Наистина ли не можеше да прозре колко е фалшива? Очевидно не. Имах чувството, че му се искаше да я увие в памук и нежно да я отнесе нататък.

— Давин, не можем да я вземем. Тя лъже! Не разбираш ли, че лъже?

— Не можем и да я изпратим обратно при онзи звяр! — каза ми той. — Щом не иска. Дина... погледни я в очите. Ако казва истината, то... то ще я вземем с нас. Даже горе в Планинската земя, ако се наложи.

Стомахът ми се сви.

В радостта си от срещата с Давин и Роза, от това, че отново бях свободна, заради цялото напрежение почти бях забравила. Но сега си спомних отново. Не можех да погледна Саша в очите. По-точно казано, можех. Но нямаше да има полза. Специалната дарба, която бях наследила от мама, се бе изпарила. Бях я загубила, както изгубих и знака на Жрица на срама. И не ми се вярваше да мога да си я върна.

Вече не бях Жрица на срама.

— Дина, какво има? — той ме погледна изпитателно. Аз наведох глава.

— Нищо.

Нямах сили да го изрека.

— Давин, казвам ти, че лъже.

— Та ти не си я погледнала както трябва. Как може да си сигурна?

Аз свих рамене примирено.

— И не мога да го сторя. Прави каквото искаш.

Аз тръгнах.

— Дина! — запротестира той със смесица от раздразнение и учудване в гласа.

— Прави каквото искаш — повторих аз и продължих. И така, когато след един час стигнахме до мястото, където Барутлията ни чакаше с конете, Саша още се мъknеше с нас.

Имахме само два коня, затова се придвижвахме много бавно. Но поне можехме да се сменяме, за да ни отпочиват краката. През повечето време на Саша й се удаваше да язди единия от двата коня. Тавис съвсем бе останал без сили, затова и той рядко вървеше пеша. Макар че скитникът бе най-зле от всички, не искаше да се качи на конете.

— За тоз, който се крие в гори дълбоки, е по-добре на два крака да ходи — пееше той. И макар че куцаше, се движеше доста бързо. Не той ни забавяше.

Скитникът... не можех да спра да го наричам така.

— Как се казваш? — попитах аз, докато вървахме един до друг.

Той се усмихна, за миг зъбите му проблеснаха — бяха някак странно бели. Може би, защото целият бе тъмен, изгорял от слънцето и мръсен.

— Бродяга ме наричат, на бродяга и приличам — изпя той бавно.

— Бродяга? Не може да се казваш така.

Той вдигна рамене.

— Вече нямам друго име — рече той.

— Шшшшшт — каза Давин. — Мисля, че чувам нещо.

Всички застанахме неподвижно. И наистина. До нас долетя някакъв звук, все още далечен, но предвещаващ опасност. Бе кучешки лай.

Ние продължихме колкото се може по-тихо, без да кажем и дума повече.

Ловът бе започнал.

Ако Бродягата не бе с нас, щяха със сигурност да ни хванат. Мислех си, че е наполовина язовец, или по-скоро — наполовина лисица. Като изключим обаче факта, че лисиците не се катереха така по дърветата.

Той оставяше фалшиви следи. Откриваше преки пътеки и скривалища. Той ни преведе през гъсталаци, за които можех да се закълна, че бяха непроходими. Той заприщваше пътя зад нас по стотици различни начини: с камъни, с вода, с паднали дървета. Веднъж заблуди кучетата с помощта на един заек, който бе хванал. Друг път хвърли гнездо на оси в лагера на преследвачите, така че половината от конете им избягаха и им трябваша няколко часа да ги хванат.

Въпреки всичко войниците от Ордена на дракона бяха по петите ни. Бяха толкова много, сякаш никога не спяха. Бяха там през цялото време, някъде зад нас или пред нас, и всеки път щом успяхме да намерим някакво скривалище, където да си починем час-два, да подремнем малко, бързо ни принуждаваха да го напуснем отново.

— Човек оглупява, като не спи — каза Давин и разтърка едното си око. — От вниманието му убягват разни неща или пък забравя да се оглежда.

— Сред всички блага на живота най-ценното е сънят, за него жадува човек и с него утолява глада — промърмори Бродягата и си пийна доста голяма глътка от едно от двете шишета с вода, които ни бяха останали.

Барутлията бе загубил своето предния ден, когато ние трябваше на пожар да си тръгнем от потока, където бяхме спрели на почивка. На следващия ден останахме без конете и Саша, но това не бе голяма загуба.

Бяхме близо до Планинската земя и сега преобладаваха стръмните склонове и камъните, а дърветата се разрешиха. Трябваше да преминем през един скален масив, където почти нямаше да намерим прикритие, а Бродягата остави още една подвеждаща следа, за да забави преследвачите, докато го прехвърлим. Давин, Барутлията,

Саша и конете се скриха в единия край на пътеката, по която се надявахме, че ще тръгнат преследвачите.

— Дръж я под око — казах аз преди с Роза и Тавис да се скрием високо горе, от другата страна на пътя.

— Толкова си подозрителна — каза Давин. — Да ни е сторила зло?

Никакво, освен че понякога бе ужасно бавна и оставяше тюркоазеносини нишки на различни места в околността. Но си замълчах.

— Само внимавай — рекох аз, а той кимна раздразнено.

— Да-да.

И така ние стояхме всеки от своята страна на пътя, чакахме и се надявахме, че хората на Валдрако ще минат покрай нас, без да ни открият.

— Ето ги, идват — прошепна Роза и ме стисна за ръката. — Слушай как кучетата...

— Ааааау. Ааааау.

Да, сега вече се чуваше съвсем ясно — специфичният, протяжен лай, който издаваха кучетата на войниците от Ордена на дракона, когато бяха надушили следа. А ето че и първите от тях се зададоха — сиво-кафяви, рошави зверове, които на височина стигаха до средата на бедрото на възрастен човек. Тавис извика леко и затвори очи. Страхуваше се от кучетата и от време на време му се присънваха, съдейки по това как се мяташе и викаше преди да го събудим. Роза сложи ръка на рамото му, на нея по-лесно, отколкото на мен, ѝ се отдаваше да го успокои. Той все още ми нямаше доверие.

Щях да излъжа, ако кажех, че бях съвсем спокойна. Усещах как сърцето ми бе слязло в петите, но кучетата продължаваха да душат следата, която бяхме оставили долу и не забелязваха нищо друго. Те бягаха напред с наведени глави и високо вдигнати опашки. След тях се появиха и ездачите — осем, не, девет войника от Ордена на дракона, които се носеха в бърз тръс. Аз затаих дъх, но те бяха също толкова заети да следват кучетата, както кучетата — да следват следата. Доколкото видях, Валдрако не бе сред тях.

„Засега добре — помислих си аз. — Колко добре се справя Бродягата само.“

И в този момент нещата се объркаха. Два коня се втурнаха откъм гъсталака в другия крайна пътя. Върху единия от тях се открояваше блестящ синьозелен силует.

— Войници! — крещеше Саша с цяло гърло. — Войници, спрете! Враговете на господаря са точно тук!

А Давин, този идиот, тичаше след нея.

— Давин — извиках аз и исках да се изправа, но Роза ме хвана за колана на полата и ме дръпна надолу.

— Мълчи! — прошепна ми тя ядосано. — Да не мислиш, че ще му помогнеш, като те заловят?

Кучетата продължиха, но ездачите, разбира се, спряха рязко. Давин осъзна, че бе на път да им падне право в ръцете и че бе твърде късно да спре Саша. Той се обърна и се шмугна между дърветата. Тичаше като млад елен, но гората не бе достатъчно гъста, че да успее да им се изплъзне. Един от войниците вдигна лъка си.

— Стой долу! — изсъска Роза и ме дръпна още веднъж. Дори не бях осъзнала, че съм се опитала да се изправа.

Изведнъж Давин изчезна. Не знаех дали са го улучили и повалили или пък се бе скрил. Просто вече не го виждах. В същото време на пътя се случи още нещо. Кучетата се върнаха. И не бяха сами. Пред тях бягаше нещо тъмно, едро и прегърбено, един вихър от копита, резци и червени яростни очи.

— Това е дива свиня — рече Роза възхитено. — Откъде я е намерил? Мисля, че той е магьосник. Мисля, че може да говори с тях.

Тя, разбира се, говореше за Бродягата.

Ездачите трябваше да забравят за Давин. Когато срещу теб се задава една побесняла двестакилограмова дива свиня, всички мисли се изпаряват от главата ти.

— Елате — каза Бродягата тихо и изведнъж изникна зад нас. — Този мъж е умен и на късмета си не обръща гръб.

И понеже най-вероятно бе прав, ние станахме и тръгнахме.

Бродягата се върна с Барутлията и Давин чак следобед. Давин изглеждаше малко гузен.

— Тя ме удари по главата с един клон — рече той. — Не вярвах, че... Искам да кажа, не подозирах, че може да постъпи така.

На рамото му, където го беше уцелила стрелата, имаше кървава резка, иначе беше жив и здрав.

— Представи си, че тя беше грозна — казах аз и притиснах малко мъх към раната, за да спре да кърви. — Ако беше грозна, нямаше да ѝ вярваш.

— Това няма нищо общо — запротестира Давин засрамено. Но и двамата знаехме, че имаше.

Коленете ме боляха. Краката ме боляха. Дробовете ме боляха. Имаше време, когато се занимавах и с други неща, освен да бягам, да падам, да ставам, пак да бягам и да бягам, да пълзя, да се катеря и отново да бягам и да падам. Някога светът ми не се ограничаваше само с мокри ели, скалисти склонове, мръсотия, тропот от копита, страх и бягства. Просто вече бях забравила... И не можех да си спомня...

Благодарение на Саша бяхме останали без коне. И сега тропотът на копита идваше от вражески коне. А след като Саша избяга, преследвачите ни следваха по петите и бяха толкова близо, че не можехме да си помислим за сън или по-дълга почивка. Утолявахме жаждата си, когато ни се удадеше случай, поне студена вода имаше колкото щещ. От предния ден не бях слагала троха в устата си.

Имаше само една утешителна мисъл. Приближавахме Планинската земя. С всеки изкачен склон се приближавахме все повече до невидимата граница, след която започваше земята на клановете. Не можехме да се надяваме, че това ще накара Валдрако да се върне, той очевидно не питаеше особено уважение към закона на клановете, но поне можехме да получим помощ от планинци, които щяха да ни защитят от Валдрако в името на клана Кензи.

— Виждаш ли ги? — попитах аз Давин, който лежеше по корем на една скална тераса малко по-нагоре.

— Не — рече той. — Но не бива да си мислим, че сме се отървали от тях.

— Вече нямат много полза от конете.

— Така е. Но пък и ние вече почти няма къде да се скрием.

— Не може ли да си отдохнем малко! Давин, трябва да си починем. Иначе накрая някой ще падне от скалата от умора.



Давин пропълзя по корем навътре от ръба и седна. Червеникавокафявата му коса бе потъмняла от потта и дъжда. И той бе уморен, мърляв и притеснен. Изведнъж ми се прииска да отметна косата от челото му и да го прегърна. Но не го сторих. Вместо това се притиснах по-силно към Роза, която се бе облегнала на мен, бе положила глава на рамото ми и бе заспала. Барутлията се бе подпрял на един голям камък и се взираше в нищото. Последната част от пътя му се наложи да носи Тавис и това съвсем го бе изтощило. Бродягата никъде не се виждаше. Той бродеше по своите собствени пътеки както обикновено.

— Гладен съм — рече Тавис.

Едва ли молеше за храна, защото нито гласът му, нито лицето му изразяваха надежда.

— Нямаме — казах аз.

— Знам — отвърна той. — Но с удоволствие бих изял... една филия с мед. Или пилешка кълка. Една хрупкава, топла пилешка кълка. Или... или просто чиния супа. От костен мозък, моркови, месни топчета...

— Млъкни — изръмжа Барутлията. — Стомахът ми тъкмо бе спрял да къркори.

— Трябва да продължим — рече Давин. — Мисля, че вече сме наблизо. Ако се изкачим още малко по-високо в планината, то може би...

Той спря. Спогледахме се, защото аз също бях чула нещо. Тропот от конски копита. И той не идваше отдолу, а отгоре. Горе, откъм планината.

Аз се огледах трескаво. Бяхме се отдалечили от пътеката и можехме да се скрием зад няколкото скални блока. Бях сигурна, че не можеха да ни видят отдолу, ами отгоре?

Нямаше накъде да бягаме. Трябваше само да се спотайваме зад скалите, като малки зайчета във висока трева. Да се скрием колкото се може по-добре. Да чакаме. Да се надяваме.

Тропотът се приближаваше. Бяха много, цяло стадо коне. Но дали това бяха хората на Валдрако? Може би по някакъв начин бяха излезли пред нас, например предната нощ?

Подминаха ни. Подковите кънтяха по каменната пътека, кожените юзди проскърцваха, един от конете изпръхтя и сдъвка

повода. Аз много внимателно подадох глава иззад скалата, съвсем приземи.

Бяха тринайсет-четиринайсет човека. От начина, по който седяха на конете, си личеше, че са уморени. По дрехите на повечето се виждаха петна кръв, а доста от тях имаха мръсни превръзки под или над лакътя. Но не това ме накара така дълбоко да си поема дъх, та почти се закашлях.

Носеха наметала, каквито имаха клановете. В бяло и зелено.

— Кензи — едва промълвих аз с пресипнал глас. — Давин, те са от Кензи!

Той подскочи. Всички замахаме с ръце и се развикахме.

— Кензи! Ехо, Кензи!

Всички се изправихме. Ездачите спряха, обърнаха се и ни приближиха. Зелено-белите наметала се вееха на вятъра.

Не можех да повярвам. Хора от клана Кензи. Дали търсеха нас? Или бе просто случайност? Такъв невероятен късмет!

Вече бяхме в безопасност.

Скоро се озовахме заобиколени от уморени коне и мъже.

— Кои, по дяволите, сте вие? — попита един от тях, някакъв висок, черевенос мъж, който малко напомняше за Салан. — Какво правите тук?

— И ние сме от Кензи — рече Давин нетърпеливо. — Или поточно някои от нас. Барутлия, кажи му...

Но Барутлията стоеше и се взираше в мъжете. Погледът му шареше от лице на лице, сякаш търсеше нещо.

— Давин — прошепна той. — Не познавам никого от тях. Нито един.

Усмивката на Давин помръкна.

— Какво искаш да кажеш?

— Те не са от Кензи — рече Барутлията, а в гласа му звучаха увереност и страх.

Отне ми един миг да осъзная какво бе казал. Доста дълъг миг. Аз се обърнах, за да побягна, но един от ездачите ме хвана за ръката и ме дръпна върху потния си кон. Краката ми се откъснаха от земята, аз увиснах и се замятах като риба на сухо.

— Хвани ги — изкомандва този, който приличаше на Салан. — Сигурно господарят Валдрако ще може да използва няколко истински

селяка от Кензи за нещо.

## 23.

# ОТМЪЩЕНИЕТО НА ВАЛДРАКО

*Дина*

— Почти се бяхме измъкнали — промълви Давин тихо. — Точно му бяхме избягали.

Аз си замълчах. Нямаше нищо за казване. Бях толкова изтощена, че успях да поспя няколко часа тази нощ, въпреки студа и стегнатите въжета, заради които ръцете ми бяха изтръпнали. През останалото време просто лежах допряна до гърба на Давин в опит поне малко да се стопля, а мислите ми се въртяха около това какво щеше да направи Валдрако, когато отново му паднехме в ръцете.

В началото питаех известна надежда. Не бяха заловили Бродягата. Надявах се, че той можеше да успее да ни освободи преди да стигнем до Валдрако. Когато падна мрак и спряхме за през нощта, все още се надявах. Може би щеше да се промъкне тук и да ни освободи от въжетата, без никой да види. Можеше да пусне конете, така че да отклони вниманието на пазачите. Може би... но времето минаваше, а от Бродягата нямаше и помен. А и как един леко смахнат скитник би могъл да се справи с тринайсет опитни войници, независимо от това колко добре се оправяше в гората? Може би просто бе избягал.

Фалшивите Кензи изобщо не бързаха. Бяха изпратили един ездач до Дракана, който да съобщи за улова им, а те самите се бяха насочили към някаква „главна квартира“, чието име не споменавах. Явно не знаеха, че Валдрако ни търси малко по-надолу в планината. Не знаеха почти нищо за нас, освен това, че някои наистина бяха от клана Кензи. Барутлията не можеше да скрие своя произхода заради планинския си говор, който човек не можеше да сбърка, а Тавис побърза да им обясни, че той не принадлежал към глупавите Кензи, а че бил внуче на самата Хелен Лаклан. Не знам дали си мислеше, че така ще ги накара да го пуснат, но във всеки случай сгреши, сега го следяха още по-зорко, отколкото нас.

Мнимите мъже от Кензи се канеха да продължат и ни заповядаха да отидем при конете, когато по пътеката се чу тропот от копита и се зададе препускащ в галоп войник.

— Нося вест от Валдрако — извика той веднага щом се приближи дотолкова, че да можем да го чуем. — Пленниците трябва да бъдат отведени до Свинската урва и лично да бъдат предадени на господаря Валдрако. Незабавно.

— За какво е цялото това бързане? — измърмори този, който малко приличаше на Салан — другите го наричаха Морлан. — И без това преходът дотук хич не беше лек, а сега да се връщаме и обратно. Той и сам може да си ги вземе. Срещу прилична цена.

— Свинската урва — повтори вестоносецът. — Веднага. И бъдете спокойни, със сигурност ще ви плати добри пари. Да знаете, че сте уловили златна птичка.

Морлан изръмжа, но изгледите за добра отплата явно оказаха своето влияние.

— Яхвайте конете — извика той. — Нека видим какво ще плати Дракан за няколко златни птички.

Бяхме съвсем близо до Свинската урва, когато се натъкнахме на още войници от Ордена на дракона — един малък патрул от четирима мъже. Морлан вдигна ръка и нашият отряд спря. Аз се размърдах и се опитах да се наместя така, че да не ме болят бедрата. „Представителят на клана Кензи“, с когото делях един кон, ме хвана по-здраво през кръста.

— Стой мирно — изръмжа той. — На крантата така или иначе не й е лесно.

Морлан излезе леко напред и пресрещна предводителя на патрула.

— Аха, значи Морлан ги е заловил — каза войникът. — Прекрасно. Аз ще поема оттук.

— Не бързай толкова — отвърна му Морлан. — Аз вече получих заповед.

Да, искаш своя дял от наградата, помислих си аз.

— И какво гласи тази заповед?

— Трябва да отведем пленниците до Свинската урва. Натам сме се запътили.

Той посочи между ушите на коня към една малка долина, накъдето се бяхме запътили.

— Свинската урва? Нищо не знам за това — войникът изглежда подозрително Морлан и хората му. — Защо точно там?

— Откъде да знам.

— Морлан, не знам какво си намислил, но...

— Нима се съмняваш в думите ми?

Войникът изглеждаше така, сякаш го бе блъснала воня в носа.

— Твоите думи, защо да се съмнявам в тях? Само защото яздиш под фалшиво знаме и носиш фалшиво наметало ли? Или може би то е като хамелеон?

— Ах ти, псе — изръмжа Морлан и сложи ръка на меча си. — Ще те науча аз...

— Да, ще видим на какво ще ме научиш, когато господарят Валдрако дойде. Надуй рога!

Един от другите вдигна бойния рог и даде сигнал, който отекна между стените на урвата.

Морлан пусна дръжката. Очите му горяха под червените вежди, но той не спомена повече за честни думи и уроци.

— Обещаха ми възнаграждение — отвърна той кратко.

Войникът кимна.

— Спокойно, Морлан. Ще получиш възнаграждението си.

Аз седях унило и гледах ръцете си, които бяха вързани за седлото. Можеха да се карат колкото си искат. Какво значение имаше дали Валдрако ще дойде тук или ще ни чака в урвата? Резултатът щеше да е един и същ.

Малкият патрул явно бе един вид челен отряд, защото не след дълго откъм възвишението над нас се появиха още войници от Ордена на дракона. Осем мъже и самият Валдрако.

Виждаше се, че бе прекарал няколко дни в гората, далеч от удобствата, с които иначе обичаше да се обгражда. Вече не изглеждаше толкова поддържан и спретнат, а лютият му гняв се забелязваше от няколко стъпки разстояние. Хората му гледаха да не му се пречкат много-много.

Погледът му пробягна по групата хора, които го чакаха, и се спря на мен.

— Ясно — рече той, а в гласа му нямаше дори нотка на триумф. Бе просто студен. — Най-накрая.

Той насочи Мефисто през групата право към мен, пък и конете, и ездачите бързо се дръпнаха встрани. Валдрако развърза веригата, която носеше на кръста си толкова бързо, че почти не можах да проследя движенията му. Тя изсвистя във въздуха и щеше да ме удари точно през лицето, но конят, на който седях, не бе свикнал с подобно поведение, както Мефисто. Той уплашено отскочи назад и краят на веригата ме улучи по бедрото. Беше достатъчно ужасно. Зави ми се свят от болка.

Чух, че Давин извика нещо, но не можех да го видя през сълзите си.

— Успири коня си — изкомандва Валдрако и вдигна ръка още един път. Не можех да мръдна вързаните си ръце, само извърнах лице и се наведох доколкото можах. Веригата изсвистя до врата ми, точно зад ухото. Усещането бе като да се порежеш на тънък лед: първо ми стана студено, после се появи парещата болка и усетих как кръвта започна да се стича по шията ми.

Проблесна острие на нож. Почти очаквах да го забие в мен на мига, но вместо това той ме освободи от седлото, хвана ме за ръката и ме свали от коня. Всичко стана толкова неочаквано, че аз паднах между конските копита. Главата ми още бучеше след удара, аз не смеех да вдигна очи, не исках да рискувам да уловя погледа му.

Явно и той бе скочил от коня, защото в следващия миг ме хвана за врата, почти за същото място, където ме бе уцелила веригата. Изправи ме на крака и ме прилепи до тъмнокафявото бедро на Мефисто, с лице в коженото седло.

— Ако ме погледнеш, ще ги убия до един — прошепна той в ухото ми с леденостуден глас. — Всички до един. Разбра ли?

Аз кимнах.

— Сигурна ли си, че разбра?

— Да — прошепнах аз. — Добре разбрах.

— Имам основания да се съмнявам — каза той, — защото явно не прие първата ни уговорка на сериозно. Може би не смяташ, че ще постъпя, както ти обещах.

Обля ме студена вълна.

— Не — прошепнах аз отчаяно. — Всичко знам. Добре знам.

— Мълчи — заповяда ми той. После извиси глас. — Тук ли е момчето от Лаклан?

— Да — рече Сандор, който държеше юздите на Мефисто.

— Добре. Убийте го.

— Не — изкрещях аз. — Не!

Сандор хвърли юздите на Мефисто на един от другите войници и пристъпи към коня, върху който седеше Тавис. Аз се извърнах наполовина и за миг съзрях застиналото, тебеширенобяло лице на Тавис. Един от другите войници, вестоносецът, изпревари Сандор и смъкна Тавис на земята.

— Пуснете ме — изкрещя Тавис и се опита да ритне войника по прасеца, но той го хвана за врата и го замъкна към храсталака.

Аз виках и крещях. Забравих и заплахите, и така наречените уговорки с Валдрако.

— Засрами се — извиках аз и се опитах да го погледна. — Засрами се, засрами се...

— Мълчи, малка вещице — изкрещя той с известна паника в гласа и се опита да ми запуши устата. Аз го ухапах и продължих да викам. Но нямаше смисъл. Защото в гласа ми нямаше и нотка от интонацията на Жрица на срама и Валдрако най-накрая го прозря. Спря да се опитва да ми запуши устата и вместо това ме обърна, така че го погледнах право в лицето.

— Но какво става — рече той и сякаш се развесели малко. — Рядката ми птица май си е загубила ноктите.

Аз ревах с пълно гърло, от носа ми потече река сополи и не спирах да шепна „засрами се“, макар че нямаше никакъв смисъл. Чух как Тавис изкрещя в гъсталака, тихо и уплашено. После настана тишина.

Войникът се върна. Ножът и ръцете му бяха покрити с кръв.

— Какво да правим с трупа? — попита той. — Ще го вземем ли с нас?

— Не — отвърна Валдрако с безразличие. — Остави го там. И лешоядите трябва да се хранят с нещо.



## 24.

### СВИНСКАТА УРВА

*Давин*

Започнахме да се спускаме надолу по планината към Свинската урва. Главата ми още бучеше от ударите, които ми бяха нанесли, докато се опитвах да помогна на Дина, но това бе нищо в сравнение с леденото странно усещане, което сковаваше цялото ми тяло и ме караше да се чувствам странно. Бяха убили Тавис. Бяха замъкнали едно малко луничаво момче в храсталака и му бяха прерязали гърлото.

Чувах как Дина плаче. От време на време тя промълвяваше едно полусподавено „засрами се“, но никой не ѝ обръщаше внимание.

Нищо не разбирах. Защо не можа да го спре? Какво ставаше с нея?

Дина, помислих си аз, как можа да го оставиш да убие едно малко момче? Валдрако не беше Дракан, който можеше да срещне погледа на една Жрица на срама, без да му мигне окото, личеше си по начина, по който се боеше от очите ѝ. Или се бе боял. Защото явно вече не беше така.

Пътят бе стръмен в този участък. Конят, който яздех, се спъна и щеше да падне. Не му беше лесно да пази равновесие с двама човека на гърба, аз и един от мнимите планинци Кензи.

Явно и другият го осъзнаваше. Той ми развърза ръцете.

— Долу — рече той. — Но внимавай да не хукнеш нанякъде. Само да опиташ и ще те прострелям с лъка.

Не се и съмнявах. Спуснах се на земята и започнах да се клатушкам пред коня му, а краката ми бяха толкова сковани, че почти не ме слушаха. Видях, че бяха свалили и Роза, и Барутлията. Но Валдрако, който яздеше начело на колоната, продължаваше да държи Дина, а изглеждаше, че големият му тъмнокафяв кон щеше да се справи и така.

Пътят бе мокър, каменист и стръмен. От двете му страни се издигаха стръмните стени на урвата, а калната речна вода се стичаше

покрай краката ми, все едно цапах в поток. Точно пред мен имаше една широка сива конска задница, а ако не се движех достатъчно бързо, получавах по една муцуна в гърба, защото на ездача зад мен му бе трудно да спре навреме тук.

Чух един свистящ, звънтящ звук. Звук, който познавах. Изведнъж ездачът пред мен се олюля на седлото и падна върху шията на коня, така че животното се спъна и падна на колене. Някой извика, но това не бе ездачът на сивия кон — викът долетя от другаде. И отново въздухът засвистя. Над нас се изсипа дъжд от стрели, а мъжете и конете падаха, строполяваха се и се бореха, за да запазят равновесие, за да се изправят, за да избягат. Само за няколко мига тясната урва се бе превърнала в бойно поле, а дори не можехме да видим нападателите, които изпращаха смъртоносните стрели към нас.

Аз побягнах покрай коня, който бе зад мен, и се опитах да се изкача по склона. Видях, че Роза и Барутлията направиха същото по-надолу. Бяхме в далеч по-изгодна позиция от ездачите, защото можехме да се изкачим по стръмнината и да избягаме от дъното на урвата, където цареше хаос от нападали тела и буйстващи коне. Ами Дина? Къде беше Дина?

В началото не виждах нито нея, нито Валдрако. Нали те яздеха съвсем напред. Яздеха почти начело. Спуснах се долу, колкото се можеше по-бързо, прескочих един мъртъв кон, отново се заизкачвах по стената на урвата, по една скала... И ги видях. Валдрако бе скочил на земята и вървеше пред коня, така че да му пази гърба, и с Дина отпред, като щит срещу стрелите, долитащи от другата страна.

Аз се наведох напред и изтръгнах меча от ръцете на един ранен войник от Ордена на дракона. Той вдигна уплашени очи, мислейки си, че ще го довърша, но аз имах други неща за вършене. Проврях се покрай един опърпан, останал без ездач кон, и се забързах напред колкото сила имах. Аз ги настигнах, защото Дина не изпълняваше мирно ролята на щит, а се мятеше, риташе, бореше се и се опитваше всячески да забави Валдрако.

Преди да ме види, успях да се приближа до него, бях толкова близо, че можех да докосна шията на коня му. За миг изглеждаше изненадан. После дръпна коня, докато той не застана напречно на урвата. Застана срещу мен, като държеше Дина пред себе си и здраво я стискаше за врата. Със свободната си ръка извади меча си.

— Спри — рече ми той. — Остани, където си, или ще ѝ прережа гърлото.

Аз спрях. След това направих още крачка напред.

— Ако я убиеш, ще останеш без щит — казах му аз. — Ако аз не те спипам, стрелците с лъковете ще го направят.

Една стрела профуча покрай ухото ми и се заби в склона, точно до муцуната на коня, почти като потвърждение на думите ми.

Погледна ме за миг, сякаш обмисляше нещо. После поклати глава.

— Нещо не си разбрал — рече ми Валдрако. — Все ми е едно дали ще живее или ще умре, разбираш ли? На теб не ти е. Дори си мисля... — той вдигна меча и опря острието му в шията на Дина. — Дори си мисля, че ти би предпочел сам да умреш, вместо да гледаш как я убивам пред очите ти. Не съм ли прав? Защото все пак си ѝ брат, нали?

Нищо не казах. Какво можех да кажа? Сам не знаех дали беше така или не. Знаех само, че ако натисне меча, ако забие острието в гърлото на Дина... ще го убия, но никога нямаше да мога да се върна вкъщи.

Валдрако се усмихна.

— И аз така си помислих — рече той. — Остани тук. Не ме следи. Това няма да се хареса на сестра ти.

Той зацъка с език и конят тръгна.

В момента, в който се обърна, за да продължи напред, една стрела прелетя над гърба на коня и одраска Валдрако по дясното ухо. От долната част на ухото потече кръв. Валдрако неволно пусна Дина за секунда и се хвана за ухото. В следващия миг тя се хвърли на земята и се претърколи под коня. Конят ритна със задния си крак и се втурна напред, а Валдрако, който изведнъж бе останал и без кон и без щит, изруга, хвърли се на земята и запълзя към сестра ми като змия.

Нямах време да му мисля много-много. Вдигнах меча и замахнах.

Ударих го отстрани, но веднага разбрах, че това не беше достатъчно. Под ризата си носеше някаква броня. Той дори не се опита да се обърне и да се бие, протегна ръка, хвана Дина за крака и я дръпна в калта при себе си.

Аз замахнах отново. Този път се целех в гърлото му.

Върху мен и Дина се изля кървав дъжд. Валдрако издаде някакъв хриптящ, бълбукащ звук. Хванах го за рамото и го избутах от сестра ми, така че той остана да лежи по гръб в калната урва и видях, че го бях ранил смъртоносно, макар все още да не бе издъхнал. Гърлото му бе наполовина прерязано, а кръвта шуртеше като от заклано прасе. Очите му бяха втренчени в мен, но след малко застинаха безжизнени.

Не бе като да убиеш коза или елен.

Изобщо не бе като да убиеш животно.

Усещането бе различно от всичко, което някога бях изпитвал.

Аз паднах на колене до мъжа, когото току-що бях убил, и не спрях да повръщам, докато стомахът ми не се изпразни.

## 25.

# НЕВРЕДИМИ

*Дина*

Урвата притихна, почти напълно. Един от ранените стенеше силно. Стрелците започнаха да се показват от двете ѝ страни, като все още държаха лъковете готови за стрелба, в случай, че срещнеха съпротива. Но нито войниците от Ордена на дракона, нито мнимите планинци представляваха някаква опасност. Оцелелите вече се бяха предали, а мнозина бяха толкова тежко ранени, че не можеха да се отбраняват, камо ли да нападат.

Давин бе паднал на колене до Валдрако. Бе забил острието на меч си в земята и го бе стиснал така, сякаш само благодарение на него все още се държеше изправен.

— Давин...

— Не ме гледай — каза той дрезгаво. — Не точно сега.

Аз поклатих глава.

— Спокойно можеш да ме погледнеш в очите — казах аз. — Нищо няма да се случи.

Той издаде някакъв звук на недоверие, нещо средно между хлипане и въздишка.

— Сериозно говоря — казах му аз. — Точно затова... затова... Давин, не можах да го спра. Не можах. Очите ми... очите ми вече не могат да засрамват.

Това го накара да ме погледне.

— Какви са тези глупости — рече той ядосано. — Човек не може просто така да загуби дарбата си.

Не знаех какво да му кажа. Само го гледах. Изражението на лицето му постепенно се промени.

— Значи... затова...

— Не можах да го спра! Нямаше как! Затова замъкнаха Тавис в гъсталака, затова просто убиха едно деветгодишно момче, заради мен,

не можах да ги спра, както не можех да спра и сълзите, които се стичаха по бузите ми сега.

— Вината не беше твоя — рече Давин, но на мен ми се стори, че долових нотка на съмнение в гласа му.

Някой извика отгоре.

— Вие двамата добре ли сте?

Аз погледнах към склона. Почти не се изненадах да видя Бродягата сред стрелците. Но не той бе извикал. Беше главният стражар.

За миг сякаш целият свят се преобърна с главата надолу. Какво правеше тук? Не го бях виждала повече от година, той и Вдовицата живееха в Суларк... Тогава си спомних, че бях чула стражите да си говорят, че Суларк е паднал. Дракан бе превзел крепост, която всички считаха за непревземаема. Това бе добро обяснение защо главният стражар не бе в Суларк в момента. Но какво правеше тук?

— Не — извика му Давин в отговор. — Но сме невредими — гласът му леко трепереше и аз си помислих, че наистина не бяхме ранени физически, но никой от нас не бе невредим. Най-малко пък Давин.

Той бавно се изправи на крака и аз го последвах.

— Какво прави главният стражар тук — попитах аз, без да чакам отговор. Все пак откъде Давин можеше да знае това? Но той все пак бе по-досетлив от мен.

— Мисля, че е открил начин да се бори с Дракан — рече той. — През последните седмици с Вдовицата събираха хора. И мисля, че Бродягата е един от тях.

Започнахме да вървим през урвата към главния стражар и останалите. Струваше ми се, че навсякъде около мен имаше мъртъвци, но бях прекалено уморена, за да се трогна. Сандор лежеше със стрела в едното око, а аз просто си помислих: „Е, значи и той е мъртъв“. По-късно може би щях да мисля повече за това, но в този момент душата ми не можеше да поеме повече.

Малцина от хората на Валдрако бяха оцелели. Морлан бе сред тях. Двама от стрелците му връзваха ръцете за гърба. А зад тях стоеше...

Спрях толкова внезапно, че Давин се блъсна в мен.

Вестоносецът. Същият, който бе убил Тавис.

Той си стоеше съвсем свободен и невредим и си говореше с Бродягата и никой не възнамеряваше и с пръст да го докосне.

Не мислех. Просто се хвърлих върху него.

Той толкова се изненада, че падна назад.

— Убиец — извиках аз и се опитах да му бръкна с пръсти в очите. Нямах желание да го убивам, не и с голи ръце, но ако можех да му издера очите, щеше да е...

Някой ме хвана изотзад и ме дръпна от него.

— Спокойно, спокойно — рече главният стражар. — Остави го. Той е един от нашите.

— Какъв е той? — изкрещях аз не на себе си от ярост. — Той уби Тавис!

— Не, не го уби — рече главният стражар. — Спаси му живота.

— Спаси му... — нищо не разбихах. — Аз видях със собствените си...

— Видя как завличат момчето в хралалака. И мъж, който се върна с окървавени ръце.

— Трябваше да го ударя така, че да загуби съзнание — рече вестоносецът. — Нямах време да му обяснявам, а и не мисля, че щеше да ме изслуша. Но кръвта не беше негова — той вдигна ръкава си, а над лакътя му имаше кървава дрезга. — Налагаше се да направя нещо. Валдрако не трябваше да ви разкрие преди да стигнете до Свинската урва.

— Не, тогава щеше да стане много лошо — изръмжа главният стражар. — Ще трябва да се поупражним още малко — той ме пусна. — Е, все още ли искаш да му издереш очите?

— Не — отвърнах аз тихо и се видях принудена да седна.

Тавис бе жив.

Сякаш отново можех да дишам спокойно. Чувствах се така, като че преди около мен се бе увило нещо студено, което ме бе стискало и задушавало бавно, а сега вече го нямаше. Той не бе мъртъв. Не бях виновна за смъртта му.

— Къде е той? — попитах аз.

Точно в този момент изгарях от желание да зърна малкото му враждебно луничаво лице, въпреки че Тавис може би щеше да ме гледа сърдито и да ме нарече предател. Може би сега можех отново да спечеля доверието му. Може би щях да успея да му обясня как бяха

стояли нещата с Валдрако. Във всеки случай можех да опитам. А на мъртвите нищо не можеш да обясниш.

Главният стражар посочи нагоре — там, където започваше урвата.

— Точно изпратих мъже да го приберат. Ако се изкачим по урвата и повървим малко на запад, ще стигнем до един поток. Мислехме там да направим бивак. Тръгвайте пред нас.

За първи път от дни насам седях край огъня и можех да хапна и да пийна нещо топло. Прекарах дълго време в студения поток и търках и миех ръцете си, косата и лицето си, докато станах горе-долу чиста, но с блузата ми бе свършено. Цялата бе изпръскана с кръвта на Валдрако, а аз изобщо не исках да я сложа пак, въпреки че щеше да ми е студено само по пола и бельо.

Чух стъпки и бързо вдигнах глава. Бе само Давин. Сърцето ми отново се успокои, а аз си помислих, че сигурно трябваше да мине известно време преди да спра да се държа като преследвано животно.

— Ето — каза брат ми и ми подаде едно от зелено-белите наметала на Кензи. — Малко е кално по ръба, но иначе нищо му няма.

Аз се поколебах, но го взех. Беше вълнено и веднага се постоплих.

— Защо бяха облечени в наметала на Кензи? — попитах аз.

— В момента главният стражар говори с Морлан — отвърна ми Давин. — Но той не е много словоохотлив.

— Обещайте му добро възнаграждение — рекох аз горчиво. — Едва ли има много неща, които този мъж не би сторил за пари.

— Били са се — рече Давин. — Трима от тях бяха ранени. Но с кого?

— Аз знам — отвърна Тавис.

И двамата с Давин подскочихме. Тавис бе лежал край огъня, притихнал и блед, и почти бях забравила, че бе там.

— С кого тогава? — попита Давин и се опита да придаде на гласа си равнодушна интонация, сякаш отговорът не го интересуваше особено. Човек никога не знаеше кога Тавис можеше да стане подозрителен и дръпнат.



— Със Ская — отвърна Тавис. — Чух двама да си говорят за това. Смееха се и се хвалеха, че са дали на Ская да разберат.

В началото се успокоих, че не са нападнали Кензи — щеше да им е лесно, никой нямаше да ги заподозре преди съвсем да се приближат. Но по лицето на Давин прочетох, че нямаше основания за спокойствие. Даже напротив.

— Барутлия — рече Давин съвсем тихо. — Ако група мъже с наметалата на Кензи нападне Ская и... как го беше казал... „им даде да разберат“. Как ще постъпят Ская?

— Ще отвърнат на удара — отговори Барутлията, без да се замисли. — Но това не са били хора от Кензи. Поне не истински.

— Ская не го знаят — рече Давин и гласът му издаде колко е уплашен. — Ская ще нападнат. Какво, Барутлия?

— Баур Кензи — рече той. — Ще нападнат Баур Кензи.

## 26.

### ДОЛИНАТА СКАРА

*Давин*

Наведох се над тъмната шия на коня и ми се прииска конете да имаха криле. Главният стражар бе избрал деветте най-здрави животни от тези, които хората на Валдрако и Морлан бяха яздили. Но те все пак бяха обикновени коне, а не приказни герои, които да притежават по осем крака или способността да летят. А точно сега имахме нужда от чудо. Бяха минали два дни, откакто мнимите представители на Кензи бяха нападнали Ская. А разстоянието от Свинската урва до Баур Кензи не можеше да бъде изминато за по-малко от три дни, независимо колко напругахме конете и себе си. Единствената ми надежда бе, че Астор Ская нямаше да нападне веднага. За него се говореше, че обича да планира всичко до последния детайл, дори един най-обикновен лов. Дали щеше да му отнеме повече от пет дни да подготви нападението срещу Баур Кензи?

Бяхме деветима, въпреки упорството ми. Искях да отида сам, но главният стражар не искаше и да чуе.

— Твърде опасно е — бе казал той. — Ами ако те нападнат? Ами ако кракът на коня ти попадне в къртичина? Не, ще яздим бързо, но ще яздим в сплотен отряд.

Отрядът бяхме Дина, Роза, Барутлията и аз, самият главен стражар с трима от неговите хора и Морлан.

— Трябва ни някакво доказателство — рече главният стражар. — Не можем да разчитаме, че Ская ще повярват само на думата ни.

Затова Морлан яздеше сега зад главния стражар с ръце, вързани за седлото, а краката му бяха увити с въже, което минаваше под корема на коня. Ако кракът на неговия кон попаднеше в къртичина, според мен шансовете да се отърве без счупени крайници бяха минимални. Но неговото благосъстояние не ме интересуваше особено в момента.

Отне ни едно денонощие да навлезем окончателно в Планинската земя. За щастие през нощта имаше луна и можехме да

яздим известно време, но накрая главният стражар ни заръча да спрем:

— Иначе ще уморим конете — рече той.

Не можехме непрекъснато да галопираме. От една страна изкачванията бяха много трудни, а пътят често бе твърде каменист и опасен, от друга — трябваше да пестим силите на конете. Налагаше се да превъзмогна нетърпението си и оставих главния стражар да определя темпото, защото той най-добре знаеше докъде се простираха силите на конете, а и нашите собствени.

— Понякога човек трябва да бърза бавно — измърмори главният стражар, когато веднъж не можах да си премълча. — Няма смисъл да хвърчиш напред, ако конят ти падне мъртъв по средата на пътя.

Добре знаех, че той беше прав, но аз през цялото време виждах пред очите си една и съща картина — празното място, където преди се бе издигала къщата ни. Мъртвите животни. Отравения кладенец. Само че сега вместо нея виждах новата ни къща, а наоколо лежаха не само мъртви животни. Майка ми. Мауди. Да, дори за Нико се тревожех. Дали ако тръгнаха да го убиват, щеше просто да ги погледне и да им каже: „Аз не обичам мечове“?

Втория ден се придвижвахме по-бързо, защото най-стръмните склонове бяха останали зад нас. Но главният стражар настоя да спрем за през нощта. Аз лежах между Дина и Барутлията, вирах се в нощното небе и слушах как Барутлията говореше насън.

— Загасете огъня! — извика той изведнъж и разбрах, че кошмарите му приличаха на моите.

— Спиш ли? — прошепна Дина.

— Не — отвърнах аз.

— Нито пък аз — каза тя. — Напълно съм изтощена, но не мога да заспя.

— Ще успеем — успокоих я аз.

— Не можеш да си сигурен — отвърна ми тя. — Просто се надяваш.

— Да — промълвих аз. — Но какво друго ни остава?

Накрая все пак заспах, а мисля, че и Дина. Бяхме прекалено уморени, за да будуваме тази нощ. А призори нахранихме бедните ни коне, изчеткахме ги и ги подготвихме за поредния ден кошмарна езда.

Чухме го малко след пладне. В началото си помислих, че бе гръм. Но макар вятърът да бе силен, а облаците натежали, не проблесна светкавица. И въпреки това чувах рева. Изобщо не приличаше на човешки, но въпреки това знаех откъде идваше: такъв звук издаваха хора, които нападаха други хора.

— По-бързо! — извиках аз, защото щом бяхме толкова близко, че да ги чуваме, нямаше смисъл да пестим повече силите на конете. И ние препускахме. Все още бяхме на половин ден разстояние южно от Баур Кензи и в мен тлееше слабата надежда, че може би не Ская и Кензи се биеха. Но тя угасна, когато умореният ми кон изкачи последното възвишение и пред мен се простря долината Скара. Това бе равна широка местност, където обикновено имаше само крави и овце.

А сега бе пълна с коне и мъже, в нея ехтяха ревет на битката, тътенът на войната и звънът от ударите на мечове. Спомних си, че някога тези звуци ми харесваха. Беше доста отдавна.

Не знаех колко са, беше невъзможно да ги преброим. Но нямаше и значение. Трябваше да престанат. Аз трябваше да ги спра. По земята вече лежаха един до друг мъже, ранени или мъртви, от Ская и от Кензи.

Аз пришпорих коня. Той с нежелание направи няколко непохватни стъпки напред, но все пак се впусна в един последен галоп.

— Спрете! — изкрещях аз с цяло гърло. — Кензи! Ская! Спрете! Чуйте ме!

Със същия успех можех да викам срещу вятъра. Изобщо не ме забелязаха. Не можеха да ме чуят през рева на битката. А и бяха прекалено заети да се избиват.

— СПРЕТЕ! — беше главният стражар. Никога не бях чувал някой човек да крещи толкова силно. Но дори неговият глас не можа да се извиси над шума. Беше безнадеждно. Нямаше човешко същество, което можеше да ги надвика. Нито един обикновен глас...

— *Престанете!*

Не, не беше обикновен глас.

Бе гласът на майка ми.

Не беше гръмък рев. Дори не бе силен. Прозвуча, сякаш тя говореше на някого, който стоеше съвсем близо до нея.

Мъжете в долината спряха. Тъкмо както нанасяха удар, тъкмо както скачаха, тъкмо както убиваха или умираха. Сякаш някой ги бе

омагьосал с вълшебна пръчица. Дори конете застинаха неподвижно, сякаш краката им изведнъж се бяха вдървили. Единственият звук, който долиташе до мен в този миг, бе от вятъра, който свиреше над долината и караше тревата да полегне съвсем доземи.

Знаех добре, че веднъж в двора на Оръжейната, майка ми бе накарала хиляди разярени хора да се усмират, да замълчат и да я изслушат. А и самият аз преди миг бях викнал на биещите се мъже в опит да ги накарам да спрат. Единственото, което исках, бе да престанат да се бият и да останат мирни.

Въпреки това бе леко плашещо да видиш как това наистина се случва. Беше толкова неестествено. Като магия.

Добре разбирах защо хората се страхуваха от майка ми.

Добре разбирах защо някои я наричаха вещица.

Но...

Аз потръпнах като мокро куче, което иска да изтръска водата от себе си. Ако не сторех нещо сега, затишието щеше да трае само миг, защото дори майка ми не можеше да парализира стотици воюващи мъже за повече от няколко секунди.

— Ская — извиках аз колкото сила имах. — Кензи! Всички сте измамани. Вижте тук! Този мъж носи наметало с цветовете на Кензи, а ръцете му са опръскани с кръвта на Ская. Но той не принадлежи към Кензи. Той е от клана Морлан и се е продал на Дракан.

Накарах коня ми да се приближи още малко, а главният стражар, който стоеше до мен, изведе коня на Морлан напред, така че всички да могат да го видят. Аз плъзнах поглед по бойното поле.

— Салан! — извиках аз. — Ская! Астор Ская! Пуснете оръжията и елате, за да се уверите, че казвам истината.

Салан вече се бе запътил към мен — видях едрото му тяло да разсича множеството. А там, наскре диньо-черното море от мъже на Ская, стоеше Астор Ская, с броня, улавяща лъчите на слънцето подобно на съомга, която изскача над водата.

— Мир! — изрева Салан над главите на мъжете, които бяха по-дребни от него. — Ская, искам мир, докато не разнищим тази история.

Астор Ская кимна с нежелание и прибра меча си в ножницата.

— Мир — извика той в отговор. — Но те предупреждавам, Кензи, ако това е поредната измама, то догодина по същото време кланът Кензи и земите му няма да ги има вече.

Имах чувството, че мускулите ми се втечиха. Тялото ми така се отпусна, че за малко да падна от коня.

— Къде е мама? — попитах аз. — Трябва да ни помогне да ги накараме да разговарят един с друг. Бива я в тези неща.

Аз се обърнах.

По-малката ми сестра седеше на земята и се държеше за главата, сякаш я беше страх, че иначе ще падне.

— Боли — стенеше тя. — Толкова боли. Никога повече няма да го правя!

Едва тогава осъзнах, че не гласът на майка ми бе спрял битката в долината Скара.

Бил е гласът на Дина.

Видях мама едва вечерта. И мина още един ден преди всички да се успокоим. Тя ме намери в кошарата, точно когато се опитвах да пхна меч в скривалището му. Новият ми меч, който бях изтръгнал от ръцете на един ранен.

— Криеш ли го? — попита ме тя.

Аз вдигнах рамене.

— Да, крия го — отвърнах. — Това място е много подходящо за него.

Тя ме погледна изпитателно.

— Чух, че си убил един човек — рече мама.

— Да, Валдрако. Същия, който те простреля.

Тя постоя известно време неподвижно зад мен.

— Можеш ли да ме погледнеш сега? — попита тя. — Или се срамуваш от постъпката си?

Не се обърнах веднага. Спомних си звука, който бе издал. Празния поглед.

— Давин?

— Да.

Аз се обърнах. Срегнах погледа ѝ.

— Не се срамувам — рекох после аз. — Не и за това. Но ми се иска да не ми се бе наложило да го правя.

Тя кимна.

— Добре дошъл вкъщи — рече мама и ме прегърна, съвсем внимателно, сякаш не бе сигурна дали го искам. Но аз го исках.

## 27.

### СИЛКЕ

*Дина*

Слънцето залязваше. Денят беше топъл. Пес лежеше във високата трева до огнището и се прозя така широко, че светлочервеният му език се виждаше отдалече. Ивайн Лаклан стоеше наскре двра яхнал един сив малък планински кон, много по-хубав от сивушкото на Деби Уртемутер.

— Нося писмо — рече той. — От Хелена.

Аз го взех и го прочетох бавно. Беше го адресирала до мен, не до мама. Благодареше на мен и на цялото ми семейство, задето бяхме върнали внука й у дома. Освен това добавяше колко много се радва, че войната между Ская и Кензи е била прекратена без твърде много жертви. Бе писмо, адресирано до зрял човек. Не такова, каквото биха пратили на някого на моята възраст. И завършваше с думите:

„Тавис ти праща топли поздрави.“ Помислих си, че сигурно бе лъжа, защото той навярно никога нямаше да ме хареса. „А освен това ти изпращам Силке, която ще ти служи вярно. Ще имаш нужда от нея, когато придружаваш майка си по нейните задачи и когато скоро сама започнеш да получаваш такива.“

— Това е прекрасен подарък — казах аз и от притеснение не знаех къде да си дяна ръцете. — Предай хиляди благодарности на Хелена от мое име.

— Непременно — отвърна ми той. — Къде е вироглавият ти брат?

— Излезе с Барутлията, искам да кажа с Алин Кензи. Не знам къде отидоха.

— Е — рече Ивайн. — Нищо. Исих само да го поздравя, но той едва ли желае да ме види.

— Добре дошъл си да пренощуваш тук — казах аз. — Давин ще се прибере преди да се е мръкнало.

Той поклати глава.

— Благодаря за поканата, но вече се разбрах да преспя у Мауди Кензи. Да прибера ли Силке в обора вместо теб?

— И сама мога — рекох му аз.

— Добре. Ами тогава успех със Силке. Тя е добро конче, точно като за дами.

Аз се усмигнах и благодарих още веднъж. Беше ми на езика да го попитам дали Силке можеше да влачи дънери, но не го сторих. Ако не можеше, щяхме да я научим. От това понякога зависеше да останеш жив.

Ивайн Лаклан изчезна надолу по склона към къщата на Мауди. Аз заведох Силке в обора и я оставих да се запознае с Фалк. Той, разбира се, се развълнува, че вече щеше да си има компания, зацвили, зари с копито и сигурно започна да обяснява на бедната Силке колко важен господин е. Силке изсумтя — явно предпочиташе да си говори с мен. Тя ме близна по врата и захапа косата ми. Когато я погладиш по меката тъмносива муцуна, разбираш защо я бяха кръстили така<sup>[1]</sup>.

Дадох и на двата коня сено и прясна вода и се върнах в къщата.

Мама седеше край кухненската маса и чистеше билки. Аз ѝ показах писмото.

— Това е изискан подарък — рече мама. — Лаклан развъждат много хубави коне.

Аз кимнах. Мама ме погледна.

— Защо си недоволна от подаръка си? — попита ме тя.

— Защо, доволна съм.

— Не, не си — каза тя. — Не съвсем. Какво не е наред?

Известно време поседях мълчаливо, късайки билките на парченца. След това възкликнах:

— Ами не съм го заслужила.

— Защо да не си?

— Тя пише... че ще имам нужда от него, когато те придружавам. И когато сама започна да получавам задачи. Но аз не съм сигурна... не съм сигурна, че ще мога да бъда Жрица на срама.

Бях опитала. Роза ми бе помогнала. Давин също. Но колкото и да се напругах, не можах да промълвя и дума с истинската интонация на Жрица след онзи път в долината Скара. Толкова много бях искала да мога да погледна Давин в очите отново, и сега можех, но не си мислех, че ще стане точно така.



Мама изведнъж се изправи. Отиде до алкова, където спях, и пхна ръка под възглавницата.

— Затова ли вече не го носиш? — попита ме тя и извади знака на Жрицата.

Аз кимнах нещастно.

— Съжалявам, мамо, но не мисля, че вече мога да бъда твоя ученичка.

— И защо, за Бога, да не можеш?

— Защото... много добре знаеш защо! Изгубих дарбата. През по-голямата част от времето дори една мишка не мога да засрамя. Вече... не съм Жрица на срама.

— Това ли било? — мама се усмихна, но гласът ѝ бе леко рязък. — Защо не попиташ Салан за това? Или Астор Ская. Или когото и да било от мъжете, които бяха в долината Скара и изведнъж изгубиха желание да се бият. Много възрастни жрици не могат да извършат чудо като това, което ти стори тогава.

— Да, но... — за малко да кажа, че бе „нещастен случай“, но не това беше точната дума. — Направих го малко или много несъзнателно. След това главата ми щеше да се пръсне от болка. Когато се опитвам, то... то не се получава. Вече не.

— Малкото ми съкровище — мама седна до мен на кухненската пейка. — Дарбата ти ще се върне. Не си загубила способностите си. Просто са се скрили вътре в теб. Скрили са се, защото един мъж те е карал да злоупотребяваш с тях. Не се опитвай да ги извикаш отново насила, те ще се върнат от само себе си. Когато си готова за това.

Тя остави знака на Жрицата на масата пред мен и ме погали по косата.

— Искаш ли да си го сложа отново? — попитах аз.

— Сама ще решиш — отвърна ми мама.

— Когато ми го взеха... се почувствах, сякаш вече не ти бях дъщеря.

Тя се засмя.

— Това е най-голямата глупост, която си изричала. Да не би Мели да не ми е дъщеря? Да не би Давин да не ми е син? Да не мислиш, че ще престанеш да си мое дете, само защото не винаги успяваш да накараш хората да се срамуват?

— Не — отвърнах аз. — Не мисля.

Тази нощ лежах с ръка под възглавницата, стисках знака на Жрицата и не можех да заспя. Чувах, че Роза спи, а и Мели също. Мислех за всичко, което се бе случило. Беше невероятен късмет, че Тавис още бе жив. Всъщност беше си късмет, че и аз бях жива, а и Давин, и Роза. Беше си късмет, че сега лежах тук под покрива на новия ни дом и че между клановете цареше мир.

Долу, в долината, Дракан преследваше жрици на срама и ги изгаряше на кладата. Давин ми бе разказал.

— Мама казва, че неговото безсрамие е заразно — беше ми рекъл той. — Като болест.

Пръстите ми се плъзнаха по студения метал и напипаха пластинката от гладък бял емайл. Вече бе опасно да се носи този знак. Особено за човек, който вече не можеше да се защити. Но може би утре все пак щях да го сложа.

Може би.

---

[1] Силке — коприна. — Б.пр. ↑

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.